

CONTRA CURENTULUI

7 ianuarie

Nu este un lucru ușor să primești neprețuita comoară cerească a vieții veșnice. Nimeni nu poate face acest lucru dacă în același timp se lasă dus de curentul lumii.

Trăind prin CREDINȚĂ

Text de memorat: | Matei 4:4

Drept răspuns, Isus i-a zis: „Este scris: «Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.»”

SECȚIUNEA I

Ce este credința? Credința înseamnă pur și simplu a-L crede pe Dumnezeu pe cuvânt. Sau, altfel spus, credința înseamnă a trăi prin orice cuvânt care vine din gura Domnului. Compară următoarele pasaje. Observi că există două moduri de a trăi? Ori trăim o viață efemeră, susținută doar de hrană, ori o viață veșnică, susținută de ascultarea de fiecare cuvânt al lui Dumnezeu.

Romani 1:17

„Cel neprihănit va trăi prin credință.”
(vezi Gal. 3:11; Evrei 10:38)

Matei 4:4

„Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”

(vezi de asemenea Luca 4:4; Deut. 8:3)

Aceste versete ne înlesnesc înțelegerea capitolului 11 din Evrei, unde găsim multe exemple de oameni care au trăit după cuvântul lui Dumnezeu. Biblia le califică pe toate ca fiind exemple de credință.

Întrebare: Există și în Noul Testament oameni care au avut o credință mare? Isus identifică doi dintre ei. Intuiți care sunt acești oameni cu „o credință mare”?

“Credința este ceva foarte simplu.
Este încredere în Dumnezeu.”

(*Youth's Instructor*, 30 august 1894)

DIN CUPRINS:

A—1

Trăind prin credință

Alfabetizare spirituală

O credință statornică

O minune pentru un papagal

Unul dintre ei este centurionul roman. Despre el, Isus a zis: „Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare” (**Matei 8:10**). A doua persoană este femeia canaanită. Isus a spus despre ea: „O, femeie, mare este credința ta!” (**Matei 15:28**).

Cercetare biblică: Ia-ți timp chiar acum pentru a citi următoarele două istorisiri: **Matei 8:5-10** și **15:22-28**. Caută asemănări între aceste două

CENTURIONUL FEMEIA CANAANITĂ

persoane. Apoi compară lista întocmită astfel cu cea de mai jos. Ai observat și tu următoarele caracteristici?

- Ambii au făcut o cerere din inimă.
- Ambii erau stăruitori.
- Ambii cereau în mod altruist vindecarea pentru o altă persoană.
- Ambii se simțeau nedemni de ajutorul lui Isus. (Femeia canaanită chiar a permis să fie numită „cățel”.)
- Ambii erau dintre neamuri, adică din afara „bisericii”.
- Ambii depindeau cu totul de dragostea lui Isus, în ciuda nevredniciei lor.

Păstrați în minte aceste asemănări pe parcursul studiului din această săptămână despre trăirea prin credință. Deja putem vedea că atunci când este „mare”, credința este sinceră, umilă, perseverentă, dezinteresată, depinzând de puterea lui Dumnezeu. Să-I cerem Domnului să ne mărească credința.

SECȚIUNEA II

Ai fost vreodată comparat într-un mod nefavorabil ție cu un frate sau cu o soră mai tânără? Poate el era mai priceput la citire sau ea era mai isteată la matematică decât tine. Aceste comparații sunt greu de suportat, nu-i așa?

Puneți-vă în locul ucenicilor. Erau acolo când Isus a zis despre sutaș că nu a mai văzut o asemenea credință „în Israel”. Iar ucenicii erau toți „din Israel”. Mai târziu, în același capitol, Isus le-a zis că au puțină credință (**Matei 8:26**).

Ucenicii erau acolo și când Isus i-a zis femeii că are o credință mare (vezi **Matei 15:28**). Iar în **Matei 14 și 16**, Isus le spune atât lui Petru, cât și celorlalți ucenici că au puțină credință.

Gândiți-vă: Dumnezeu ne-ar putea folosi pentru a face o lucrare mare pentru El. Am putea predica sau am putea face altceva chiar mai important, cum ar fi predarea unui studiu biblic. Am putea face parte dintr-o grupă mică de lucrători activi, așa cum și Petru făcea parte din grupa celor doisprezece. Ar putea fi și credința noastră la fel de mică precum cea a lui Petru?

Petru se afla în barcă atunci când L-a văzut pe Isus venind spre el pe ape. Petru a cerut să fie chemat de Isus să meargă și el pe ape. Și i-a fost acordată această șansă: a mers pe ape! Mulți ar zice: „Iată ce credință mare!” Dar să citim restul povestirii din Biblie:

Matei 14:30,31

„Dar, când a văzut că vântul era tare, s-a temut și, fiindcă începea să se afunde, a strigat: «Doamne, scapă-mă!» Îndată, Isus a întins mâna, l-a apucat și i-a zis: «Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?»»

Puțina credință a lui Petru a fost suficientă ca el să se poată bizui pe puterea lui Isus. Dar a fost ușor de abătut atunci când a avut de înfruntat probleme.

“„Credința este o dependență sinceră, umilă, perseverentă și dezinteresată de puterea lui Dumnezeu.””

Și odată abătută, ea a uitat de prezența lui Isus până când a ajuns într-un grav pericol. Puțina credință este o experiență cu urcușuri și coborâșuri. Ne ajută să mergem pe ape numai uneori. Spre deosebire de credința femeii canaanite, puțina credință nu reușește să persevereze atunci când apar circumstanțe descurajante.

Amintiți-vă cum părea că Isus aproape o alungă pe femeie, și totuși ea a rămas acolo pentru a primi ajutor. Nu este acesta un exemplu grandios de credință mare?

Apoi, după puțin timp, ucenicii uită să cumpere pâine pentru drum. Când Isus îi avertizează să se păzească de „aluatul fariseilor”, ei deodată își amintesc că au uitat să facă rost de pâine.

Această aducere-aminte i-a costat însă. Gândindu-se la greșeala și la foamea lor, uitând de puterea

și de prezența lui Isus, ei nu au priceput înțelesul cuvintelor Sale. Așa este puțina credință. Nu pricepe lucrurile spirituale pentru că este abătută de lucrurile mărunte – cum ar fi hrana vremelnică.

Matei 16:8,9

„Isus, care cunoștea lucrul acesta, le-a zis: «Puțin credincioșilor, pentru ce vă gândiți că n-ați luat pâini? Tot nu înțelegeți? Și nici nu vă mai aduceți aminte de cele cinci pâini pentru cei cinci mii de oameni și câte coșuri ați ridicat?»”

Deci Dumnezeu Se așteaptă să ne amintim de minunile făcute de El în trecut pentru noi. Se așteaptă să ne concentrăm pe lecțiile spirituale. De aceea El dorește ca ucenicii să aibă o credință mai mare. Și de aceea avem și noi nevoie de ea.

SECȚIUNEA III

Nu am studiat încă relația dintre credință și neprihănire. Acest subiect va fi tratat ulterior. Ne-am oprit la ce înseamnă a trăi prin credință.

Cercetare biblică: Isus a amintit această lecție în Predica de pe Munte, când a vorbit despre crini și păsări. Ați observat ca Isus să fi amintit ceva în această predică despre ce este o credință mică?

Matei 6:25,26,28-30

„De aceea vă spun: Nu vă îngrijorați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca sau ce veți bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana și trupul, mai mult decât îmbrăcămintea? Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare, și totuși Tatăl vostru

cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele? Și de ce vă îngrijorați de îmbrăcăminte? Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes; totuși vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei. Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?”

Versetele 31-33 încep să prezinte relația dintre credință și neprihănire, însă acest aspect îl vom studia săptămâna viitoare.

Să revedem ceea ce am studiat deja în această săptămână:

Credința înseamnă a trăi prin orice cuvânt al lui Dumnezeu. Când căutăm cu sinceritate binele altora și recunoaștem cu adevărat că nu avem merite, atunci trăim prin credință. Iar aceia care fac acest lucru în mod stăruitor, chiar dacă nu fac parte din biserică, au o „credință mare”.

Când ne preocupăm de hrană, haine, probleme și furtuni, chiar și atunci când suntem lucrătorii Domnului, putem fi abătuți de aceste lucruri, așa încât să uităm că Dumnezeu este cu noi, că El ne iubește și că veghează asupra noastră. Atunci am putea să ne scufundăm chiar și pentru câteva minute sau secunde, imediat după mersul nostru pe ape. Și dacă este fluctuantă, credința noastră este prin urmare mică, întrucât este amestecată cu îndoiala.

Sărmanul Petru! A avut parte de o experiență inutilă și terifiantă. Și ceilalți ucenici au avut o experiență inutilă și jenantă. Puțina credință ne jefuiește de pacea profundă pe care credința mare o aduce. Iată un motiv pentru care ar trebui să ne gândim mai mult la lucrurile cerești și la Cuvânt și să cultivăm o credință mai mare.

“Puțina credință nu pricepe lucrurile spirituale, pentru că este abătută de lucrurile mărunte – cum ar fi hrana vremelnică.”

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1 Conform cu Matei 8 și 15, credința mare este a căuta binecuvântări pentru altcineva, pentru un rob sau pentru o fiică. Pentru a practica altruismul în rugăciune, ai putea să te rogi pentru cineva? _____

2. Compară Iacov 5:16 cu aceste istorisiri. Cum exemplifică personajele acestea rugăciunea „fierbinte”?

Sutașul: _____

Femeia: _____

Secțiunea II

3. Ai mers vreodată pe ape ca imediat după aceea să te scufunzi în furtună? Ce anume te-a abătut de la prezența și puterea lui Dumnezeu? _____

4. De ce nu au priceput ucenicii lecția spirituală privind aluatul? _____

Secțiunea III

5. Ce minuni a făcut Dumnezeu ca să te ajute și să te binecuvânteze? Cum te-ar putea ajuta rememorarea lor în viața ta spirituală? _____

6. Care sunt caracteristicile unei credințe mari? _____

Capitole de credință

Alfabetizare spirituală

M-a cuprins teama când mi s-a cerut să plantez o biserică în mijlocul unui grup tribal animist care trăia în jungla din Myanmar. Cu toate acestea, am acceptat chemarea lui Dumnezeu. Oamenii aceștia erau neprietenoși. Au ținut să precizeze faptul că singurul motiv pentru care am fost invitat în satul lor era să-i învăț pe copiii lor să citească. „Fără creștinism!” a decretat șeful satului. Mă întrebam cum aș putea eu să duc Evanghelia poporului Akha?

În prima dimineață, am îngenunchat și m-am rugat din tot sufletul, invocând Psalmul 91. Am pășit afară și am zâmbit unui grup de copii, unor ochi curioși care, cu câteva momente înainte, mă priveau printre șipicile de bambus ale colibei mele. Au fugit ca niște șoricea speriați.

O săptămână mai târziu, am reușit să adun în clasă aproximativ douăzeci de copii din sat. La prima oră mi-am plecat capul și m-am rugat în liniște. Mă gândeam că, dacă aș fi făcut-o cu voce tare, copiii le-ar fi spus părinților, și aceștia m-ar fi alungat din sat. În acea perioadă m-am rugat mai mult decât oricând. Rugăciunea a ajutat la alungarea temerilor mele și a înmuiat rezistența oamenilor.

După trei luni, am simțit îndemnul să mă rog cu voce tare în clasă. Ca urmare a acestui fapt, copiii au pus multe întrebări:

- Cui te rogi? m-a întrebat un copil îndrăzneț.
- Mă rog lui Dumnezeu, Cel care a creat toată suflarea, am răspuns eu.
- De ce nu îți aduci bani lui Dumnezeu înainte să-I faci cereri?

– Dumnezeu-Creatorul a făcut toate lucrurile și, deci, El este proprietarul lor. El nu are nevoie să-I aduc eu bani. Dar El dorește să-I dau toată inima mea.

În timpul special de închinare din fiecare dimineață, au pus multe întrebări. După opt luni, trecusem prin toate istoriile Bibliei, de la Geneza la Apocalipsa, folosind imagini.

Cinci luni mai târziu, mai mulți părinți au venit să mă viziteze. Zâmbind, au spus: „Voi, adventiștii, sunteți foarte buni! Predați bine copiilor.” Le-am mulțumit și L-am lăudat în sinea mea pe Domnul pentru această zi care a marcat o mare victorie. În acea noapte, am sărbătorit în tăcere, bucurându-mă prin cânt și rugăciune de faptul că, în sfârșit, sătenii mă acceptaseră.

Copiii iubeau istoriile biblice și doreau să le audă iar și iar. Așa că le-am spus:

– Dacă părinții vă lasă, puteți veni și diseară și vă voi spune și alte povestiri. Pot veni și ei dacă vor.

În continuare, treisprezece oameni de toate vârstele au început să vină cu regularitate să învețe despre Dumnezeu. Ceea ce m-a surprins a fost că ei ar fi vrut mai degrabă să cânte și să audă istorisiri despre dragostea lui Dumnezeu decât să se uite la unicul televizor al satului, care se afla în casa șefului.

Odată, am fost chemat la coliba șamanului satului. Mă întrebam dacă se simțea amenințat. Când am ajuns, m-a salutat cu amabilitate și mi-a spus pe un ton șoptit:

– Fiica mea m-a înștiințat că vrea să fie botezată. Ea are doar doisprezece ani acum. Dar, când va mai crește, o voi lăsa să devină adventistă. Ea mi-a povestit tot ce a învățat de la tine și acum cred și eu că Dumnezeu este adevăratul Dumnezeu. Nu văd cum aș putea să-mi schimb religia, deoarece am responsabilitățile mele de șaman în acest sat. Ca să devin creștin, ar trebui să mă mut în alt sat. Poate că pe viitor o voi face.

Mi s-a topit inima de bucurie când am auzit acele cuvinte. În următoarele Sabate, i-am invitat pe toți din sat să se închine împreună cu mine și mulți au venit. Cred că aceasta este puterea lui Dumnezeu, care ascultă rugăciunea. Știu că este nevoie de timp ca oamenii să lase în urmă superstițiile și fricile și să accepte cu totul stilul de viață creștin adventist. Vă mulțumesc că vă veți uni în rugăciune cu mine, pentru ca fiecare persoană din acest sat să fie mântuită.

Rugăciune pentru misionari: Tată ceresc, Te rugăm, ajută-ne pe mine și pe misionarii ASAP să fim puternici și să avem curaj! Ajută-ne să ne amintim că Tu nu ne vei părăsi niciodată.

Pentru a afla mai multe detalii despre ASAP Ministries sau pentru a ști cum să ajutați la înaintarea Cuvântului lui Dumnezeu în Asia de Sud, vizitați www.asapministries.org sau sunați la 1-866-3653541.

Conexiune istorică

O credință statornică

În orașul Capernaum, fiul unui slujbaș împărătesc zăcea în pat, muribund. În zadar a încercat tatăl să-l salveze. Un mesager a venit în grabă la locuința lui și a cerut să-l vadă pe slujbaș. El spunea că numai ce a venit de la Ierusalim și că în Galileea era un profet al lui Dumnezeu despre care mulți declarau că este mult-așteptatul Mesia. Mesagerul povestea că lucrarea Sa a trezit un interes intens în orașul Ierusalim, iar mulțimile Îl urmează oriunde merge. El ar putea vindeca copilul.

Pe măsură ce slujbașul asculta, expresia feței lui se schimba de la disperare la speranță. Hotărât să încerce totul pentru a-și salva copilul, se decide să meargă el însuși să-L întâlnească pe Profet. Speranța născută în sufletul său crește pe măsură ce se pregătește de călătorie. Înainte de revărsatul zorilor, era deja pe drumul spre Cana Galileei, unde se credea că S-ar afla Isus. Călătoria era lungă și drumul, dificil, dar nimic nu-l putea opri pe tatăl îngrijorat.

Găsindu-L pe Isus, Îl roagă să vină la Capernaum și să îi vindece fiul. „Dacă nu vedeți semne și minuni, cu niciun chip nu credeți!” i-a răspuns Isus. Într-un anumit fel, slujbașul a crezut, altfel nu ar fi făcut o călătorie atât de lungă într-un timp de criză. Dar Isus dorea să-i mărească credința. Cu inima frântă, tatăl Îl imploră: „Doamne, vino până nu moare micuțul meu!” El se temea că fiecare moment care trecea îl va plasa pe fiul său dincolo de puterea Vindecătorului. Credința tatălui era imperfectă. Dorind să îl conducă spre o credință mai mare, Salvatorul îi răspunde: „Du-te! Fiul tău trăiește.”

„Și omul acela a crezut cuvintele pe care i le spusese Isus și a pornit la drum.” Cu asigurarea că temerile lui nu se vor adeveri cu fiul său, slujbașul nu a mai întrebat nimic, nici nu a mai căutat alte explicații. Doar a crezut. Din nou și din nou, el repeta cuvintele: „Fiul tău trăiește.”

Și puterea cuvintelor Răscumpărătorului a luminat precum fulgerul, din Cana către Capernaum, iar copilul a fost vindecat. Slujbașul și-a arătat credința prin faptul că nu a mai insistat în prezența lui Isus și, imediat, puterea lui Satana a fost zădărnicită. Băiețelul muribund a simțit bucuria vindecării.

Veghetorii de la patul copilului priveau cu răsuflarea întretăiată cum acesta se zbătea între viață și moarte. Și, când febra a dispărut dintr-odată, au fost umpluți de uimire. Cunosând îngrijorarea tatălui, i-au ieșit în întâmpinare să-i dea vestea fericită. El avea pentru ei o singură întrebare: „Când a început copilul să se simtă mai bine?” Ei i-au spus, iar el s-a bucurat. El a crezut din momentul când a pornit spre casă. Acum însă, credința sa era încununată cu o siguranță deplină. O atmosferă sfântă îl înconjură și, pe când se uita la fiul său vindecat de toate bolile, viața spirituală îi sfințea sufletul. El era convertit. Cu credința simplă a unui copil, a primit marele dar al Împărăției cerurilor. Aceeași putere care a vindecat copilul a alungat necredința din inima tatălui.

Ce martor minunat are Hristos în persoana acestui slujbaș! El a cerut viața pentru fiul său fără să aștepte ceva pentru sine. Și a realizat că o mare putere a pus stăpânire pe sufletul său. El L-a recunoscut pe Hristos ca medic, atât al sufletului, cât și al trupului.

Plin de bucurie, umplut cu pace și voie bună, el a exclamat: „Astăzi, mântuirea a intrat în casa aceasta!” Viața spirituală, cu toată puterea ei transforma-

“Prin credință Îl descoperim pe Dumnezeu în promisiunile Sale, și astfel suntem înarmați cu putere. Creștinul știe în Cine a crezut.”

toare, a fost insuflată în inima sa și el a proclamat în Capernaum puterea minunată a Salvatorului.

În lucrarea noastră pentru Hristos, avem nevoie de credința necondiționată a acestui slujbaş. „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” Prin credință Îl descoperim pe Dumnezeu în promisiunile Sale, și astfel suntem înarmați cu putere. Creștinul știe în Cine a crezut. El nu doar

citește Biblia, el experimentează puterea cuvintelor ei. Nu numai că a auzit de neprihănirea lui Hristos, el și-a deschis fereastra sufletului luminii Soarelui neprihănirii. El are o cunoaștere care nu-i poate fi luată. Cel care se încrede în Salvatorul său în mod implicit găsește porțile cerului deschise și inundate de gloria tronului lui Dumnezeu.

– *Youth's Instructor*, 4 decembrie 1902

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Știi persoane care, ca și slujbaşul, se luptă cu simțăminte de disperare și descurajare? _____
Cum Îl împărtășești pe Isus acestor oameni în așa fel încât să le aduci speranță și cum îi conduci să-L caute pe Salvator pentru ei înșiși? _____
2. Slujbaşul dorea ca Hristos să îi facă un singur lucru – să-i vindece fiul. Care sunt cele două lucruri pe care Hristos le-a făcut pentru el?
O binecuvântare temporară. _____
O binecuvântare spirituală. _____
Ce vrea Dumnezeu să facă pentru tine? Efeseni 3:20 _____
3. Adesea, Dumnezeu întârzie să răspundă rugăciunilor pentru binecuvântări trecătoare. Bazându-ne pe povestirea de mai sus, de ce se întâmplă astfel? _____
4. Caută în dicționar cuvintele „simplu” și „încredere”. Apoi scrie această propoziție în cuvintele proprii: „Credința este ceva foarte simplu. Este încredere în Dumnezeu.” _____
5. Cum poate o credință mai mare să ofere ocazii pentru mărturisirea lui Hristos? _____
6. De ce tip de credință avem nevoie în lucrul nostru pentru Hristos? _____
7. Cum mă va ajuta credința mărită să fiu mai statornic, mai ferm, mai hotărât în consacrarea mea pentru Hristos? _____
8. Cum îmi va influența modul de a gândi și de a acționa încrederea neclintită în Dumnezeu și Cuvântul Său? Enumerați trei căi specifice. _____
9. Care este răsplata pentru încrederea totală în Hristos? _____

Bazele creației

Nu din întâmplare: O minune pentru un papagal

Era într-o vineri de dimineață din ianuarie, în New York. Ningea. Papagalul nostru amazonian, Ruthie, îl sâcăia pe soțul meu, Merlin, să îl lase să intre cu el în cabina de duș. Vedeți voi, lui Ruthie îi place foarte mult apa – oriunde și oricând.

Merlin, grăbindu-se, a încercat să reziste insistenței păsării. În cele din urmă, pasărea a câștigat, și Merlin a lăsat-o să intre în duș, cățărata pe umerii săi. Bucuria lui Ruthie de a se

juca în apă era o răsplată pe măsură. Dar, în cele din urmă, Merlin a pus pasărea cu grijă la uscat pe cantul ușii întredeschise a băii, deoarece, pentru pasărea udă, aerul mai cald de sus era necesar. Ruthie se odihnea mulțumit, lăsându-și penele să se usuce, în timp ce Merlin se grăbea.

Deodată, am auzit glasul înspăimântat al lui Merlin, care mă chema:

– Juanita, vino repede! Cred că l-am omorât pe Ruthie!

Am alergat către Merlin și am văzut cum el îl așeza pe Ruthie ciopârțit și sângerând pe o bucată de ziar, pe podeaua coliviei deschise, care se afla lângă ușa dormitorului. Ruthie era ghemuit și tremura. Ziarul se îmbiba cu sângele care îi curgea de la un picior. Acum doar câteva tendoane subțiri mai țineau piciorul care atârna de corp, zdrobit.

Cu glas agonizant, Merlin a explicat cum s-a întors rapid în baie să ia ceva de acolo. Uitând total de pasărea care moțăia cocoțată pe ușă, a trântit ușa băii. Speriată, pasărea s-a trezit într-o secundă și a țipat când piciorul i-a fost strivit cu forță între ușă și tocul ușii.

Nu mai era timp de pierdut. Deoarece Merlin trebuia să plece repede la serviciu, mi-a spus mie să duc pasărea la veterinar. Am apucat în grabă cartea de telefon, dar literele erau șterse. M-am simțit complet neajutorată, așa că am venit cu ideea de a ne ruga pentru pasăre înainte de a face orice altceva. Imediat ne-am plecat capetele deasupra lui Ruthie, care bine-

înțeles era în șoc din cauza durerii și a pierderii de sânge. Mă așteptam în orice moment ca trupul său plâpând să cedeze.

Merlin s-a rugat spunându-I lui Dumnezeu cât de rău îi pare că a rănit pasărea. I-a cerut lui Dumnezeu în Numele lui Isus să îl vindece pe Ruthie, dacă vrea. Cererea mea a fost asemănătoare. L-am rugat pe Dumnezeu să vindece neajutorata pasăre și I-am spus cât de mult avem nevoie de ajutorul Său și că numai El putea face ceva. I-am mulțumit pentru că ne-a auzit.

Am deschis ochii. Ruthie stătea în picioare. Picioarul accidentat era reparat total, cu excepția unui vârful de unghie. Nu mai existau tendoane vizibile, piciorul nu-i mai era zdrobit, ci era întreg și la locul lui. Starea de normalitate a păsării ne-a șocat. A fost doar un vis? Nu. Pe jos, pe covor și la baie, era încă dâra de sânge. Ziarul pe care a stat Ruthie era încă îmbibat cu sânge.

Ruthie ne privea ca și cum ar fi zis: „Dragilor, care este problema?”

Merlin a spus:

– Cred că papagalul a fost vindecat!

Era evident. A fost una dintre ocaziile în care aș fi dorit să am ochii deschiși la rugăciune! Ne bucuram că am fost amândoi acolo ca să vedem minunea. Merlin a pus nerăbdător mâna în fața lui Ruthie, iar pasărea a sărit și s-a prins cu ambele picioare de degetul lui. Merlin l-a dus pe Ruthie la colivie și papagalul a început imediat să mănânce. Se făcuse deja târziu. Curățenia necesară putea aștepta până seara, la întoarcere.

Astăzi, după douăzeci de ani, Ruthie este încă în viață, martor al unui minunat, voit și **neîntâmplător** act de milă al Dumnezeului-Creator față de o micuță pasăre căreia îi plăcea apa!

CONTRA CURENTULUI

14 ianuarie

Nu este un lucru ușor să primești neprețuita comoară cerească a vieții veșnice. Nimeni nu poate face acest lucru dacă în același timp se lasă dus de curentul lumii.

Neprihănirea prin CREDINȚĂ

Text de memorat: | Evrei 11:4

„Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort.”

SECȚIUNEA I

Ești gata să gândești foarte profund? În această săptămână vom învăța ce vrea să zică Biblia când vorbește despre neprihănirea prin credință. Acesta este studiul cel mai minunat din întreaga Biblie. Și, ca să-l înțelegem bine, trebuie să ne întoarcem în timp cu ajutorul imaginației, înainte de momentul când Satana a păcătuit.

Analiză: Imaginează-ți că ești un înger. Faci tot ce îți spune Dumnezeu să faci. Te bucuri enorm de viața ta ca înger. Și sursa majoră a satisfacției tale este conștientizarea faptului că iubitorul tău Creator este mulțumit de tine.

Calea lui Dumnezeu este singura care aduce fericire, singurul mod de viață. Cum știm aceasta? Cum știm că nu există alte căi de a fi fericit, alte căi de a trăi? Avem dovada iubirii lui Dumnezeu. Nu cumva El ascunde calea cea mai bună de ochii omului?

Fii atent cu aceste gânduri! Modul îngeresc de a trăi este modul cel mai satisfăcător de a trăi. Toate dovezile arată că Dumnezeu este incredibil de înțelept, grijuliu și iubitor. De fapt, nu există nici măcar un dubiu ca să te poți îndoi de înțelepciunea Lui.

Cu toate acestea, sunt doar două căi prin care să vezi că drumul trasat de Dumnezeu este superior. Una este să-L crezi pe cuvânt. Adică să trăiești prin credință.

Cea de-a doua este de a experimenta alte căi pentru a vedea dacă apar fisuri în înțelepciunea sau

“ Singura posibilitate de a învăța felul corect de a trăi și de a afla neprihănirea este să-L crezi pe Dumnezeu pe cuvânt. Aceasta este credința. ”

DIN CUPRINS:

A-2

Neprihănirea prin credință

Un sat trezit

Un Salvator absolut

Nu din întâmplare: veritățile

“Esența neprihănirii stă în credin- cioșia față de Răscumpărătorul.”

– Parabolele Domnului Hristos, p. 97

dragostea lui Dumnezeu. Dar cine face acest lucru își asumă un mare risc! Dacă este singura cale calea Domnului, atunci un asemenea experiment ar putea conduce la moarte.

Neprihănirea este calea cea dreaptă. Și, de vreme ce pentru îngeri singura cale rezonabilă de a acționa era să-L creadă pe Dumnezeu pe cuvânt, asta înseamnă că neprihănirea a fost și va fi mereu prin credință. (Trăirea prin credință vine de la sine pentru un înger.)

Te-ai putea întreba de ce este așa. Să gândim acum altfel. Cine ne poate spune dacă o anumită cale duce

către viața veșnică? Singurul care ar putea face acest lucru ar fi o persoană care ar putea vedea în viitor. Numai cineva cu această capacitate ar putea să ne asigure că o anumită cale duce la viață, iar alta, la moarte. Și singurul care poate vedea viitorul este Dumnezeu.

A fost mereu valabil acest lucru: dacă vrei să afli modul optim de a trăi și de a învăța neprihănirea, crede-L pe Dumnezeu pe cuvânt. Aceasta este credința. Viețuirea prin credință este un lucru înțelept pentru oricine vede în Biblie dovada dragostei, a puterii, a cunoașterii evenimentelor viitorului – caracteristici proprii lui Dumnezeu.

Aceste adevăruri sunt mărețe și sunt poate greu de urmat. Dar sunt dovezi. Nu este evident că îngerii fie sunt chibzuiți și cred în Dumnezeu, fie își asumă riscuri neraționale și periculoase? Culmea ironiei este că Satana, astăzi, ca și în vremurile străvechi, încearcă să promoveze simțământul că este o încălcare a libertății ca Dumnezeu să ne zică pe ce cale să mergem. Dar ce altă cale am putea alege?

SECȚIUNEA II

Adam și Eva aveau de ales. Erau liberi să mănânce din pomul vieții sau puteau să-l evite. Erau liberi să mănânce din fructul cunoștinței binelui și răului sau puteau să-l evite.

Biblia ne învață că pomul cunoștinței părea bun de mâncat. Părea ca unul care ar fi putut să confere înțelepciune. Dar Dumnezeu spusese că este periculos și că, dacă vor consuma acele fructe, vor muri. Dumnezeu le poruncise să nu mănânce.

Geneza 2:17

„Dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.”

Geneza 3:6

„Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el.”

Cercetare biblică: Cum puteau ști Adam și Eva că Dumnezeu spune adevărul? Chiar acesta a fost și argumentul șarpelui:

Geneza 3:4,5

„Atunci, șarpele a zis femeii: «Hotărât că nu veți muri, dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.»”

Adam și Eva erau în aceeași situație în care erau și îngerii. Întrebarea era: Îl vom crede pe Dumnezeu pe cuvânt sau vom experimenta alte opțiuni care ar putea duce la un rezultat mai bun?

Și dacă vrem să punem întrebarea mai corect, am putea zice astfel: Observăm noi dovada vizibilă a puterii, a înțelepciunii și a dragostei lui Dumnezeu, dovada profetică a faptului că Dumnezeu poate vedea viitorul ca pe o carte deschisă? Referitor la multele lucruri pe care Dumnezeu le-a făcut ca să ne ajute și să ne binecuvânteze, Îl vom crede noi pe cuvânt sau vom ignora toate dovezile și vom risca totul pentru o aventură în necunoscut?

Pentru Adam și Eva în grădină, neprihănirea – a face ce este drept – a fost prin credință. Era natural pentru ei să trăiască prin credință.

După ce au făcut pasul hotărâtor și au ales nefastul și răzvrătitul experiment, neprihănirea prin credință, așa cum o cunoșteau ei, a rămas istorie. Adam și Eva au făcut răul și de-acum erau sortiți morții.

Poate vă întrebați: „De ce au fost blestemați doar pentru un singur păcat?” Știți mai multe despre acest lucru decât aveți impresia că știți. Răutatea din jurul nostru mărturisește cum un singur păcat a fost mai periculos, mai vătămător și cu mai multe consecințe decât ne-am fi putut închipui. Numai Dumnezeu putea cuprinde consecințele viitoare îngrozitoare pe

care acel unic păcat le va provoca și ce responsabilitate mare era pentru om angajarea în el.

Totuși, Adam și Eva ar fi putut ști acest lucru doar prin credință, nu era nevoie să-l și experimenteze.

Este extrem de încurajator faptul că neprihănirea este și acum prin credință. Dumnezeu a întocmit un plan prin care îi permite omului să fie repus în starea de inocență primordială, pierdută prin păcat. Dar neprihănirea prin credință trebuie să fie adaptată ca să poată ajuta persoane precum Adam, Eva și copiii lor. Să fie concepută în așa fel încât să poată ajuta pe cineva aflat deja în păcat.

Și a fost adaptată. Vom studia aceasta în secțiunea următoare.

SECȚIUNEA III

Abel era neprihănit. El este primul personaj al istoriei biblice menționat pentru exercitarea credinței. Totuși, el a păcătuit. Deci, dacă singurul mod de a trăi era conformarea continuă și exactă la ceea ce Dumnezeu cuvântă, cum de Abel era încă în viață?

Evrei 11:4

„Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort.”

Abel a făcut ceea ce Adam ar fi trebuit să facă – a trăit prin credință. A trăit prin fiecare cuvânt care venea din gura lui Dumnezeu. Și Dumnezeu i-a zis lui Abel să facă o faptă de cruzime. Trebuia să sacrifice un miel.

Cain a adus și el un sacrificiu; era rodul muncii sale. Dar nu era exact ceea ce Dumnezeu poruncise. Cain nu trăia după Cuvântul lui Dumnezeu. Prin urmare, credința îi lipsea.

Sacrificarea mielului reprezenta genialitatea planului de mântuire. Dumnezeu lua păcatul omenirii și

“Neprihănirea depinde de credința în Dumnezeu – chiar și atunci când nu înțelegem.”

îl punea asupra unui Înlocuitor. Și cei care depindeau de cuvintele lui Dumnezeu și de sacrificiul Său puteau fi iertați și curățiți. Ei erau socotiți ca și cum nu ar fi păcătuit niciodată.

Astfel, neprihănirea este din nou prin credință, ca înainte de păcătuire. Celor

care trăiesc prin Cuvântul lui Dumnezeu li se va oferi viața ca un dar. Ei nu îl merită. Nu ar putea să-l merite. În mila Sa, Dumnezeu îi tratează ca și cum ar fi sfinți. Le ascultă rugăciunile, trimite îngerii să îi ajute, le pregătește un loc în ceruri. Elaborarea acestui plan strălucit trebuie să-l fi deranjat foarte mult pe Satana.

Deci ce este neprihănirea prin credință? Este trăirea în concordanță cu Cuvântul Domnului, ceea ce conduce la viața veșnică. Odată cu sacrificiul lui Isus, neprihănirea prin credință este disponibilă și păcătoșilor. Deși am păcătuit, dacă depindem de sacrificiul lui Isus (după cum Abel a demonstrat sacrificând mielul) și facem ceea ce Dumnezeu a spus (cum a făcut și

Abel), Dumnezeu ne va conferi statutul de neprihănit și ne va da șansa să trăim ca și cum nu am fi păcătuit niciodată.

Și dacă nu înțelegem cum se realizează aceasta? Știți, neprihănirea nu depinde de capacitatea de a înțelege de ce Dumnezeu zice ceea ce zice. Depinde doar de a crede în El – chiar și atunci când nu înțelegem. Dacă trăim prin fiecare cuvânt al Său, chiar dacă nu-i întrevădem importanța, suntem acceptați de El. Trăim atunci pe calea trasată de El, care duce la viață.

Dezvoltare: „Îngerul a zis: «Ai credință în Dumnezeu.» Am văzut că unii sunt încercați prea puternic pentru a crede. Credința este atât de simplă, iar voi priviți dincolo de ea. Satana a încercat să-i înșele pe unii copii sinceri și i-a făcut să privească la ei înșiși pentru a găsi ceva vrednic acolo. Am văzut că nu trebuie să privească la ei înșiși, ci la meritele lui Isus, să depindă de mila Sa așa cum sunt, neputincioși și nevrednici, și să primească de la El, prin credință, puterea și hrana spirituală.” – *Solii alese*, cartea 3, p. 121

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1. Ce dovadă ai că Dumnezeu este iubitor și că El are în plan ce este mai bine pentru tine? Dacă nu găsești prea multe dovezi în mintea ta, atunci citește primul capitol din *Calea către Hristos* și vezi dacă această lectură te ajută să răspunzi la întrebare. _____

2. Ce i-ai spune cuiva care afirmă că Dumnezeu limitează mult libertățile omului care alege să-L asculte? _____

Secțiunea II

3. Dacă pomul cunoștinței ar fi arătat ca unul otrăvitor, ar mai fi fost un test potrivit al ascultării? _____

4. Gândește-te la o perioadă când ai experimentat o altă opțiune în afară de ascultarea de Dumnezeu. În ce moduri ai descoperit că Dumnezeu este mai înțelept decât tine și că cerințele Sale sunt pentru binele tău suprem? _____

Secțiunea III

5. Care din lucrurile pe care Dumnezeu le face pentru noi ne arată că El ne tratează ca și cum nu am fi păcătuit? Matei 5:43–48 _____

6. Putem fi salvați fără a înțelege de ce sau cum funcționează exact planul mântuirii? _____

7. Ai fost vreodată „încercat prea puternic pentru a crede”? _____

Capitole de credință

Un sat trezit

Misionarul Hanh* și mica biserică din casa lui au luat în serios provocarea adresată de pastorul Isah Young de a posti și de a se ruga pentru zonele neatinse de Evanghelie din Vietnam. Au început să postească și să se roage pentru un sat aflat la o distanță de 240 km de ei, unde nu locuia nici măcar un creștin. Deoarece acesta era locul de baștină al unui cuplu care venea la biserică, ei s-au rugat în special pentru rudele lor de acolo.

Yen* suferea de o formă terminală de cancer la stomac. A plecat din satul ei la oraș pentru a căuta ajutor medical. Nepotul ei și soția acestuia au invitat-o pe Yen la biserică din locuința lui Hanh, unde au participat împreună și unde ea a auzit despre Isus Hristos, primind și o Biblie. Ea l-a acceptat cu dragă inimă pe Isus ca Salvator. Deoarece era în ultima fază a bolii, medicii nu mai puteau s-o ajute. Singura ei speranță era în Marele Medic, noua ei dragoste. Cancerul făcea imposibilă păstrarea alimentelor în stomac, dar apetitul ei insușitabil pentru Cuvântul lui Dumnezeu o ținea în viață. După două săptămâni petrecute în oraș, ea avea nevoie să se reîntoarcă acasă la familie.

După aproximativ o lună, cumnata lui Yen l-a sunat pe Hanh pentru a-i da trista veste că Yen este pe moarte. Biserica s-a adunat imediat pentru a se ruga pentru ea, așa cum făcuseră de multe ori când ea era cu ei și chiar și după ce ea plecase; de data aceasta s-au rugat intens timp de două ore, citând Psalmul 30. Ei l-au spus lui Dumnezeu: „Dacă Tu o lași să moară, cine Îți va mai lăuda Numele în acel sat?” La sfârșitul rugăciunii, au simțit pace și asigurarea că Dumnezeu o va vindeca.

Ziua următoare, după o nouă sesiune de rugăciune, pastorul Hanh a sunat să vadă dacă starea de sănătate a lui Yen s-a îmbunătățit. Au descoperit că era inconștientă și că abia mai răsufla. Adresându-i-se cumnatei lui Yen, el i-a spus cu seriozitate: „Ții la Yen? Dacă da, ascultă-mă cu atenție! Sunt unul dintre prietenii ei din oraș. Ne-am rugat ca Domnul să o vindece pe Yen. Acum El este singurul care o mai poate ajuta. Du-te, te rog, și deschide Biblia lui Yen la Psalmul 30, îngenunchează lângă ea și apoi citește cuvintele psalmului, punând numele lui Yen în psalm.”

Era liniște la celălalt capăt al firului. „Dumnezeu poate s-o vindece”, a subliniat Hanh. Când au terminat convorbirea, el nu era sigur dacă cumnata lui Yen,

care nu era creștină, va face ce i s-a cerut. Însă grupul a continuat rugăciunea, punându-și încrederea în Domnul pentru vindecare.

Când Hanh, nepotul lui Yen și soțiile lor au mers să o vizite pe Yen câteva zile mai târziu, au fost întâmpinați de strigătele de bucurie ale lui Yen, acum vindecată pe deplin, ale cumnatei sale și ale celorlalte gazde necreștine. Toți îl lăudau pe Domnul.

„La puțin timp după ce ai sunat, Yen a încetat să mai respire”, a început să povestească cumnata. „După ce am spălat-o, înainte de a o îmbrăca pentru înmormântare, mi-am amintit ce mi-ai cerut. Nu mai aveam nicio speranță în afara planului vostru și a funcționat! După ce am citit Psalmul 30 rostind numele lui Yen în versurile strofelor, păturile în care era înfășurată au început să se miște. Am tresărit mirată în timp ce Yen dădea păturile la o parte! Ea a cerut mâncare și imediat i-au dat niște supă de orez și două bastonașe lungi de zahăr. Nu a mai vomitat mâncarea. Mulți veniseră să consoleze familia îndoliată, dar au găsit un coșciug gol și pe Yen vie și complet vindecată.”

Hanh și grupul său, împreună cu Yen, au folosit ocazia ca să povestească sătenilor despre iubitorul Autor al vieții și despre puterea cuvintelor Bibliei. Peste cincizeci de săteni au primit darul vieții veșnice al lui Isus, iar vestea minunii a circulat și în satele de primprejur.

Roagă-te pentru mai multă putere de la Dumnezeu: Dragă Tată, Te laud că ai o putere așa de minunată, care este aceeași ieri, azi și în veci! Fie ca mult mai mulți oameni din comunitatea mea, din Asia de Sud și de peste tot din lume, să experimenteze minunile unei existențe trezite la viață de Hristos!

Pentru a afla mai multe detalii despre ASAP Ministries sau pentru a ști cum să ajutați la înaintarea Cuvântului lui Dumnezeu în Asia de Sud, vizitați www.asapministries.org sau sunați la 1-866-365-3541.

* Numele reale au fost schimbate pentru siguranța lucrătorilor.

Conexiune istorică

Un Salvator absolut

Hristos este înlocuitorul și garantul păcătosului. El a ascultat de Lege în locul păcătosului, pentru a-i da șansa de a crede în El și de a crește până la statura unui om dezvoltat în asemănarea cu Isus Hristos, ca astfel să poată fi complet în El. Hristos a realizat reconcilierea și a purtat toată rușinea, ocară și pedeapsa păcatului. Astfel, credinciosul devine curat în fața lui Dumnezeu.

Vine timpul când se va ridica întrebarea: „Cine va ridica pâra împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit, ba mai mult, El a și înviat.” El, care are veșmântul fără pată al neprihănirii, ȧesut în războiul cerului, în care nu se află niciun fir din natura umană păcătoasă, stă la dreapta Tatălui ca să-i îmbrace pe copiii Săi credincioși cu haina desăvârșită a neprihănirii Sale. Cei salvați în Împărăția Sa nu vor avea nimic cu care să se laude; toată închinarea și gloria Îi vor reveni lui Dumnezeu, Dătătorul mântuirii.

Există mulți care pretind că sunt copii ai lui Dumnezeu și care își pun speranța în cu totul altceva decât doar în sângele lui Hristos. Când sunt chemați să își pună credința cu totul în Hristos, ca Salvator al lor absolut, mulți dovedesc că, de fapt, se bazează pe ceea ce pot face ei. Ei spun: „Am multe de făcut până să fiu pregătit să vin la Hristos.” Alții spun: „Când voi face tot ce îmi stă în putință, atunci Domnul Isus mă va ajuta.” Își imaginează că au multe de făcut pentru salvarea propriilor suflete, înainte ca Isus să vină să pună piesa lipsă și să desăvârșească mântuirea lor.

Israelitilor li s-a cerut să ungă tocul ușii cu sângele unui miel înjunghiat, pentru ca atunci când îngerul morții urma să treacă prin țară, să nu îi distrugă. Cum ar fi fost dacă, în loc să înfăptuiască acest

simplu act de credință și de ascultare, ar fi baricadat ușa. Acest lucru nu era necesar și mărturisea de fapt despre necredința lor. Era de ajuns ca sângele să fie văzut pe tocul ușii. La fel este și cu lucrarea mântuirii. Doar sângele lui Hristos curăță orice păcat.

Lucrarea păcătosului nu este aceea de a face pace cu Dumnezeu, ci de a-L accepta pe Hristos ca pace și neprihănire a sa. Astfel, omul ajunge una cu Hristos și una cu Dumnezeu. Nu există altă cale prin care

inima omului să fie sfințită, decât prin credința în Hristos. Totuși, mulți cred că pocăința este un fel de pregătire pe care omul trebuie s-o facă înainte de a veni la Hristos. Ei vor să facă singuri pașii pentru a-L găsi pe Hristos ca Mijlocitor în favoarea lor. Este adevărat că pocăința precedă iertarea, dar păcătosul trebuie să vină la Hristos înainte să aibă pocăința. Integritatea lui Hristos este cea care luminează și întărește sufle-

tu, așa încât pocăința să fie acceptată. Petru a afirmat cu claritate: „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor.”

Pocăința este un dar al lui Isus Hristos, la fel cum este și iertarea de păcate. Pocăința nu poate fi o experiență fără Hristos, pentru că pocăința este bazată pe iertarea dată de El. Oamenii sunt conduși la pocăința prin lucrarea Duhului Sfânt. De la Hristos vin atât căința, cât și darul iertării. Atât pocăința, cât

“Nu există nicio cale prin care inima omului să fie sfințită decât prin credința în Hristos.”

și iertarea pot avea loc doar prin sângele ispășitor al lui Hristos. Pe aceia pe care Dumnezeu îi iartă întâi îi conduce la pocăință.

„«Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică și pe care v-o va da Fiul omului.» Ei I-au zis: «Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?» Isus le-a răspuns: «Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela pe care L-a trimis El.»» Hristos a plătit un preț imens pentru locuințele cerești ale celor care cred în El. Cei care le vor locui trebuie să fie transformați de neprihănirea lui Hristos și de lucrarea Duhului Sfânt. Pregătirea pentru cer trebuie făcută în timpul de probă; acum trebuie realizată supunerea față de lucrarea Duhului Sfânt în inimă, pentru ca sufletul să fie adus în comuniune cu

cerul și să poată fi educat să se bucure de realitățile lumii eterne.

Neprihănirea lui Hristos, dăruită credinciosului, va fi titlul cu care intrarea lui în cer va fi asigurată. Prin influența Spiritului Sfânt, caracterul credinciosului este transformat; gusturile lui devin rafinate, judecata sa este sfințită, el devenind împlinit în Hristos. Dragostea arătată lui prin moartea lui Hristos suscită în el dragoste și, ca răspuns la rugăciune, credinciosul este purtat din har în har, din glorie în glorie, până când, prin contemplarea lui Hristos, este schimbat după chipul Său.

– *The Youth's Instructor*, 6 decembrie 1894

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Caută în dicționar cuvintele „înlocuitor” și „garant”. Apoi rescrie primul paragraf în cuvinte simple, spunând ce a făcut Isus pentru tine în mod personal. (Folosește cuvinte ca „eu” și „mie”.) _____
2. Care sunt cele două daruri pe care Isus vrea să ni le dea? Faptele 5:30-32 _____
3. A cui lucrare ne conduce la pocăință? _____
4. Cum primim darul Spiritului Sfânt? Luca 11:9-13; Ioan 15:7 _____
5. Când și cum vom fi pregătiți pentru a trăi în societatea cerului? _____
6. Enumeră cel puțin patru schimbări care au loc în noi sub influența Spiritului Sfânt. _____
7. Când trebuie să ne supunem lucrării Spiritului Sfânt asupra inimilor noastre? Evrei 3:7-15 _____
8. Cum suntem schimbați pentru a deveni ca Isus? _____
9. Ce activități (chiar și din cele bune) ar trebui să elimini ca să ai mai mult timp să meditezi la dragostea lui Dumnezeu pentru tine? _____

Bazele creației

Nu din întâmplare: veverițele

Este incredibil cum cea mai mică specie de veverițe, cântărind abia 30 de grame (cam cât o felie de pâine), și cea mai mare veveriță, cea din estul SUA, „categoria grea” între veverițe (cântărind în jur de 120 de grame), au atâta înțelepciune dată de Dumnezeu.

Veverițele știu să supraviețuiască, nelăsând semne exterioare în preajma vizuinii săpate în pământ, astfel încât intrarea nu poate fi descoperită prea ușor de inamici. Cum reușesc lucrul acesta?

În primul rând și nu **din întâmplare**, Creatorul lor le-a înzestrat cu fălci încăpătoare. Acestea se pot dilata până la de trei ori volumul lor normal. Când aceste micuțe mamifere își sapă tunelul pentru o nouă vizuină sau își fac o nouă intrare la vizuina deja existentă, ele au înțelepciunea să-și îndese fălcile cu pământul săpat. Apoi îl cară departe de intrarea în tunel, astfel încât să alunge orice suspiciune. Niciun prădător ocazional nu va găsi vizuina.

Unele veverițe sunt mai mici decât alte rude de-ale lor; toate însă au coada stufoasă. Speciile mai mici au dungi pe față, spre deosebire de celelalte.

Nu din întâmplare au aceste veverițe dungi pe corp. Aceste dungi alternează în nuanțe închise și deschise, făcând mai dificilă localizarea lor de către prădători pe fundalul solului desenat de razele de soare. Sunt o dovadă tăcută a planului plin de grijă al Creatorului.

Diferența dintre micuța veveriță și suratele ei mai mari este că prima ascunde nucile doar în vizuina ei, pe când celelalte depozitează nucile peste tot în apropiere.

O veveriță a fost observată strângând o găleată de hrană în numai trei zile!

Nu din întâmplare, Creatorul le-a dat veverițelor instinctul de a depozita. Dacă am sonda în pământ, am găsi galerii lungi de 60-90 cm, care leagă

cămaruțe dispuse pe mai multe niveluri. Veverițele aduc nuci, semințe și grâne la „nivelul” inferior, așa cum și noi păstrăm rezervele de hrană într-un beci mai răcoros pentru a le conserva mai bine pe timpul iernii. Totuși – și aceasta este o minunată și **neîntâmplătoare** pârțică din înțelepciunea micilor lor creiere –, ele nu încearcă să depoziteze fructe proaspete sau carne.

Dacă o veveriță găsește un tip de hrană care se alterează repede, o va mânca imediat și nu o va depozita niciodată în cămară.

Fiecare încăpere a casei ei subterane este destinată unui scop precis (**nu din întâmplare**): o încăpere este pentru gunoi, una este toaleta, iar alta este dormitorul. În dormitor vom putea găsi materiale, precum frunze și fulgi, aranjate ca pentru un pat moale.

Aceste mici creaturi curate și cu ochi scânteietori sunt plăcute la privit. Istoria vieții lor active – a construirii vizuinilor, pregătindu-se pentru lunile petrecute sub pământ în ațipire, apoi trezindu-se la fiecare două săptămâni pentru a se hrăni din depozit – este cu adevărat minunată. Și toate acestea sunt făcute sub ochiul atotvăzător al Creatorului.

Cu siguranță, Domnul trebuie să Se bucure văzând aceste vietăți drăgălașe pe care El le-a creat. Și mai mult, Scripturile spun că El Se bucură privind la oamenii creați de El, pe care îi iubește atât de mult, încât a devenit unul dintre ei – ca să-i salveze.

Și acest lucru ne privește și pe noi!

CONTRA CURENTULUI

21 ianuarie

Nu este un lucru ușor să primești neprețuita comoară cerească a vieții veșnice. Nimeni nu poate face acest lucru dacă în același timp se lasă dus de curentul lumii.

CREDINȚA în Vechiul Testament

Text de memorat: | Isaia 55:11

„Tot așa și Cuvântul Meu care iese din gura Mea nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.”

SECȚIUNEA I

Ați auzit vreodată teoria că oamenii Vechiului Testament erau mântuiți într-un mod diferit decât cei din Noul Testament? Multe biserici învață că, înainte ca Hristos să fie crucificat, evreii erau mântuiți prin fapte; dar, după înălțare, creștinii sunt salvați prin credință.

Acest lucru nu poate fi adevărat. Un om care a păcătuit nu poate fi salvat prin faptele sale.

Analiză: Imaginează-ți că un om este în sala de judecată, iar judecătorul îl întreabă dacă se face vinovat de o hojie. Cum ar fi ca omul să spună: „Onorată instanță, da, am furat, recunosc! Dar nu am mai furat de când am fost arestat și deci sunt nevinovat de șase zile încoace. Prin urmare, pledez «nevinovat».”

Ar putea nevinovăția celor șase zile să ispășească pentru hojia sa anterioară?

Nu, bineînțeles că nu!

E clar că este imposibil pentru un om care a încălcat legea să „aranjeze” achitarea vinii sale prin faptele lui bune.

Mai mult decât atât, dacă ar fi fost posibil să fim mântuiți prin faptele noastre bune, Tatăl ceresc nu L-ar fi trimis nicicând pe Fiul Său să moară.

Așadar, dureroasa moarte a lui Isus dovedește că faptele ascultării nu vor putea plăti niciodată pentru păcatele noastre.

“Este imposibil pentru un om care a încălcat legea să «aranjeze» achitarea vinii sale prin faptele lui bune.”

DIN CUPRINS:

A—3

Credința în Vechiul Testament

Chiar la timp – partea întâi

Îndreptățirea prin credință – partea întâi

Nu din întâmplare: fregatele

Galateni 3:21

„Atunci, oare Legea este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu? Nicidecum! Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege.”

Există un alt mod de a dovedi că și oamenii Vechiului Testament erau mântuiți prin credință. Care este acesta? Pentru a lămurii cum să devii neprihănit prin credință, Biblia folosește mereu ca exemple personaje ale Vechiului Testament.

Romani 4:3

„Căci ce zice Scriptura? «Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.»”

Evrei 11:7

„Noe... a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință.”

Orice am face, nu putem plăti păcatul sufletului nostru. Și chiar dacă am da pe unul dintre copiii noștri să moară în locul nostru, tot nu ar fi de ajuns!

Mica 6:7

„Dar primește Domnul oare mii de berbeci sau zeci de mii de râuri de untdelemn? Să dau eu pentru fărădelegile mele pe întâiul meu născut, rodul trupului meu, pentru păcatul sufletului meu?”

Singura noastră speranță este să ni se acorde neprihănirea ca dar. Și este ceea ce ne oferă Dumnezeu dacă vom face ce ar fi trebuit să facă Adam: să aleagă să trăiască prin credință și azi, și mâine, și mereu. Avraam a fost socotit neprihănit prin credință. Și de ce l-a pus Dumnezeu pe Moise să scrie istoria lui Avraam? Ca noi să aflăm cum este cu neprihănirea.

Romani 4:23,24

„Dar nu numai pentru el este scris..., ci este scris și pentru noi, căroră, de asemenea, ne va fi socotită, nouă, celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru.”

SECȚIUNEA II

Deja știm că Avraam a fost îndreptățit prin credință, lucru clarificat de Biblie, după cum am văzut. Dar cum s-a întâmplat aceasta? Ce a făcut, gândit sau spus Avraam ca să-i fie considerat „credință”?

Avraam a crezut două lucruri despre Dumnezeu: că Dumnezeu poate aduce morții la viață și că Dumnezeu anunță evenimentele înainte ca ele să se întâmple, ca și cum deja s-ar fi întâmplat.

Romani 4:17

Dumnezeu „înviază morții și... cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi”.

Al doilea punct al versetului este uimitor! Este o minciună să vorbești despre ceva care „nu este” ca și cum „ar fi”. Oamenii mint adesea. De ce o pot face? Dacă tu spui că cerul este violet, cuvântul tău nu va schimba culoarea cerului.

Iată un alt motiv pentru care Dumnezeu „nu poate” să mintă. Cuvântul Său are superputere.

Tit 1:2

„Dumnezeu... nu poate să mintă.”

Isaia 55:11

„Tot așa și cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără

rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.”

Ce minunat este să te gândești la puterea Cuvântului lui Dumnezeu! Isaia ilustrează această putere într-un mod unic. Zice că Dumnezeu este ca o ploaie. Cum adică?

Isaia 55:10

„Căci ... ploaia și zăpada se coboară din ceruri și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăsească, pentru ca să dea sămânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă.”

Când se întoarce ploaia în cer? Nu înainte să ude pământul. Nu înainte să facă florile să crească. Nu înainte să-i ajute pe fermier și pe oamenii flămânzi. Așa este Cuvântul lui Dumnezeu. El spune: „Să fie lumină!” Cuvântul Său nu se întoarce înapoi la El până nu este lumină.

Uneori însă, cuvintele lui Dumnezeu întârzie să se întoarcă la El. Când Dumnezeu a zis: „Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ” (**Geneza 1:11**), acel cuvânt a fost eficace imediat; dar tot atunci a început un proces care este valabil încă, chiar și la gazonul din fața casei tale. Timp de șase mii de ani, acel cuvânt a împodobit frumos câmpurile planetei noastre.

“**Singura mea speranță este să mi se dăruiască neprihănirea. Este ceea ce-mi oferă Dumnezeu.**”

Este ușor să crezi Cuvântul lui Dumnezeu când înțelegi puterea acestui Cuvânt.

În secțiunea următoare vom discuta despre al doilea lucru pe care l-a crezut Avraam, și anume că Dumnezeu poate să învieze morții. Era mai greu pentru Avraam să creadă în

înviere decât este pentru tine. Îți poți da seama de ce, înainte de a citi secțiunea III?

SECȚIUNEA III

Ti-ai dat seama de ce pentru Avraam era mai greu să creadă în înviere decât pentru tine? Cine a fost înviat primul? Știai că a fost Moise? Aflăm aceasta din Romani 5 și din cartea lui Iuda.

Atunci când trăia Avraam, nu avusese loc nicio înviere în întreaga istorie a universului. Toți cei care muriseră rămăseseră... morți.

Nu circulau povestiri despre oameni care să fi înviat. Nu existau versete biblice despre înviere. Nici măcar nu exista Biblia.

Cu toate acestea, Avraam a crezut că Dumnezeu poate învia pe cineva din morți. Cum și-o fi dat seama? Era logic. Dacă îți place logica, gândește-te astfel:

Dumnezeu a promis că Isaac va fi tatăl unei mari națiuni. Apoi Dumnezeu poruncește ca el să fie sacrificat. Înțelegi de ce Avraam a crezut că Dumnezeu o să-i învie băiatul?

Evrei 11:17-19

„Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac când a fost pus la încercare, el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu! El, căruia i se spusese: «În Isaac vei avea o sămânță care-ți va purta numele!» Căci se gândea că Dumnezeu poate să învie chiar și din morți; și, drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi.”

Deci care sunt cele două lucruri despre Dumnezeu pe care Avraam le-a avut în minte? Îți mai amintești?

- Dumnezeu poate învia morții.
- Dumnezeu vorbește despre lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi, iar apoi ele sunt aduse la existență.

Ambele sunt legate de imaginea Cuvântului lui Dumnezeu din **Isaia 55**. Cuvântul lui Dumnezeu are putere. Putem să ne încredem în el ca să nu cădem. Într-un anumit fel, putem spune că este viu.

1 Petru 1:23

„Cuvântul lui Dumnezeu... este viu și... rămâne în veac.”

Evrei 4:12

„Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător.”

Acum suntem gata să privim la al doilea lucru pe care îl putem învăța din credința lui Avraam. Avraam a crezut atunci când perspectiva era fără speranță. Când totul părea să zică: „Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi crezut”, atunci Avraam a crezut. Și de aceea el a devenit tatăl multor oameni.

Romani 4:18

„Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut și, astfel, a ajuns tatăl multor neamuri.”

Ai cunoscut vreodată pe cineva care avea o speranță deșartă? Era odată o femeie care spera ca, prin hrana foarte scumpă pe care o consuma, să se vindece

de cancer. S-a sprijinit cu totul pe această speranță. A prins curaj din această speranță. Dar speranța aceasta era în van. Nu este bine deloc să te bazezi pe o speranță falsă.

Speranța lui Avraam însă nu era falsă. De ce a sperat când totul părea fără speranță?

Romani 4:18

„Nădăduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut..., după cum i se spusese: «Așa va fi sămânța ta.»”

Avraam a crezut pentru că Dumnezeu i-a zis așa. Și, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu are putere, era

suficient. Dacă era nevoie, Dumnezeu l-ar fi înviat pe Isaac. Această încredere în puterea nelimitată a Cuvântului lui Dumnezeu ne reamintește de sutaș, despre care deja am învățat. Aceasta este credința. Așa se obține neprihănirea.

Dezvoltare: „Credința lui Avraam trebuie să ne fie pildă; totuși, cât de puțini vor suporta cu răbdare o simplă încercare de reproș pentru păcate care pun în pericol bunăstarea veșnică! Cât de puțini primesc mustrarea cu umilință, profitând de ea!”

– *Mărturii*, vol. 4, p. 265

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1. Gândește-te la cuvântul „rodul” din Mica 6:7. Ce asemănări vezi între jertfa lui Cain și sacrificarea copiilor săvârșită în generațiile următoare? _____
2. Când renunți la ceva prețios pentru a-L sluji pe Domnul Isus, acel sacrificiu plătește în vreun fel măcar pentru unul dintre păcatele tale? De ce nu? _____

Secțiunea II

3. De ce „Dumnezeu nu poate să mintă”? _____
4. Gândește-te la câteva exemple din Biblie în care Dumnezeu vorbește (fie El Însuși, fie prin unul din profeții Săi). Cum s-a împlinit Cuvântul Său? _____

Secțiunea III

5. Citește Isaia 55:6,7. Dacă încerci în puterea proprie să ascuți de porunca lui Dumnezeu pentru a renunța la calea ta rea, știi că este un lucru imposibil de realizat. Cum poți avea totuși speranță în situația aceasta lipsită de speranță? (Indiciu: citește versetele 10 și 11). _____
6. „Credința lui Avraam trebuie să ne fie pildă”, deoarece credința lui a fost testată. Dar credința ta? Poți îndura un simplu test, cum ar fi mustrarea pentru un păcat? Primești mustrarea cu umilință și cu mulțumire? _____
7. Cum ai putea avea o credință ca cea a lui Avraam? _____

Capitole de credință

Chiar la timp – partea întâi

Cum au auzit despre Isus oamenii dintr-un sat îndepărtat din Laos, o țară comunistă? Boonpranee Wannadee, președintele Bisericii Adventiste din Lao, a descoperit că mulți ascultau radioul creștin. Iată istoria.

Într-o zi, am primit mai multe scrisori trimise de oamenii dintr-un sat de munte din regiunea nordică Hmong, în care se solicitau profesori care să-i învețe mai multe despre Dumnezeu adevărat, despre care aflaseră ascultând la „micile cutii negre”.

Song Somboon, un misionar ASAP cu care lucram, era bucuros să afle de aceste scrisori, întrucât proveneau din satul în care el crescuse.

– Ai vrea să fii ghidul meu când merg acolo? l-am întrebat.

Provocare: Cât de multe radiouri poți dărui? Milioane de budiști, animiști și comuniști, a căror viață este prinsă în sclavie spirituală și lipsă de sens, pot auzi vestea cea bună și pot descoperi o viață abundentă în Isus prin undele radio. Darul tău va ajuta la cumpărarea de radiouri pentru toate satele din regiunile îndepărtate, pentru a primi mesajul dătător de viață al Cuvântului lui Dumnezeu.

Cere catalogul ASAP sau accesează-l on-line pentru a afla nevoile curente ale misiunii. Darul tău va fi folosit în totalitate pentru acest proiect.

www.asapministries.org • 1-866-365-3541

– Desigur, mi-a spus el. Dar acum e sezonul ploios.

– Nu mai putem amâna. Vom merge îndată, pentru că la Domnul toate lucrurile sunt cu putință, am insistat eu.

După o lungă călătorie, Song a oprit mașina și a început să descarce portbagajul plin de Biblii și alte materiale evanghelice.

– Unde este satul? am întrebat, uitându-mă împrejur înspre vasta junglă.

Song a arătat către o cărare abruptă și noroioasă care urca în sus pe munte, pe care era imposibil să conduci mașina. Am legat strâns bagajele la spate și am început urcușul prin ploaia care șiroia. La fiecare patruzeci de metri ne opream pentru a ne curăța cu un băț noroiul de pe talpa încălțămintei. Uzi, murdari și epuizați, continuam să punem un pas în fața altuia pe cărarea piezișă. După un drum de o oră, am dat de o poiană unde erau tăiați copaci și unde se găseau câteva adăposturi. Ploaia continua să toarne, așa că ne-am decis să ne oprim și să ne odihnim.

– Trebuie să ne rugăm Domnului să trimită pe cineva să ne ajute, a spus Song gâfâind.

Am îngenunchat și ne-am deschis inimile înaintea lui Dumnezeu, cerându-I putere și călăuzire pentru fiecare pas al călătoriei noastre misionare.

Pe când luam o gustare și mai discutam, un sătean a trecut prin preajmă. Am sărit și l-am întrebat:

– Cât mai e până în sat?

A clătinat din cap și a spus:

– Mai sunt cel puțin două ore de călătorie în condițiile astea.

I-am aruncat o privire prietenului meu și l-am văzut oftând. Ne întrebam cum vom mai putea căra acele bagaje grele restul călătoriei. Va trimite Dumnezeu pe cineva să ne ajute?

Știind ce ne aștepta, am pornit la drum, sperând să ajungem în sat înainte de căderea nopții. „Doamne Isuse, trimite pe cineva să ne ajute!”, continuam eu să mă rog în gând.

(Va urma)

Conexiune istorică

Îndreptățirea prin credință – partea întâi

Credința în Hristos este singura condiție pentru ca îndreptățirea să fie primită; și darul acesta este oferit numai acelor care își recunosc starea păcătoasă și nevoia după harul nemeritat. Meritele sângelui lui Hristos sunt prezentate înaintea Tatălui, ca dar pentru iertarea păcatelor oamenilor. Când păcătoșii Îl caută pe Dumnezeu și, în pocăință, își recunosc păcatul, El le iartă fărădelegile, le anulează pedeapsa și îi primește în comuniune cu Sine ca și cum nu ar fi păcătuit niciodată. El le împărtășește neprihănirea lui Hristos.

Credința care Îl acceptă pe Hristos ca singurul capabil să-i salveze în mod absolut pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El înseamnă încredere perfectă. A avea convingeri intelectuale nu este suficient. Apostolul Iacov scria: „Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci, dar și dracii cred... și se înfloară!” Mulți cred că Hristos a murit pentru păcatele lumii, dar nu își însușesc acest adevăr pentru sufletele lor. Inimile lor nu s-au angajat în serviciul Domnului, iar în viața lor nu a avut loc nicio reformă. Ei nu sunt sfințiți prin adevărul pe care îl spun cu buzele. Neavând credința care lucrează prin dragoste și care purifică sufletul, niciun bine real nu apare în viața lor. „Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar?” a întrebat apostolul. „Vezi că credința lucra împreună

cu faptele lui și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: «Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănire» și el a fost numit «prietenul lui Dumnezeu».”

Jertfa lui Isaac a fost hotărâtă de Dumnezeu ca o prefigurare a sacrificiului Fiului Său. Isaac a fost tipul Fiului lui Dumnezeu, care S-a oferit ca jertfă pentru păcatele lumii. Dumnezeu dorea să imprime în mintea lui Avraam Evanghelia salvării oamenilor. Pentru a-i transmite acest adevăr și pentru a-i testa credința, i-a cerut să îl sacrifice pe scumpul său fiu, Isaac.

Toată agonia pe care Avraam a îndurat-o pe parcursul acestei încercări teribile a fost pentru a-l face să înțeleagă planul mântuirii pentru omul căzut. A fost făcut să înțeleagă prin propria experiență cât de mare era renunțarea infinitului Dumnezeu când a dat pe Fiul Său să salveze omul de la ruină.

Pentru Avraam nu era o durere sufletească mai mare decât aceea de a asculta de porunca sacrificării fiului său. Dar el și-a încins cu tărie sufletul, gata de a acționa după cum Dumnezeu îi cerea. Cu inima zdrobită și mâna tremurândă, a luat focul, în timp ce Isaac a întrebat: „Iată focul și lemnele, dar unde este mielul pentru arderea-de-tot?” Dar Avraam nu putea încă să-i spună! Tată și fiu au construit altarul și a sosit momentul teribil când Avraam avea să-i dezvăluie motivul agoniei pe care a trăit-o pe parcursul întregii călătorii – Isaac însuși urma să fie victima.

“A fost făcut să înțeleagă prin propria experiență cât de mare era renunțarea infinitului Dumnezeu când a dat pe Fiul Său să salveze omul de la ruină.”

Isaac nu era un puști; era un tânăr în toată puterea cuvântului. Putea să refuze să se supună planului tatălui său, dacă ar fi dorit; nici măcar nu a încercat să-l convingă să facă altfel. El s-a supus. Credea în dragostea tatălui său și era convins că el nu ar fi făcut un lucru atât de cumplit dacă Dumnezeu nu i-ar fi cerut. Măinile tremurânde, pline de iubire ale tatălui milos l-au legat pe Isaac, pentru că așa a zis

Dumnezeu. Fiul se lasă sacrificat pentru că el crede în integritatea tatălui. Dar când totul era gata, când credința tatălui și supunerea fiului sunt complet încercate, îngerul lui Dumnezeu oprește mâna ridicată a lui Avraam, spunându-i că este suficient. „Știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.”

– *The Youth's Instructor*, 1 martie 1900

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Care este singura condiție pentru a primi îndreptățirea? _____
2. Care sunt cele două lucruri pe care trebuie să le recunoaștem înainte de a primi îndreptățirea? _____
3. Care sunt cele patru lucruri pe care Isus le face pentru cei păcătoși care Îl caută pe Dumnezeu și, în pocăință umilă, își mărturisesc păcatele? _____
4. Mulți cred că Isus a murit pentru păcatele lumii, dar ei nu au o credință reală, salvatoare și personală. Care sunt patru indicii care te-ar putea ajuta să vezi dacă ai făcut această greșală? _____
5. Cum știm că Avraam a avut o credință reală? Evrei 11:17-19; Iacov 2:14-24 _____
6. De ce i-a cerut Dumnezeu lui Avraam să-l jertfească pe Isaac? _____
7. Descrie caracterul lui Dumnezeu, așa cum reiese din istoria lui Avraam și Isaac. _____
8. Ți-a provocat vreuna din cerințele lui Dumnezeu durere sufletească? _____
9. Citește cu atenție Geneza 22:1-19. Cum te ajută exemplul conformării prompte a lui Avraam să alegi ascultarea de Dumnezeu? _____

Bazele creației

Nu din întâmplare: fregatele

Fregata magnificens este una dintre pasărilor care își petrec cel mai mult timp în zbor. Creatorul a înzestrat-o, **nu din întâmplare**, cu un corp perfect aerodinamic, cu o deschidere a aripilor de aproximativ doi metri și cu o greutate a corpului de doar 1,3 kg.

Fregatele hărțuiesc adesea alte păsări până ce acestea lasă să le cadă din cioc mâncarea, pe care ele o preiau în grabă. Coadă lungă și bifurcată le conferă o deosebită agilitate în aer atunci când prind din zbor hrana care cade de la alte păsări, chiar și înainte de a atinge suprafața apei! Șicanele acestea le folosesc și cu suratele lor, astfel că și-au dobândit denumirea de „războinice”, după navele de război sau fregatele folosite cu secole în urmă.

Cercetătorii au descoperit că fregatele, de multe ori, sunt purtate de vânt zile întregi, ca niște zmeie care întârzie pe cer, aterizând în copaci sau pe stânci doar pentru a dormi, a construi cuiburi sau pentru împerechere. Acest zbor continuu **nu este întâmplător**. Ele nu pot să-și ia zborul de pe o suprafață plană – de pe suprafața apei sau a solului. Nu sunt echipate pentru mers sau pentru înot. Zborul este însă altceva. Cei care zăresc culoarea aripilor lor cu reflexe irizante de violaceu și negru închis, care se ridică în zbor, pot cunoaște astfel direcția vântului. Mulți reușesc să prezică o schimbare a vremii observând comportamentul acestor grațioase „mașini”, care se avântă în zbor cu ajutorul curenților calzi.

Un alt comportament **neîntâmplător** este acela al zăbovirii tinerelor fregate în cuiburi pentru o perioadă de 11 luni. Astfel, ele petrec în cuib o perioadă

mai lungă decât orice

altă pasăre. Puii

fregată cresc în

curând sunt la fel

Dar nu știu să

mănânce. Așa că

ore sub soarele

aduse de părinți. Nu întâmplător, Creatorul lor i-a

programat să își ascundă capul sub corp (par morți), economisind fiecare dram de energie până la momentul sosirii mamei. Atunci capul imensului pui răsare cerând hrană. Când mama își deschide pliscul, puiul își înfige ciocul pe gâtul mamei și-și umple burta cu hrana regurgitată de ea.

Bărbătușul nu are pene sub cioc, pe piept, pe burtă, ci mai degrabă o pată roșie de piele golașă, ca un balon roșu pe care îl poate umple cu aer timp de 20-25 de minute, până ajunge de mărimea unui cap de om!

Dumnezeu, în mod evident, i-a rezervat femelei plăcerea de a se bucura de aceste culori. Ea își alege partenerul care i se pare cel mai arătos și se cațără pe creangă, lângă el. **Nu din întâmplare**, Dumnezeu le-a hărăzit acest comportament pentru a-i aduce împreună; tot astfel, Creatorul plănuiește căi prin care și nevoile noastre sunt satisfăcute.

De fapt, planul lui Dumnezeu pentru viitorul creaturilor Sale include și un nou pământ, unde nici ființele umane, și nici pasărilor nu vor mai fura una de la alta. Cel mai minunat este că El a rânduit o cale, **nu din întâmplare**, ca prin Fiul Său, toți să poată alege să fie acolo.

CONTRA CURENTULUI

28 ianuarie

Nu este un lucru ușor să primești neprețuita comoară cerească a vieții veșnice. Nimeni nu poate face acest lucru dacă în același timp se lasă dus de curentul lumii.

Cum lucrează CREDINȚA

Text de memorat: | Marcu 6:5,6

„N-a putut să facă nicio minune acolo, ci doar Și-a pus mâinile peste câțiva bolnavi și i-a vindecat. Și Se mira de necredința lor. Isus străbătea satele dimprejur și învăța pe norod.”

SECȚIUNEA I

Foarte mulți oameni doresc să aibă mai multă credință. Ce ai gândi dacă ai afla că poți avea atât de multă credință pe cât îți dorești? Cum a devenit Avraam un om al credinței? Știi că tatăl său era un idolatru?

Iosua 24:2

„Terah, tatăl lui Avraam... slujea altor dumnezei.”

Tocmai de aceea Dumnezeu îl consideră pe Avraam un exemplu de credință. El a învățat cum să creadă în mijlocul necredincioșilor. A învățat să fie credincios în mijlocul apostaziei. Nu a beneficiat de o educație prea bună, dar rezultatul a fost bun. Și a fost așa pentru că a crezut.

Cu alte cuvinte, Avraam a devenit un exemplu frumos despre cum poate credința să repare viața umană alterată și despre cum poate ea schimba complet o persoană. Arât în Vechiul, cât și în Noul

Testament, Dumnezeu îl folosește pe Avraam ca exemplu de om imperfect, care învață să trăiască prin credință.

Să observăm și alte aspecte ale credinței lui Avraam.

Gândiți-vă la următoarele: Avraam a încercat preț de mulți ani să aibă un copil. Dar Sara și Avraam nu au avut copii. Când Dumnezeu i-a spus că Sara va avea un copil, Avraam putea să raționeze astfel: „Dar Sara și cu mine nu putem avea copii. Doar am încercat atâția ani. Dacă Dumnezeu putea să o facă să conceapă, El ar fi făcut de mult timp aceasta pentru ea.”

“Victoria revine celor care nu consideră că problemele lor sunt prea mari pentru ca Dumnezeu să le poată soluționa.”

DIN CUPRINS:

A—4

Cum lucrează credința

Chiar la timp – partea a doua

Îndreptățirea prin credință – partea a doua

Nu din întâmplare: broaștele

O asemenea gândire pare să fie logică, dar ignoră cele două lucruri pe care Avraam le păstra în minte: Dumnezeu nu poate minți și Cuvântul Său are putere absolută!

Avraam nu se mai gândea la eșecurile și la trecutul său. Nu mai băga în seamă slăbiciunea sa. El avea totuși aproximativ o sută de ani. Poate ai și tu o bunică sau o străbunică de nouăzeci de ani. Ți-o poți imagina însărcinată? Sau îți poți imagina bunicul ca fiind tatăl unui bebeluș? Este prea neputincios. Are trupul obosit.

Tot așa de neputincios era și Avraam. Dar nu s-a gândit la slăbiciunea proprie sau a soției sale.

Romani 4:19

„Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său, care era

îmbătrânit – avea aproape o sută de ani – nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii.”

Într-un sens, și noi suntem ca Avraam. Când vine vorba de viață sfântă, noi suntem slabi. Istoricul nostru atestă că nu putem face mai mult, chiar dacă am încercat ani la rând. Cum am proceda dacă Dumnezeu ne-ar spune: „De-acum vei trăi o viață sfântă”? Ne vom mai gândi la slăbiciunea noastră, la istoria căderilor noastre? Dacă da, înseamnă că avem „credință slabă”. Victoria revine celor care nu consideră că problemele lor sunt prea mari pentru ca Dumnezeu să le poată soluționa.

Așa s-a întâmplat cu Avraam; se poate întâmpla și cu noi.

SECȚIUNEA II

Ne putem împiedica de lucruri mărunte. Oamenii se împiedică de rădăcinile unui copac, care sunt doar puțin deasupra solului, sau de suprafețe cu mozaic atunci când nu observă niște denivelări foarte mici. Ți s-a întâmplat și ție?

Așa se întâmplă și cu făgăduințele. Ele nu sunt făcute cu intenția de a ne împiedica. Ele nu au rolul de a ne face să cădem, așa cum se întâmplă când ne împiedicăm de o rădăcină de copac ieșită mai în afară. Dar multă lume cade pe calea credinței împiedicându-se de făgăduințe. Poate te întrebi ce înseamnă aceasta? Să citim un alt verset despre credința lui Avraam.

Romani 4:20

„El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu.”

Cum ne împiedicăm de o făgăduință? Atunci când nu-i ieșim în întâmpinare dacă ne apare pe cale. Dacă Dumnezeu spune ceva, putem vorbi și acționa ca și când este cu totul adevărat și demn de crezare. Așa „ieșim în întâmpinarea” unei promisiuni.

Și cum ne împiedicăm de o făgăduință? Prin necredință, vorbind și acționând ca și cum Cuvântul lui Dumnezeu nu ar fi adevărat.

Ai auzit de credință de multe ori. Ai auzit și de „necredință”? Biblia are multe de povestit la acest capitol.

“**Necredința blochează puterea lui Dumnezeu de a acționa.**”

Uneori, ucenicii s-au împiedicat de făgăduințe. Când Isus a făgăduit că, după ce va muri, va învia a treia zi, acea promisiune i-ar fi putut ajuta foarte mult. În schimb, ei s-au poticnit. Ascultați ce zice Isus despre aceasta:

Marcu 16:14

„În sfârșit, S-a arătat celor unsprezece când ședeau la masă și i-a muștră pentru necredința

și împietrirea inimii lor, pentru că nu crezuseră pe cei ce-L văzuseră învia.”

Căderea ucenicilor era rezultatul necredinței lor. Când au fugit și s-au ascuns, ei au acționat ca și când cuvintele lui Isus nu ar fi fost adevărate. Când L-a renegat pe Domnul său, Petru a vorbit ca și când nu credea. Și Isus i-a muștrat pe ucenici că s-au împiedicat de făgăduința Sa. Le dăduse Cuvântul Său. Ei ar fi trebuit să-L creadă.

De ce i-a muștrat Isus când ei se simțeau deja destul de rău? Un motiv este acela că necredința este foarte distructivă. Poate opri fluxul puterii lui Dumnezeu către Pământ. În unele orașe, Isus nu putea face multe minuni și aceasta din cauza oribilei puteri a necredinței.

Matei 13:58

„Și n-a făcut multe minuni în locul acela, din pricina necredinței lor.”

Marcu 6:5,6

„N-a putut să facă nicio minune acolo,

ci doar Și-a pus mâinile peste câțiva bolnavi și i-a vindecat. Și Se mira de necredința lor. Isus străbătea satele dimprejur și învăța pe norod.”

SECȚIUNEA III

Am învățat multe despre credința lui Avraam. Am aflat că păstra în minte două idei: Cuvântul lui Dumnezeu este și creativ, și dătător de viață. Am aflat că Avraam nu s-a gândit la slăbiciunea sa sau la întâmplările din trecut, din moment ce a avut o făgăduință de la Dumnezeu.

Am aflat despre Avraam că avea o credință mare, la fel ca sutașul și femeia cananeancă. Mai avem încă ceva de învățat. Știai că Biblia vorbește despre o mentalitate a credinței? Mentalitatea credinței este a rosti ceea ce crezi. Și noi toți ar trebui să avem mentalitatea credinței.

2 Corinteni 4:13

„Însă fiindcă avem același duh de credință, potrivit cu ceea ce este scris: «Am crezut, de aceea am vorbit!» și noi credem, și de aceea vorbim.”

Aici întâlnim un verset biblic foarte practic! Mai jos avem câteva exemple despre cum să practicăm mentalitatea credinței folosind două făgăduințe:

Matei 28:20

„Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”

Romani 8:28

„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.”

Să ne exercităm credința în locul necredinței

Exemplul nr. 1: Tu crezi că Isus este cu tine până la sfârșit pentru că El a spus așa în **Matei 28:20**. Când ești ispitit să te simți descurajat, dacă spui: „Salvatorul meu este cu mine, nu mă voi descuraja”, aceasta este mentalitatea credinței. Spui ceea ce crezi. Și dacă te plângi și te tângui ca și cum Dumnezeu nu-ți poartă de grijă, vorbești cu necredință.

Exemplul nr. 2: Crezi că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care Îl iubesc pe Dumnezeu pentru că El a spus așa în **Romani 8:28**. Când se întâmplă ceva care pare să fie rău, dacă zici: „Nu știu

cum, dar sunt sigur că Dumnezeu va folosi această tragedie pentru binele meu”, aceasta este mentalitatea credinței. Dar dacă spui: „Oh, de ce a îngăduit Dumnezeu să mi se întâmple asta? Nu-mi vine să cred că m-a lăsat să experimentez așa ceva!”, tu exprimi astfel mentalitatea necredinței.

Și nu uita, necredința blochează puterea lui Dumnezeu de a acționa.

Avraam avea mentalitatea credinței. El a dat slavă lui Dumnezeu pentru făgăduința de a avea un fiu, chiar dacă nu se simțea în stare să-l aibă.

Romani 4:20

„El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu.”

Tu Îi dai slavă lui Dumnezeu atunci când nu te simți în stare să o faci? Și dacă descoperi în tine un amestec de credință și necredință? Am o veste bună pentru astfel de persoane. Dacă vei vorbi în acord cu partea din tine care crede și Îi vei cere lui Dumnezeu să aibă grijă de partea care nu crede, Dumnezeu va asculta rugăciunea.

Marcu 9:24

„Îndată, tatăl copilului a strigat cu lacrimi: «Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!»”

Citește următorul comentariu inspirat făcut pe marginea acestui pasaj biblic. Este una dintre cele mai încurajatoare declarații pe care le vei găsi vreodată. Într-adevăr, Dumnezeu răsplătește mentalitatea credinței chiar și atunci când o găsește la cineva care se luptă cu îndoiala.

„Dacă poți face ceva, fie-Ți milă de noi și ajută-ne!” Câte suflute apăsate de păcat au înălțat această rugăciune! Și tuturor, Mântuitorul milostiv le

răspunde: „Dacă poți... totul este cu puțință celui care crede.” Credința este aceea care ne pune în legătură cu cerul și ne dă puteri pentru a ne lupta cu forțele întunericului. În Hristos, Dumnezeu i-a asigurat omului mijloacele pentru a birui orice trăsătură păcătoasă și a rezista oricărei ispite, oricât de puternică ar fi. Dar mulți simt că le lipsește credința și, din cauza aceasta, stau departe de Hristos. Faceți ca aceștia, în deznădejdea și necredința lor, să se predea harului Mântuitorului lor milostiv. Să nu privească la ei, ci la Hristos. Acela care i-a vindecat pe bolnavi și a scos demoni când umbla printre oameni este același Mântuitor puternic și astăzi. Credința vine prin Cuvântul lui Dumnezeu. Însușiți-vă făgăduința Sa: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (**Ioan 6:37**). Aruncați-vă la picioarele Sale și strigați: „Cred,

Doamne! Ajută necredinței mele!” Niciodată nu vei pieri dacă faci astfel, niciodată! – *Viața lui Isus*, pp. 369, 370

De ce să nu mergi la Isus chiar acum și să Îl rogi să-ți dea ajutorul de care ai nevoie?

Dezvoltare: „Luați cuvântul lui Hristos ca siguranță. Nu v-a invitat El să veniți la El? Nu vă îngăduiți niciodată să vorbiți într-un mod deznădăjduit, descurajat. Dacă faceți astfel, veți pierde mult. Privind la aparențe și plângându-vă atunci când se ivesc greutăți și tensiuni, dați dovadă de o credință slabă, bolnăvicioasă. Vorbiți și acționați ca și când credința voastră ar fi invincibilă. Domnul are resurse îmbelșugate; a Lui este lumea. Priviți spre ceruri prin credință. Priviți spre El, care are lumină, putere și eficiență.” – *Evanghelizarea prin literatură*, p. 115

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1. Cunoști vreun creștin care are o rudă ca Terah – unul care nu-L urmează pe Dumnezeu? Poate ești chiar tu acel creștin! Cum ai putea tu sau acea persoană să devii un model de trăire creștină, ca Avraam? _____
2. De ce Biblia deține atâtea informații și despre viețile altor oameni în afară de Isus? Ce concluzii eronate am putea trage dacă nu am avea la îndemână relatările unor oameni imperfecti ca Avraam? _____
3. Avraam nu a ținut cont de vârsta lui înaintată când a ales să creadă făgăduința lui Dumnezeu că va avea un fiu. Care sunt acele lucruri din viața ta la care nu ar trebui să te mai gândești dacă ar fi să Îl crezi pe Dumnezeu pe cuvânt? _____

Secțiunea II

4. Gândește-te când te-ai împiedicat ultima oară de o făgăduință. Când se va întâmpla o situație asemănătoare, cum ai putea să acționezi mai bine? _____

Secțiunea III

5. Lecția aceasta ne dă două exemple practice despre cum ne putem încrede în făgăduințele lui Dumnezeu. Să facem același lucru cu alte două pasaje biblice. 2 Corinteni 12:9 este unul dintre ele, iar pe celălalt îl poți alege tu. Cum ai putea să vorbești și să te rogi în așa fel încât să potrivești credința ta cu aceste făgăduințe? _____
6. Scrie pe o foaie de hârtie, în cuvintele tale, paragraful din *Evanghelizarea prin literatură*. _____

Capitole de credință

Chiar la timp – partea a doua

Misionarul Boonpranee Wannadee, președintele Bisericii Adventiste din Lao, călătorea împreună cu misionarul ASAP Song Somboon către satul natal al lui Song. Sătenii doreau să afle mai mult despre Dumnezeuul adevărat despre care auziseră la radio. Urcând pe poteca abruptă și alunecoasă, drumul a devenit extenuant, întrucât purtau rucsaci plini cu cărți și Biblii. Astfel, cei doi misionari s-au oprit să-l ceară Domnului să le trimită un ajutor. Iată povestirea în continuare.

La puțin timp după ce ne-am rugat, am văzut un cuplu urcând spre noi. Song s-a apropiat să vadă mai bine.

– Cred că îmi sunt rude, a spus el.

După înfățișare, cei doi păreau oboșiți, ca după un drum lung. Song nu mai putea de bucurie. A alergat în întâmpinarea lor ca să-i salute și, într-adevăr, erau rudele sale, pe care nu le mai văzuse de mulți ani.

– Unchiu', mătușa, voi sunteți? a întrebat Song.

– Da, chiar noi! au răspuns ei, salutându-l cu bucurie.

Unchiul lui Song ne-a spus că merge să ia mașina din garajul din oraș. După ce a aflat că ne îndreptăm către sat, unchiul lui Song ne-a asigurat că mașina lor poate înfrunta un asemenea drum și ne-a promis că ne vor duce ei când se vor întoarce. Eram atât de fericiți să auzim astfel de vești!

Puțin mai târziu, înfruntam drumul alunecos și moale în mașina lor. În timp ce călătoream, am

început să mă îngrijorez că aș putea fi arestat dacă predic în acest sat. Șefii locali din acele sate se simțeau adesea amenințați de creștinii care veneau să împărtășească Evanghelia și uneori le cereau autorităților comuniste să-i aresteze pe evangheliștii care veneau să predice în satele lor fără permisiune oficială. Mă

întrebam dacă unchiul lui Song știa dacă șeful satului era deschis către creștinism.

– Crezi că voi avea probleme cu autoritățile dacă voi spune ceva despre Isus? l-am întrebat.

Unchiul a zâmbit și a spus:

– Eu sunt șeful satului și sigur nu te voi aresta!

Vestea aceasta ne-a surprins pe mine și pe Song. Pe când Song îl întreba cum este să fii șef și cum este satul pe care-l conducea, eu cugetam la cât de minunat este Dumnezeu. Simțeam prezența Sa cum ne conducea și cum ne supraveghea. Cum am ajuns în sat, șeful a făcut

cunoscută sătenilor sosirea noastră. Ei au pregătit o festivitate de bun-venit ca pentru niște oaspeți importanți. Erau nerăbdători să întâlnească pastorii creștini pentru care mulți dintre ei se rugaseră. Am avut întâlniri cu șapte familii din sat, care studiaseră deja despre Dumnezeu prin intermediul emisiunilor radio și doreau botezul. Șeful și familia sa erau printre cei care Îl iubeau pe Dumnezeu și se considerau creștini.

Pe când lăsam în urmă satul, ne bucuram de călăuzirea minuțioasă a lui Dumnezeu în toată această călătorie. În următoarele opt luni, Song a vizitat satul de mai multe ori. Dumnezeu i-a binecuvântat cu înființarea unei grupe de închinători care se întâlnește în fiecare Sabat dimineața.

(Sfârșit)

Rugați-vă pentru călăuzire: Iubit Tată ceresc, Îți încredințez căile mele! Te rog să continui să ne arăți voia Ta, mie și misionarilor ASAP, pas cu pas, zi de zi!

Pentru a afla mai multe detalii despre ASAP Ministries sau pentru a ști cum să ajutați la înaintarea Cuvântului lui Dumnezeu în Asia de Sud, vizitați www.asapministries.org sau sunați la 1-866-365-3541.

Conexiune istorică

Îndreptățirea prin credință – partea a doua

Actul de credință al lui Avraam este înregistrat în Scriptură pentru beneficiul nostru. Ne învață o măreață lecție despre încrederea în cerințele lui Dumnezeu, oricât de tranșante și de dificile ar fi; îi învață pe copii ascultarea absolută de părinți și de Dumnezeu. Privind la ascultarea lui Avraam, noi înțelegem că nimic nu este prea prețios pentru a fi dăruit lui Dumnezeu.

Dar mulți nu știu ce înseamnă lepădarea de sine și sacrificiul de dragul lui Hristos. Dacă Dumnezeu le-ar vorbi cum i-a vorbit lui Avraam și ar spune: „Renunță la posesiunile tale, la beneficiile temporare primite de la Mine, pentru a face să avanseze lucrarea Mea”, ei ar fi surprinși și ar gândi că Dumnezeu nu poate fi chiar atât de categoric. Dumnezeu știa cui îi adresează chemarea atunci când l-a chemat pe Avraam. Avraam știa că Cel credincios și adevărat i-a poruncit, Cel ale cărui făgăduințe sunt adevărate. Dacă Dumnezeu i-ar fi poruncit să-și ofere aurul, argintul și chiar viața, el așa ar fi făcut, fiind conștient că nu Îi dă decât ceea ce Îi aparține Lui.

Durerea îndurată de Avraam în cele trei zile de încercare îi era destinată atât lui, pentru a învăța lecția credinței și a ascultării totale, cât și nouă, pentru a putea înțelege renunțarea de Sine a Tatălui atunci când Și-a dat Fiul pentru omenirea vinovată. Dumnezeu L-a predat pe Fiul Său chinurilor crucificării, ca omul vinovat să poată trăi. Legiuni de îngeri au fost martori ai suferințelor lui Hristos, dar nu li s-a permis să intervină, ca în cazul lui Isaac. Nu a fost auzită nicio voce care să oprească sacrificiul. Scumpul Fiu al lui Dumnezeu a fost batjocorit, ridiculizat și chinuit până când Și-a dat ultima suflare. Ce dovadă mai mare de milă și dragoste ar fi putut Dumnezeu să ofere? „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?”

Apostolul Pavel spune: „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire, după cum zice Scriptura: «Oricine crede în El nu va fi dat de

“În dragostea Sa eternă,
Dumnezeu nu cere de la om
nimic din ceea ce nu i-a oferit
deja mai dinainte.””

rușine». În adevăr, nu este nicio deosebire între iudeu și grec, căci toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă.”

Dumnezeu dorește ca noi să avem credință în Hristos ca sacrificiu răscumpărător. Sângele Său este singurul remediu pentru păcat. Pentru noi S-a înălțat din mormânt la cer pentru a sta la dreapta Tatălui. El ne-a eliberat de nelegiuiri și a înviat pentru a ne îndreptăți. Când intrăm în posesia minunatelor adevăruri ale credinței, să spunem împreună cu Pavel: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul

Domnului.” Noi privim lumina gloriei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. O asemenea imagine a lui Hristos dă slavă Cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta pune credinței noastre un fundament. Insuflă o

speranță oricărui suflet credincios. Să ne plecăm sufletele înaintea măreției adevărului prețios.

– *The Youth's Instructor*, 8 martie 1900

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. De ce i-a inspirat Dumnezeu pe oameni să scrie istoriile din Biblie? Romani 15:4 _____

2. Enumeră trei lecții importante pe care ar trebui să le învățăm din marele exemplu de credință al lui Avraam.

3. Ce ar trebui să faci cu ideile, planurile și prietenii dragi ție la care însă Dumnezeu dorește să renunți? _____

4. Cum ne ajută credința să ascultăm de cerințele lui Dumnezeu, oricât de tranșante și de dificile ar fi?

5. Termină fraza: „Dumnezeu nu cere de la om nimic din...” _____

6. Ce a învățat Avraam din teribila sa experiență? _____

7. Ce putem învăța despre caracterul lui Dumnezeu din experiența lui Avraam? _____

8. Analizează istoria sacrificiului lui Isaac, comparând-o cu cea a Fiului lui Dumnezeu. Există asemănări? Dar deosebiri?

9. Care este dovada cea mai mare a faptului că Dumnezeu ne iubește? Romani 8:32

Bazele creației

Nu din întâmplare: broaștele

Broaștele sunt animale cu sânge rece, ceea ce înseamnă că temperatura corpului lor este aceeași cu a aerului sau a apei din jurul lor. Și pentru că trăiesc o parte din viața lor în apă (respirând prin branhiile în stadiul de mormoloc), sunt clasificate ca amfibiene.

Pentru a supraviețui, broaștele nu numai că beau apă, dar au fost create, **nu din întâmplare**, să o și absoarbă prin piele. Adulții respiră prin plămâni, dar pot absorbi oxigen și prin piele.

Ca regulă generală, le numim „broaște râioase” pe cele cu pielea uscată; iar pielea lor nu are de obicei negi. În ciuda a ceea ce se crede, prin atingerea pielii acestor broaște nu se iau negi la oameni. Deși există și excepții. Broaștele cu pielea netedă trăiesc în apropierea apelor, pe când celelalte trăiesc mai mult pe uscat.

Există 3 000 de specii de broaște de apă și 300 de specii de broaște de uscat, majoritatea preferând climatul cald. Dar din nou sunt multe excepții. Unele dintre ele trăiesc în climat rece și hibernează iarna. Cel puțin o specie trăiește chiar la cercul arctic și este înzestrată cu capacitatea de a supraviețui prin îngheț parțial!

O minunăție și **neîntâmplătoare** caracteristică a broaștelor este că au ochii bulbucați, ceea ce le furnizează o vedere panoramică, la care se adaugă o pleoapă semitransparentă, numită „membrană nictitantă”. Această membrană se poate mișca în sus la nevoie, oferind protecție ochiului fără să blocheze complet vederea. Timpanul lor este localizat în spatele fiecărui ochi, oferind auzul necesar. **Nu din întâmplare**, limba broaștei este atașată ca într-o balamă în partea de sus a gurii. În acest fel, într-o fracțiune de secundă, își poate proiecta limba lipicioasă pentru a prinde o insectă, ca apoi să o înghită.

Maestrul Creator a rezolvat și problema înghițirii. Deoarece nu există niciun os între ochii ei bulbucați și gură, **nu din întâmplare**, de fiecare dată când

înghite, broasca este programată să clipească! Prin acea clipire, ochiul este presat înăuntru spre gură, și neajutorata insectă, înmuiată în mucus, este împinsă adânc în tractul digestiv.

Nu din întâmplare, o caracteristică specială de apărare a unor broaște este abilitatea de a se angaja în războaie chimice. Unele broaște au glande otrăvitoare, care secretă pe toată suprafața pielii o substanță respingătoare pentru prădători. Creatorul a plasat în spatele ochilor broaștelor râioase două umflături numite glande parotoide. La unele specii, acestea pot secreta un lichid toxic. Unele broaște pot chiar împoșca cu lichid veninos în prădător, semnal suficient pentru a ține pericolul departe.

Creatorul a înzestrat unele broaște cu capacitatea de a scoate un sunet când sunt prinse de prădător, ceea ce îl poate speria, determinându-l să lase pradă. Alte broaște, când sunt atacate, urinează, lăsând un miros neplăcut și astfel scapă din strânsoarea atacatorului.

Creatorul nostru a fost atent să asigure supraviețuirea măcar a unora dintre micile creaturi din lanțul trofic, ca astfel specia lor să nu dispară. Între timp, El a prevăzut ca omenirea să poată supraviețui pentru eternitate prin faptul că a devenit om ca și noi. Astfel, prin moartea și învierea Sa, inamicul nostru (păcatul) este anihilat pentru totdeauna. Vom fi martori la aceasta când Isus va reveni, ca să ne ducă în casa Tatălui Său.

CONTRA CURENTULUI

4 februarie

Nu este un lucru ușor să primești neprețuita comoară cerească a vieții veșnice. Nimeni nu poate face acest lucru dacă în același timp se lasă dus de curentul lumii.

Făgăduințele și CREDINȚA

Text de memorat: | 2 Petru 1:4

„Prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă.”

SECȚIUNEA I

Ti-ai propus să vorbești ca și cum credința ta este de nezdruccinat? În această săptămână ne propunem să vorbim despre cum putem să avem o credință invincibilă. Și cum se realizează aceasta? Credința este construită pe convingerea fermă că Dumnezeu poate face ceea ce a promis.

Romani 4:21

[Avraam a fost pe] „deplin încredințat că El ce făgăduiește poate să și îplinească.”

Cum poți să fii convins de puterea lui Dumnezeu? Răspunsul este: „prin experiență”. Dumnezeu ne invită să depindem de El pentru a avea putere asupra ispitelor, pentru înțelepciune în luarea deciziilor, pentru ajutor în nevoile noastre cele mai urgente și chiar și pentru pâinea noastră zilnică. Îngrijindu-Se de noi, Dumnezeu ne învață să ne încredem în El.

Te-ai întrebat vreodată de ce Dumnezeu a permis copiilor lui Israel să flămânzească înainte să-i hrănească? Te-ai gândit vreodată la foame ca la o oportunitate de a învăța să te încrezi în Domnul?

Deuteronomul 8:3

„Astfel, te-a smerit, te-a lăsat să suferi de foame și te-a hrănit cu mană, pe care nici tu n-o cunoșteai și nici părinții tăi n-o cunoscuseră, ca să te învețe că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Domnului trăiește omul.”

“**Îngrijindu-Se de noi,
Dumnezeu ne învață
să ne încredem în El.**”

DIN CUPRINS:

A—5

Făgăduințele și credința

Cât de curând posibil – partea întâi

Frumoasele flori ale făgăduințelor

Nu din întâmplare: tigrii

Acest mod de educație se însușește prin repetare. Pe măsură ce învățăm să depindem de Dumnezeu și să ne încredem în puterea Cuvântului Său, vom ajunge să depindem tot mai mult de El.

Avraam avea multă experiență în ce privește încrederea în Dumnezeu. Alegând calea credinței în mijlocul idolatriei generale, credința sa a fost adesea testată. Și când a fost îndepărtat de idolatri, astfel încât să poată crește mai repede în evlavie, Dumnezeu a găsit alte căi de a-i încerca credința.

În studiul nostru despre mântuire, am tras o concluzie. Este bine să găsești făgăduințe divine pentru tine și să cultivi încrederea în puterea lui Dumnezeu. Așa te vei dezvolta. Așa vei fi socotit neprihănit.

Romani 4:21-24

[Avraam a fost pe] „deplin încredințat că El [Dumnezeu] ce făgăduiește poate să și împlinească. De aceea, credința aceasta «i-a fost socotită ca neprihănire». Dar nu numai pentru el este scris că «i-a fost socotită ca neprihănire», ci este scris și pentru noi, cărora, de asemenea, ne va fi socotită, nouă, celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru.”

În următoarea secțiune ne vom opri la cuvântul „socotit”. Poate ai mai auzit de el sau poate chiar l-ai considerat opusul lui „împărtășit”. Dar cred că măcar câțiva adulți știu ce înseamnă aceste cuvinte în limbaj teologic.

SECȚIUNEA II

Ce ți-ar plăcea mai mult? Să-ți spună cineva că ești bogat sau să îți întindă o bancnotă de 100 de euro? Acesta este un mod potrivit de a ilustra însemnătatea cuvintelor „socotit” și „împărtășit”. În primul caz ești socotit a fi bogat, în cel de-al doilea, ți se împărtășește ceva dintr-o bogăție.

Explicația cuvântului „socotit” („atribuit”): Ne face plăcere dacă ceilalți consideră că avem un caracter nobil. Când se spune „el este amabil”, sau „ea este dulce”, sau „ei sunt o familie generoasă”, ni se atribuie un caracter deosebit. Dar asta nu ne face mai buni. Cuvintele lor frumoase nu pot realiza acest lucru. Cuvintele omenești nu au putere creatoare.

Dar cuvintele lui Dumnezeu sunt altfel. Ce s-ar întâmpla dacă Dumnezeu ar spune despre tine că ești neprihănit?

Aceasta s-a întâmplat cu Avraam când a început să trăiască prin credință. Credința sa i-a fost socotită ca neprihănire. Era ca și cum Dumnezeu ar fi zis: „Avraam are un caracter fără pată.” Totuși, Avraam avea un caracter imperfect. Dar aceasta nu constituia o problemă. Vă amintiți ce am studiat? Dumnezeu cheamă lucrurile care „nu sunt” ca și cum „ar fi”. Cuvântul lui Dumnezeu are un scop. Dumnezeu spune: „Avraam este neprihănit.” Cuvântul Domnului nu se va întoarce înapoi până nu-și va împlini misiunea. Și care este această misiune? A-l face pe Avraam neprihănit.

Cu alte cuvinte, când Dumnezeu zice: „Tu ești bogat”, puterea Sa te și face bogat.

Și chiar dacă Dumnezeu nu spune prea adesea aceasta oamenilor, El spune de multe ori un lucru mult mai important: „Ești neprihănit.” Când El te

„socotește” neprihănit, puterea creatoare a Cuvântului Său îți atribuie acest dar.

Poate că îți trebuie ceva timp să prinzi înțelesul sublim al acestui adevăr. Scopul pentru care Dumnezeu i-a atribuit neprihănirea lui Avraam este valabil și pentru noi, cărora ne va fi atribuită, dacă și noi trăim având o credință asemănătoare cu cea a lui Avraam.

Cum poate primi cineva credință? Există un pasaj cunoscut despre acest lucru.

Romani 10:17

„Astfel, credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.”

Pe scurt, credința este ceva care are de-a face cu Cuvântul lui Dumnezeu. Credința nu este o simplă părere – doar acceptarea unui lucru ca fiind adevărat –, ci înseamnă să depindem de puterea Cuvântului lui Dumnezeu și să acționăm în conformitate cu tot ceea ce El ne spune.

“O simplă rugăciune, folosind făgăduințele Bibliei, are puterea de a schimba multe vieți.”

Când citești o făgăduință în Biblie, este o ocazie de a-ți exercita credința. Fără acea lecturare, nu ai avea această ocazie. Cuvintele omenesci, propriile tale cuvinte, speranțe și promisiuni – niciuna dintre ele nu are puterea de a ne face neprihăniți. Dar putem fi mereu dependenți de Cuvântul Domnului.

Deci Dumnezeu i-a dat lui Avraam ocazia de a-și exercita credința atunci când i-a spus că într-unul din urmașii săi „toate neamurile pământului vor fi **binecuvântate**” (Geneza 22:18). Aceasta i-a permis

lui Avraam să-și ațintească privirea către ceva sigur, special și de nădejde.

Geneza 15:6

„Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.”

Noi toți avem nevoie de ceva solid pe care să ne bazuim și în care să credem. De aceea avem nevoie de făgăduințele lui Dumnezeu.

Făgăduințele lui Dumnezeu sunt subiectul secțiunii următoare.

SECȚIUNEA III

Dar ai promis!” Ți-a spus cineva aceste cuvinte? Când erai mai mic, le-ai spus acest lucru părinților tăi când ei și-au schimbat planurile?

Sau ți-ai promis ție însuși că vei face sau nu vei face ceva, pentru ca mai târziu să fi dezamăgit de neîmplinirea promisiunii făcute? Așa ajung mulți oameni să se îndoiască de sinceritatea proprie și să simtă că Dumnezeu nu îi mai poate accepta. Citiți gândurile ce urmează:

Mulți își pun întrebarea: „Cum să mă predau pe mine însumi lui Dumnezeu?” Dorești să te predai lui Dumnezeu, dar ești slab, nu ai destulă putere morală, ești rob al îndoielilor și stăpânit de obiceiurile vieții tale păcătoase. Făgăduințele și hotărârile tale sunt asemenea unor funii de nisip. Singur nu-ți poți controla și stăpâni gândurile, impulsurile și simțămintele. Amintirea făgăduielilor nerespectate și a angajamentelor neîmplinite slăbește încrederea în propria ta sinceritate și te face să crezi că Dumnezeu nu te poate primi; dar nu trebuie să deznădăjduiești.

Ce trebuie să înțelegi este adevărata putere a voinței. Aceasta este puterea care guvernează natura omului, puterea ce ia hotărâri sau care face alegerea. Totul depinde de dreapta lucrare a voinței. Dumnezeu a dat oamenilor puterea alegerii; datoria lor este aceea de a o exercita. Nu stă în puterea noastră să ne schimbăm inima și nici să-I predăm lui Dumnezeu simțămintele, dar putem alege să-L slujim. Putem să-I dăm voința; atunci El va lucra în noi și voința, și înfăptuirea, după buna Sa găsire cu cale. În acest fel, întreaga noastră ființă va fi adusă sub controlul Duhului lui Hristos; simțămintele noastre vor fi atunci îndreptate numai spre El, iar gândurile vor fi în armonie cu El. – *Calea către Hristos*, p. 47 Nu toate promisiunile oamenilor sunt demne de încredere. Dar făgăduințele

lui Dumnezeu nu dau greș. Cei care le-au testat cu atenție le-au găsit ca fiind absolut de încredere. Însă cei care nu se bazează pe ele au nevoie de mai multă instruire pe drumul lor de credință.

Cum să folosești făgăduințele lui Dumnezeu? Întâi caută-le! Poate ai văzut cărți despre făgăduințele lui Dumnezeu. Poți economisi ceva timp și pot fi utile când cauți o anumită făgăduință în grabă. Totuși, nu ai nevoie de asemenea cărți dacă vrei să găsești o făgăduință biblică. Începe să citești Biblia! Ea este plină de astfel de făgăduințe. Iată două făgăduințe minunate:

2 Corinteni 12:9

„Și El mi-a zis: «Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită.» Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine.”

Matei 28:20

„Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”

După găsirea făgăduințelor, roagă-L pe Dumnezeu să-și împlinească promisiunea cu tine.

Aici găsiți un exemplu de astfel de rugăciune:

„Tatăl meu din Cer, sunt prea slab ca să trăiesc așa cum aș dori. Dar Tu ai promis că puterea Ta este suficientă pentru mine și că ea poate lucra în mine. Cred în făgăduința Ta și Îți mulțumesc pentru puterea pe care Tu mi-o dai să trăiesc în felul în care ar trebui să trăiesc. Isus este Cel care merită putere de la Tine, și I-ai și dat-o. Pentru că El mi-a luat păcatele și a murit

de moartea pe care eu o meritam, Te rog să îmi dai ceea ce El merită: putere să trăiesc o viață sfântă.”

Priviți la această rugăciune pentru un moment. Puteți vedea „mentalitatea credinței” în ea? Când noi spunem „Îți mulțumesc” înainte să experimentăm vreun rezultat la rugăciune, noi, de fapt, ne exercităm încrederea în Dumnezeu.

Puteți vedea cum această rugăciune este ca strigătul sutașului sau al femeii canaanite? Ambii se simțeau nedemni de ajutorul lui Dumnezeu, dar l-au cerut oricum. Depindeau de Isus să le dea ceea ce ei nu meritau. Aceasta este credința militantă.

Observi cum această rugăciune exprimă încrederea că Dumnezeu poate face ce a promis? Aceasta este credința.

Cele trei principii ale folosirii făgăduințelor biblice sunt, pe scurt:

- Adresează o cerere;
- Bazează-te pe El;
- Cere – cu mulțumiri.

Astfel, o simplă rugăciune, folosind făgăduințele Bibliei în modalitatea acestui simplu ABC, are puterea de a schimba multe vieți. Va începe s-o schimbe și pe a ta chiar acum?

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1. Care sunt acele experiențe care te-au convins de puterea promisiunilor lui Dumnezeu? _____

2. Acum gândește-te la ocaziile în care te-ai plâns și te-ai tânguit. Cum poți evita pe viitor un asemenea comportament? _____

Secțiunea II

3. Explică „neprihănirea împărtășită” și „neprihănirea atribuită” în felul în care ar putea fi înțelese de un prieten mai mic decât tine. _____

4. Care este relația dintre a studia Biblia și a avea mai multă credință? _____

Secțiunea III

5. De ce exprimarea mulțumirii este un act al credinței? _____

6. Pentru aprofundare, studiați *Viața lui Iisus*, capitolul 41. Notați cu atenție următoarele puncte: Cuvântul lui Dumnezeu are viață; comparația dintre hrană și Cuvântul lui Dumnezeu; cui îi sunt destinate făgăduințele lui Dumnezeu; ce înseamnă să mănânci pâinea din cer. _____

Capitole de credință

Cât de curând posibil – partea întâi

Fiecare lucrare de slujire are un început. Proiectele adventiste ale Asiei de Sud-Est (ASAP) nu fac excepție. Dumnezeu a dezrădăcinat o casnică liniștită din Michigan și a folosit-o într-un mod extraordinar. Judy Aitken ne povestește:

Atenția și rugăciunile mele s-au îndreptat către Asia de Sud-Est după ce am văzut un copil cambodgian subnutrit și fără viață, în brațele mamei sale, fotografiat pe coperta numărului din 12 noiembrie 1979 al revistei *Time*. Expresia de groază și teroare din ochii mamei a avut ecou în inima mea de mamă a trei copii. Un puternic îndemn de la Spiritul Sfânt m-a determinat să merg și să ajut această populație suferindă. I-am promis Domnului: „Voi merge dacă Tu îmi vei deschide o cale!” După numai o săptămână, am auzit un apel urgent făcut de SAWS (Seventh-day Adventist World Service, actualmente ADRA), pentru voluntari care să meargă cât de curând posibil să îi ajute pe refugiații din Cambodgia, Laos și Vietnam, care invadeau taberele de refugiați, murind atât de foame, cât și din cauza rănilor de război și a bolilor. Eu și familia mea am răspuns apelului, pășind într-o lume a suferinței.

Comunismul și războiul determinau masele de bărbați, femei și copii să fugă pentru a-și salva viața numai cu hainele de pe ei și un rucsac. Pentru că mulți dintre ei au fost martorii ororilor războiului, cum ar fi pierderea celor dragi, se întrebau în sinea lor: „Unde este Buddha și unde sunt strămoșii noștri acum când avem nevoie de ei?”

Cei care ajungeau în tabăra de refugiați pe la granița cu Thailanda o făceau cu mari sacrificii. Cambodgienii părăseau taberele de muncă – „lagărele morții” – instituite de regimul lui Pol Pot. Pe drum, prădându-i pe alții de hrană și apă pentru a supraviețui, treceau prin terenuri minate în periculoasa lor călătorie. Îndurau ore de înot în râul Mekong, încercând să stea sub apă cât de mult

posibil, pentru a evita gloanțele trase de pe mal. Vietnamezii ajungeau adesea în bărci, scăpând cu greu din raidurile piraților și de la înec. Supraviețuirea lor nu era întâmplătoare. Dumnezeu voia să li Se reveleze. El tânjea să transforme o situație devastatoare și sfâșietoare într-o binecuvântare.

Am lucrat ca infirmieră în acest ambient tumultuos. Nu semăna cu nimic din ce făcusem până atunci. Semințele dragostei plantate într-un mod practic dădeau naștere la întrebări cum ar fi: „Ce înseamnă adventist de ziua a șaptea?” sau „Cine este acest Isus la care te rogi?” Aceste întrebări conduceau la studii biblice care, la rândul lor, conduceau la înființarea unor grupe mici. Prin conducerea miraculoasă a lui Dumnezeu, cincisprezece biserici adventiste au fost înființate și peste o mie de refugiați au fost botezați între 1980 și 1987. Ceea ce la început era o misiune pe termen scurt s-a transformat într-o pasiune care continuă și astăzi. Pentru a-i sprijini fizic și spiri-

tual pe nou-credincioși, am încetat să mai fiu infirmieră într-o clinică ADRA pentru a mă dedica complet într-un nou proiect non-profit, pe care l-am înființat sub numele „Proiect Asia de Sud-Est”. Dumnezeu a trimis voluntari de pe tot globul care să-L vestească pe Isus oamenilor dornici de a auzi mesajul Evangheliei. Familia mea și cu mine am avut privilegiul de a fi martori ai multor minuni, ocazii în care Dumnezeu a folosit lipsa libertății politice și izolarea taberelor pentru a dezlega legăturile Satanei și pentru a aduce libertate spirituală.

(Va urma)

**„Ceea ce era la
început o misiune pe termen
scurt s-a transformat într-o
pasiune care
continuă și
astăzi.”**

Conexiune istorică

Frumoasele flori ale făgăduințelor

În timp ce ne uităm la o grădină frumoasă și la bobocii florilor care se deschid, să ne amintim că aceasta este expresia dragostei Tatălui. Când vedem nuanțele variate ale florilor și când inspirăm delicatul lor parfum, să ne gândim la cuvintele: „Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu țes; totuși vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei.”

Dumnezeu ne-a dat florile ca să ne învețe lecția încrederii. „Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?” Deoarece Marele Artist a modelat atât de frumos florile, care astăzi sunt, iar mâine sunt aruncate în cuptor, cu atât mai mult Se va îngriji de oamenii câștigați cu sângele singurului Său Fiu.

Noi suntem peregrini și străini pe acest pământ, privind înainte, spre un oraș a cărui temelie și meșter ziditor este Dumnezeu. Cărarea pe care mergem este îngustă și ne cheamă la lepădare de sine și sacrificiu. Noi întâlnim încercări și conflicte. Dar Dumnezeu nu ne-a lăsat fără ajutor. Cărarea noastră către Canaanul ceresc este mărginită de frumoasele flori ale făgăduințelor Sale. Ele înfloresc pe tot parcursul drumului, trimițându-și bogata mireasmă ca într-o grădină de pe Pământ.

A șterge făgăduințele lui Dumnezeu din Cuvânt este ca și cum ai umbri soarele, lipsindu-l de lumina sa. Atunci nu ar mai fi niciun motiv de bucurie în viață. Dumnezeu a pus făgăduințele în Cuvântul Său ca să ne conducă să avem credință în El. Prin făgăduințele Sale, El înlătură vâlul veșniciei, oferindu-ne o pregustare a plinătății slavei care așteaptă să fie descoperită. Să ne odihnim dar în Dumnezeu! Să-L

lăudăm pentru că ne-a oferit o așa glorioasă descoperire a intențiilor Sale!

Dumnezeu a plantat frumoasele flori ale făgăduințelor de-a lungul cărării, pentru a ne lumina călătoria. Dar mulți nu iau în seamă aceste flori, alegând în schimb spinii și măcăcinii. La fiecare pas, ei se plâng și murmură când ar trebui să se bucure în Domnul, care le-a făcut plăcut drumul spre cer.

În timp ce privim spre făgăduințele lui Dumnezeu, găsim alinare, speranță și bucurie; ele ne vorbesc despre Cel Infinit. Ca să apreciem aceste prețioase promisiuni, ar trebui să le studiem cu atenție. Cât de multă bucurie

am putea aduce vieții, cât de mult ar fi influențat caracterul nostru spre bine dacă ne-am însuși aceste făgăduințe!

Călătorind pe calea spre cer, să vorbim despre binecuvântările presărate pe cărare. Gândindu-ne la locuințele pregătite de Hristos, uităm de măruntele neplăceri întâlnite zi de zi. Se pare că respirăm atmosfera țării

de sus către care mergem și suntem mângăiați și alinați.

Să nu credeți că veți găsi fericire în distracțiile egoiste. Florile astfel adunate curând se ofilesc și mor. Adevărata fericire se găsește doar în slujba Maestrului. În El, care este Lumina lumii, vom găsi pace și fericire. Fericirea vine nu din ce ne înconjoară, ci din ceea ce este în noi; nu din ce avem, ci din ce suntem.

Este privilegiul nostru să cântăm cântările Sionului acum, să ne întoarcem privirile spre lumină,

“Dumnezeu a plantat frumoasele flori ale făgăduințelor de-a lungul cărării, pentru a ne lumina călătoria.”

să aducem speranța în inimile noastre și ale altora. Dumnezeu dorește ca noi să adunăm făgăduințele ca să fim întăriți și înprospătați. Să ne întoarcem privirea de la blestem și să o fixăm pe harul care ne-a fost dăruit cu atâta generozitate. Dumnezeu este dezonorat când ne frământăm și ne îngrijorăm. Astfel arătăm că nu credem în El, ci în noi înșine.

Această viață va fi mult mai luminoasă dacă vom aduna florile și vom ignora măcăcinii. Mângâiere, încurajare și sprijin ne sunt date în fiecare circumstanță a vieții. Nicio ispită nu ne va ajunge dacă nu a fost deja învinsă de Isus și nicio încercare nu ne va atinge dacă El nu a depășit-o mai întâi. El ne știe pe fiecare pe nume. Când o povară e pusă asupra noastră, El ne stă alături să susțină greutatea. El ne-a dat

făgăduințe minunate care să ne ușureze povara. El ne asigură că harul Său este suficient. Măine vom avea de înfruntat alte încercări, dar avem promisiunea: „Puterea ta să țină cât zilele tale.”

Să ne bucurăm în dragostea lui Dumnezeu! Să-L laudăm pe Cel ce a făcut asemenea făgăduințe regale. Să păstrăm cu seninătate în inimile noastre aceste făgăduințe. Să-L onorăm pe Dumnezeu implicându-L în viața noastră pe Isus. Isus trăiește! Mâna Sa ne conduce. Viața prezentă nu este vara, ci iarna creștinului. Cu toate acestea, el poate să se bucure constant de razele neprihănirii lui Hristos. El poate avea pacea „care întrece orice pricepere”, pace pe care o dă Însuși Hristos.

— *The Youth's Instructor*, 23 ianuarie 1902

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Indicați o cale prin care Dumnezeu își exprimă dragostea pentru noi. _____
2. Ce lecție vrea Dumnezeu să învățăm de la flori? _____
3. Citește Matei 7:13,14. Imaginează-ți două cărări – una care merge spre moarte veșnică, iar alta, către viață veșnică. Care dintre ele este frumos împodobită de „frumoasele flori ale făgăduințelor”? _____
Care dintre cele două căi este mai dificilă? (Proverbele 4:14-19; 13:15). _____
De ce? _____
4. Promisiunile lui Dumnezeu sunt profeții care revelează planurile viitoare pentru cei care înving păcatul. De ce ne-a făcut aceste promisiuni? _____
5. Ești cu adevărat fericit? Ce schimbare de atitudine vei avea dacă-ți muți atenția de la tine și problemele tale la Dumnezeu și la făgăduințele Sale minunate pentru tine? _____

6. Ce trebuie să facem ca să apreciem la adevărata lor valoare făgăduințele lui Dumnezeu? _____
7. De ce sunt atât de mulți oameni nefericiți? _____
8. De ce plăcerile egoiste nu pot aduce fericirea? _____
9. Care sunt motivele noastre de bucurie? _____
10. Ce trebuie să începi să faci astăzi ca să-l aduci onoare lui Dumnezeu și să ai mai multă bucurie în viața ta? _____

11. Alege unul sau mai multe din următoarele pasaje și citește-le cu atenție. Găsește câteva dintre făgăduințele lui Dumnezeu și păstrează-le pentru tine (Psalmi 23; 34; 40; Isaia 1:16-20; Ezechiel 18:20-23; 36:25-29; Evrei 4:14-16; Apocalipsa 21:1-8). _____

Bazele creației

Nu din întâmplare: tigrii

Nu este întâmplător că puternicul tigru a fost ales ca animal preferat de mii de oameni din 70 de țări care au votat într-un sondaj făcut de Animal Planet. Tigrul este într-adevăr minunat.

De exemplu, pare de neînțeles cum un tigru, care cântărește între 135 și 270 de kg, poate face o săritură orizontală pe o distanță mai mare de 9 m, pentru a se năpusti asupra prăzii. Răspunsul este: **nu întâmplător**, Creatorul l-a înzestrat cu picioarele din spate mai lungi decât picioarele din față – mai groase și mai puternice – care dau un avânt suplimentar săriturii. Viteza de alergare este sporită de dimensiunea redusă a claviculei sale. Forma ascuțită a umerilor tigrului este un alt element **neîntâmplător** de design, care îi permite tigrului o libertate mai mare de mișcare și pași mai largi.

Tigru, care în mod normal vânează noaptea, rămâne ascuns și își urmărește prada până în momentul în care este destul de aproape pentru a face saltul. Apoi, ținând cu atenție, neînfricatul tigru atacă. Uneori își folosește greutatea pentru a dezechilibra prada, chiar dacă ea cântărește de două ori cât el! Alte abilități ar fi: dinții săi formidabili și ghearele sale retractabile și mereu ascuțite, plus umerii puternici, vederea binoculară, sensibilitatea mustăților și auzul fin.

Instrumentele cu infrasunete folosite de oamenii de știință pentru detectarea de la distanță a sunetului avalanșelor și al cutremurelor sunt, **nu din întâmplare**, echipamentul standard al tigrilor, care pot detecta ușor sunete de înaltă și joasă frecvență, dincolo de limitele percepției umane. Tigru poate să își rotească urechile după nevoie, ca un radar, pentru a determina direcția de unde vine un sunet. Auzul unui tigru este atât de ascuțit, încât este o rutină pentru el folosirea infrasunetelor pentru a comunica pericole sau alte semnale. Auzul său este ideal pentru a localiza

prada în mișcare, o posibilă parteneră sau pentru a identifica nevoile puilor.

Puii își încep viața orbi și neajutorați, cântărind între 800 g și 1,4 kg – mai puțin decât jumătate din greutatea unui bebeluș. Și cresc rapid! De fapt, un pui de tigru mascul va cântări 45 kg la înțârcare, când va avea șase luni. Și motivul este grija pentru pui pe care

Creatorul, **neîntâmplător**, a întipărit-o în

instinctul tigroaicei. Ea își alege cu grijă locul unde va da naștere puilor – un loc foarte izolat, bine protejat, unde să găsească ușor prada. Apoi mama petrece prima săptămână din viața puilor alocând 70% din timpul ei pentru a-i îngriji. Ca să aibă lapte potrivit pentru creșterea lor rapidă, trebuie să-și crească cantitatea de hrană cu 50% – astfel că prada din apropiere o va ajuta.

Când puii vor avea șase luni de viață, mama lor va aduce prada și îi va învăța cum să mănânce hrană solidă. Și cum ea vânează noaptea, iar puii mari vor să-și urmeze mama, **nu din întâmplare**, știu cum s-o găsească în întuneric. Creatorul le-a dat tigrilor glande care emană un miros unic între degete, miros urmat apoi de tigrisori.

Când puii vor fi de un an și jumătate, vor putea vâna singuri, iar când vor avea doi ani, cei mai mulți dintre ei vor pleca pe cont propriu, cu înțelepciunea pe care mama lor le-a împărtășit-o, înfruntând singuri de-acum o viață plină de provocări și pericole.

Ar trebui să acordăm o mai mare atenție Tatălui nostru iubitor, Dumnezeului nostru Creator și Răscumpărător, dacă realizăm cu adevărat că avem și noi de înfruntat o problemă de viață și de moarte veșnică, în această lume în care pericolele cresc mereu.

CONTRA CURENTULUI

11 februarie

Nu este un lucru ușor să primești neprețuita comoară cerească a vieții veșnice. Nimeni nu poate face acest lucru dacă în același timp se lasă dus de curentul lumii.

Iertare prin CREDINȚĂ

Text de memorat: | Matei 9:5,6

„Căci ce este mai lesne? A zice: «Iertate îți sunt păcatele» sau a zice: «Scoală-te și umblă»? Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele, «Scoală-te», a zis El slăbănogului, «ridică-ți patul și du-te acasă».”

SECȚIUNEA I

Depresia: un cuvânt care devine foarte familiar pentru multe persoane. În zilele noastre, tinerii află adesea ce înseamnă acest cuvânt mai devreme decât au aflat părinții lor.

Te-ai gândit vreodată la cuvântul „depresie”? Când apăsăm un burete „cu memorie”, producem o adâncitură pe suprafața lui. Dacă apăsăm pe ceva moale, formăm o adâncitură.

Cum a ajuns acest cuvânt să fie folosit pentru a desemna simțăminte neplăcute – simțământul că lucrurile stau foarte rău? Timp de secole, oamenii au descris aceste sentimente ca pe o „greutate” care îi apasă. Unii chiar pot localiza greutatea ca apăsându-le pieptul. Într-o lecție viitoare, vom studia căi prin care să rezolvăm depresia – determinată de moartea celor dragi, de experiența unui abuz sau de circumstanțe cum ar fi sărăcia ori paguba. Vom

studia ce ne învață Biblia despre acele simțăminte, chiar dacă este vorba despre cele mai aspre dintre ele. Știai că odată Ilie era atât de deprimat încât dorea să moară? În acest trimestru studiem planul mântuirii – mesajul Evangheliei. Și o cauză majoră a depresiei are legătură cu Evanghelia, pentru că ea descoperă vinovăția. Vinovăția aduce depresie. Atunci când depresia este adusă de vină, există doar o soluție pe termen lung: iertarea prin credință.

Dar sentimentele legate de depresie sunt complexe. Deși putem ajunge în depresie din cauza mai multor lucruri simultan, vinovăția este factorul major. Nici chiar cei care ne sunt aproape nu pot

“ O cauză majoră a depresiei este vinovăția. ”

DIN CUPRINS:

A—6

Iertare prin credință

Cât de curând posibil – partea a doua

Lupta credinței

Nu din întâmplare: anhinga

recunoaște acest factor. Așa s-a întâmplat cu un om care a fost adus la Isus. Pentru aceia care au privit cum a fost coborât prin spațiul din tavan, cauza evidentă a depresiei lui părea să fie incapacitatea de a merge.

Poate cunoști pe cineva care este paralizat de la brâu în jos. Poate chiar tu ești o asemenea persoană. Mulți oameni simt milă pentru cineva paralizat. Și lui Isus I-a fost milă. Dar El a perceput o sursă de nefericire mai profundă decât paralizia omului. Aceea era vinovăția, și Isus a abordat mai întâi nevoia cea mai mare a omului.

Matei 9:2

„Și iată că I-au adus un slăbănog, care zăcea într-un pat. Isus le-a văzut credința și a zis slăbănogului: «Îndrăznește, fiule! Păcatele îți sunt iertate!»”

Omul avea credință – a crezut cuvintele lui Isus, și anume că a fost iertat. Și atunci Isus a demonstrat că rostirea cuvântului de iertare chiar avea putere. Cum a demonstrat? Vindecând omul prin cuvântul Său.

Matei 9:5,6

„Căci ce este mai lesne? A zice: «Iertate îți sunt păcatele» sau a zice: «Scoală-te și umblă»? Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele, «Scoală-te», a zis El slăbănogului, «ridică-ți patul și du-te acasă.»”

Să punem cap la cap câteva lucruri. Mai devreme am vorbit despre Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind creativ. El vorbește, și lucrurile iau ființă. Ce se întâmplă când El spune: „Ești iertat”? Puterea Cuvântului Său hotărăște iertarea. Este așa pentru că El a zis așa. Și ce ușurare este pentru cei ce cred!

SECȚIUNEA II

Ai asistat vreodată la sesiunea unei curți de judecată în care o persoană este acuzată de crimă? La sfârșit, curtea pronunță verdictul. Dacă persoana este găsită vinovată, va primi pedeapsa. Pentru unele crime, în unele țări, pedeapsa poate fi moartea.

Totuși, chiar dacă pedeapsa este moartea, nu este mereu administrată. În SUA, condamnatul poate cere guvernatorului iertarea, iar el are toată autoritatea să anuleze pedeapsa prin cuvântul său.

Curțile de judecată umană ne amintesc că și noi vom fi judecați pentru fiecare gând păcătos (**Psalmii 139:2**), pentru fiecare acțiune (**Eclesiastul 12:14**) și chiar pentru cuvintele nefolositoare (**Matei 12:36**). Din păcate, noi toți suntem vinovați (**Romani 3:23**). Cea mai rea este pedeapsa cu moartea, la care toți am fost condamnați (**Romani 5:12; 6:23**). Dar, în credință, putem apela la iertarea Domnului, și El ne-o va acorda.

Un cuvânt folosit de Biblie pentru iertarea lui Dumnezeu – iertarea Sa completă – este îndreptățire (vezi **Romani 5:18**). Înainte să mergem mai departe, citește cu atenție paragraful care urmează:

Iertarea și îndreptățirea sunt unul și același lucru. Prin credință, cel credincios trece de la starea de răzvrătit, de copil al păcatului și al lui Satana, la starea de supus loial al lui Isus Hristos, nu datorită unei bunătați aflate în el însuși, ci pentru că Domnul Hristos îl primește să fie copilul Său prin adopție. Cel păcătos primește iertarea de păcate, pentru că aceste păcate sunt purtate de Înlocuitorul și de Garantul lui.

Domnul Îi vorbește Tatălui Său ceresc, spunându-I: „Acesta este copilul Meu. Îl scutesc de condamnarea la moarte și îi dau viața Mea ca poliță de asigurare – viața veșnică –, deoarece Eu am luat locul lui și am suferit pentru păcatele lui. El este chiar fiul Meu preaiubit.” În felul acesta, omul, iertat și îmbrăcat cu hainele frumoase ale neprihănirii lui Hristos, stă fără vină înaintea lui Dumnezeu. – *Credința și faptele*, p. 103

Uneori, când lucrurile din viața noastră par să meargă bine, Satana ne șoptește că nu suntem prea răi, ne asigură că păcatele noastre sunt nesemnificative și că nu trebuie să ne îngrijorăm să le învingem sau să cerem iertare pentru ele.

Vezi **Romani 5:12** și **6:23**. De ce credința în promisiunea lui Dumnezeu îndepărtează această ispită?

Alteori, Satana ne învinge cu gândul că păcatele noastre sunt așa de mari că nu vor fi niciodată iertate. El încearcă să ne conducă la gândul că am comis păcatul de neiertat. Dar să vedem cum ne susține credința în Cuvântul lui Dumnezeu și împotriva acestei ispite.

Citește **Ioan 3:16**. De ce vrea Dumnezeu să ne ierte?

Citește **1 Ioan 1:9**. Care este procesul prin care se obține iertarea?

La sfârșitul Bibliei, ca să ne reamintim de oferta salvării lui Dumnezeu, El spune:

Apocalipsa 12:17

„Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.”

Citește **Apocalipsa 1:5**. Care este prețul pe care l-a plătit Dumnezeu ca să ne poată acorda mântuirea?

Cum știi că Isus a murit pentru păcatele tale? Și cum știi că te va trata așa cum El merită să fie tratat? Cum știi că ești adoptat ca fiu al Său și că ești iertat? Putem ști acestea pentru că El a zis așa și pentru că avem credință în Cuvântul Său.

Vom vedea în secțiunea următoare cum credința nu este meritul nostru, ci este un dar.

“Când El spune: «Ești iertat», puterea Cuvântului Său hotărăște iertarea.”

SECȚIUNEA III

Este limpede că suntem iertați prin credința în cuvântul lui Hristos. Atunci când au văzut ce putere are credința, ucenicii și-au dorit mai multă credință. Odată, ei L-au rugat pe Isus să îi ajute în acest sens.

Luca 17:5

„Apostolii au zis Domnului: «Mărește-ne credința!»”

Ei nu au uitat că Isus i-a muștrat de câteva ori pentru lipsa de credință. Când I-au cerut lui Isus să le mărească credința, El nu făcuse o minune. În schimb, le spusese două parabole. Luate împreună, ne vor ajuta să înțelegem mai bine cum să avem mai multă credință.

Prima parabolă era despre grăunțele de muștar care simboliza o credință puternică.

Luca 17:6

„Și Domnul a zis: «Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice dudului acestuia: 'Dezrădăcinează-te și sădește-te în mare', și v-ar asculta.»”

Ce știm despre semințele de muștar? Știm că, deși ele sunt foarte mici, arbustul crește foarte mare.

Marcu 4:31,32

„Se aseamănă cu un grăunte de muștar, care, când este semănat în pământ, este cea mai mică dintre toate semințele de pe pământ, dar, după ce a fost semănat, crește și se face mai mare decât toate zarzavaturile și face ramuri mari, așa că păsările cerului își pot face cuiburi la umbra lui.”

Micuța sămânță pare nesemnificativă, cu puține șanse să ajungă o plantă impunătoare. Așa este și credința. Ea crește. Isus nu le-a transmis prin atingere, ca prin miracol, o credință mare ucenicilor. Însă i-a condus prin experiențe care să-i facă să se sprijine pe puterea Sa, astfel încât credința lor să crească. Aceasta este una dintre binecuvântările faptului de a fi neajutorat. Așa putem simți mai ușor nevoia de a depinde de puterea Cuvântului lui Dumnezeu.

Dacă ne simțim nimicnicia, chiar și în acest moment, lucrul acesta poate determina o creștere a credinței. Putem alege să depindem de puterea lui Dumnezeu.

Da, credința crește precum o plantă. Și acum, că avem această idee bine fixată în minte, suntem gata să auzim cea de-a doua parabolă despre creșterea credinței.

Citește **Luca 17:7-9**. Isus i-a întrebat pe ucenici care este persoana căreia îi va fi servită masa mai întâi: stăpânului sau servului? Răspunsul este, desigur, stăpânului. El plătește serviciile angajatului, și angajatul trebuie să-și facă datoria.

Este ca atunci când mergi la fast-foodurile dintr-un mall. Închipuie-ți că ai comandat un burger și l-ai plătit. Dar chiar înainte să ți se servească, cel de la tejghea îți spune: „Mi-e foame și mie. Voi mânca

eu întâi, apoi îți pregătesc ție, după ce termin eu de mâncat.” Ar fi corect? Meriți să fii servit – ai plătit pentru aceasta. Este dreptul tău să primești mâncarea, iar chelnerul este dator să te servească pe tine primul.

Isus ne-a învățat că noi suntem creați să Îl servim pe Dumnezeu. Lui Îi datorăm slujirea din toată inima. Când facem tot ce ni s-a cerut, noi nu facem nimic special. Dacă Îl ascultăm pe Dumnezeu, El nu ne datorează nimic.

Luca 17:9,10

„Va rămâne el [stăpânul] îndatorat față de robul acela, pentru că robul a făcut ce-i fusese poruncit? Nu cred. Tot așa și voi, după ce veți face tot ce vi s-a poruncit, să ziceți: «Suntem niște robi netreb-nici; am făcut ce eram datori să facem.»”

Înțelegerea acestor două principii este cheia înțelegerii neprihănirii prin credință:

1. Credința crește ca o plantă;
2. Dumnezeu nu ne datorează nimic.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1. Care este cauza majoră a depresiei? _____

În ce moduri ai observat că te afectează vinovăția? _____

Care este primul lucru pe care ar trebui să îl facem atunci când avem simțăminte de vinovăție? 1 Ioan 1:9

2. Pot aceia care nu au o credință adevărată în Cuvântul lui Dumnezeu să experimenteze binecuvântata mângâiere a iertării? _____
3. De ce l-a vindecat Isus pe paralytic? Cum îți dă aceasta încredere că El poate ierta păcatele și poate vindeca slăbiciunea și paralyzia ta spirituală? _____

Secțiunea II

4. Cum ai explica înțelesul „îndreptățirii” unui prieten sau a unui frate mai mic? _____

5. În conformitate cu paragraful din cartea *Credința și faptele*, cum este posibil pentru noi să fim iertați – să trecem de la starea de răzvrătit la starea de supus loial al lui Isus Hristos? _____

Secțiunea III

6. În ce sens este credința ca grăuntele de muștar? _____

7. Numește câteva căi prin care credința ta a crescut. _____

8. Odată, Martin Luther a crezut că un om sfânt ar fi persoana care a câștigat mai multă neprihănire decât are nevoie pentru ea însăși. De ce nu este aceasta o bună definiție a unui sfânt? _____

Capitole de credință

Cât de curând posibil – partea a doua

Judy Aitken a mers în Thailanda, în 1980, să ajute ca infirmieră în taberele de refugiați. Își plănuise o călătorie misionară de scurtă durată. Dar Dumnezeu avea alte planuri. I-a dat pasiune pentru un serviciu misionar care continuă și astăzi.

În 1986 și 1987, taberele de refugiați au fost închise, iar cei care nu au emigrat către Statele Unite, Australia și alte țări au fost obligați să se întoarcă acasă.

Nou-credincioșii din tabere s-au întors în satele lor natale, schimbați. Cu dragoste înflăcărată pentru Isus în inimile lor, au început să împărtășească și altora credința lor. Grupuri de închinători au apărut spontan pe tot cuprinsul țării.

Eu m-am întors în Statele Unite. Totuși, inima mea a rămas în Asia. În 1988, Misiunea Uniunii din sud-estul Asiei a înființat Câmpul Adventist din Cambodgia. Dumnezeu a făcut posibil ca eu să lucrez la Adventist Frontier Missions, unde am început cu rugăciune și entuziasm proiecte pentru ajutorarea refugiaților din Cambodgia devastată de război.

În 1995, Dumnezeu a deschis porțile pentru înființarea unui proiect non-profit numit „Proiect Asia de Sud-Est”, un proiect al Bisericii Adventiste menit să vestească Evanghelia oamenilor din Thailanda,

Cambodgia, Laos, Vietnam și Myanmar. Acesta a apărut ca răspuns la cererea lui Robin Riches, președintele Misiunii Uniunii din Asia de Sud-Est. Evanghelia continuă să se răspândească prin misionarii locali dedicați și ca rezultat al rugăciunilor voastre unite.

Mă minunez de căile prin care Dumnezeu însuflește lucrarea pentru gloria Sa. Dacă ați călători astăzi cu mine în Asia de Sud-Est, ați întâlni mulți frați și surori credincioși, care au îndurat multe și care lucrează din inimă pentru Dumnezeu. Unii dintre ei L-au acceptat pe Domnul în taberele de refugiați cu mulți ani în urmă. Alții sunt rodul lucrării lor. Mai sunt multe de făcut, dar amintindu-ne cum Dumnezeu ne-a condus în trecut, ne umplem de speranță pentru viitor.

Rugăciune pentru cei în nevoie: Tată ceresc, fă ca mesajul Domnului Isus să ajungă repede și să triumfe oriunde merge, câștigând suflete în fiecare colț al Asiei de Sud-Est! (2 Tesaloniceni 3:1)

Verificați catalogul ASAP pe www.asapministries.org sau cereți o copie sunând la 1-866-365-3541.

În cele ce urmează sunt câteva exemple de ajutor financiar:

- 10 \$ – Ajutați cu îmbrăcăminte un copil nevoiaș
- 12 \$ – Cumpărați o Biblie
- 30 \$/lună – Sponsorizați un copil la o școală ASAP (hrană inclusă)
- 40 \$/lună – Plătiți un profesor de literatură/Biblie pentru un sat sărac
- 40 \$/lună – Sponsorizați un tânăr evanghelist
- 65 \$/lună – Furnizați un Megavoice încărcat, pe baterie solară, audio player care poate reda Biblia și predici
- 100 \$/lună – Sponsorizați un misionar într-o țară închisă

Detalii despre ASAP: Este o organizație de suport a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și membră a ASI. Este sponsorizată de oameni dedicați misiunii și credincioși chemării adresate lor de Dumnezeu. Darul tău va merge 100% direct în proiectele specificate. ASAP lucrează în Myanmar, Thailanda, Cambodgia, Laos și Vietnam.

Conexiune istorică

Lupta credinței

Există multe promisiuni prețioase scrise în Biblie pentru cei care Îl caută pe Salvator de timpuriu. Solomon spune: „Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale, până nu vin zilele cele rele și până nu se apropie anii când vei zice: «Nu găsesc nicio plăcere în ei».” Dumnezeu declară: „Eu iubesc pe cei ce Mă iubesc, și cei ce Mă caută cu tot dinadinsul Mă găsesc.” Marele Păstor al lui Israel încă spune: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei.”

Mulți dintre tineri nu și-au propus să-L slujească pe Dumnezeu. Ei sunt copleșiți de orice nor și nu au putere și răbdare. Ei nu cresc în har. Apar ca fiind păzitori ai Legii lui Dumnezeu, dar nu sunt supuși ei și nici nu pot fi. Inima lor luminează trebuie schimbată. Trebuie ca ei să vadă frumusețea în sfințenie: atunci vor tânji după ea cum tânjește sufletul după un pârâiaș cu apă proaspătă și Îl vor iubi pe Dumnezeu și legea Sa; jugul lui Hristos va fi ușor și povara Lui, ușoară.

Dragă tinere, chiar dacă pașii tăi sunt conduși de Domnul, nu trebuie să te aștepti ca drumul tău să fie mereu liniștit și viața ta prosperă. Viața care conduce spre veșnicie nu este cea mai ușoară; vor fi timpuri de întuneric și dificultate. Dar ai asigurarea că brațele veșnice ale lui Dumnezeu te vor cuprinde și te vor proteja de rău. El vrea să-ți exerciți credința în El și să înveți să depinzi de El atât în zile umbroase, cât și în zile însorite.

Credința trebuie să locuiască în inima urmașului lui Hristos pentru că, fără ea, este imposibil să-L mulțumești pe Dumnezeu. Credința este mâna care, cu fermitate, apucă ajutorul infinit; este mijlocul prin care inima reînnoită este făcută să bată la unison cu inima lui Hristos.

Ați văzut vreodată un șoim care urmărește un porumbel timid? Instinctul l-a învățat pe porumbel că uliul, ca să-și prindă prada, trebuie să zboare deasupra victimei sale. Așa că porumbelul zboară mai sus și tot mai sus până în slava cerului, urmărit mereu de uliu, care caută să obțină un avantaj. Porumbelul este în siguranță atât timp cât se află în zbor și nu se apropie de pământ; dar, dacă șovăie puțin și zboară mai jos, atentul prădător se va năpusti asupra lui. De multe ori

am privit această scenă cu un interes deosebit, simpatizând cu porumbelul. Cât de triști eram când se întâmpla ca porumbelul să devină victima crudului uliu!

În fața noastră stă războiul – un conflict cu Satana și ispitele lui provocatoare, care durează toată viața. Inamicul va folosi orice argument, orice înșelăciune ca să încurce sufletul. Pentru a câștiga coroana vieții, trebuie să depunem un efort serios și perseverent. Nu trebuie să lăsăm armura sau să părăsim câmpul de luptă până ce nu vom obține victoria; și o putem obține prin Răscumpărătorul nostru. Atât timp cât continuăm să ne uităm ținută la Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre, vom fi în siguranță. Dar interesele noastre trebuie să se concentreze pe lucrurile de sus, nu pe cele de jos. Prin credință trebuie să ne ridicăm mai sus și tot mai sus pentru a ajunge la înălțimea lui Isus. Prin contemplarea zilnică a farmecului Său fără pereche, trebuie să creștem tot mai mult în asemănarea cu chipul Său glorios. Dacă trăim o viață de comuniune cu Cerul, Satana își va întinde cursele în zadar.

Umilul urmaș al lui Hristos se va întoarce spre puternicul său Apărător, conștient de faptul că lumea zace în răutate, că trebuie să se lupte mereu cu inamicul lui Dumnezeu și al omului și că el însuși nu are puterea de a-și curăți inima. Pentru el, Hristos este făcut înțelepciune, neprihănire, sfințire și mântuire. Sufletului celui ce se roagă, Isus i Se descoperă pe Sine ca fiind Cel care aude și răspunde la rugăciuni, ca Cel care îi ridică pe cei căzuți și le vindecă inimile zdrobite.

Tânărul convertit are multe de învățat. El ar trebui să mediteze și să se roage mult, ca să poată

“Rămâne ca tu să alegi dacă vrei să dezvolti un caracter creștin. Predă-ți sufletul în întregime lui Hristos!”

face o lucrare conștiințioasă, după standardul divin al neprihănirii. „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta” este o parte din acest mare standard. Prin apostolul Iacov, Hristos declară: „Căci cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă se face vinovat de toate.” Cu toate acestea, mulți tineri care mărturisesc că sunt creștini au obiceiul de a vorbi fără respect cu părinții lor! Dumnezeu vede potrivit, dragă tinere, să te încredințezi în grija părinților tăi pentru formarea și disciplinarea ta în vederea pregătirii caracterului tău pentru cer. Rămâne ca tu să alegi dacă vrei să dezvolti un caracter creștin. Predă-ți sufletul în întregime lui

Hristos! Prinde-te de puterea Lui, urmează-I exemplul și vei avea pace, odihnă și bucurie în El! Rugăciunea oricărui suflet, ascultată de Dumnezeu, să fie pentru întărirea omului launtric, pentru prezența lui Hristos în inimă și pentru întemeierea în dragostea Sa, ca astfel „să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.”

– *The Youth's Instructor*, 12 mai 1898

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Ce înseamnă a căuta pe Salvator de timpuriu? _____

2. Citiți Romani 8:7,8. De ce multora li se pare imposibil să asculte de Legea lui Dumnezeu? _____

De trebuie să faci dacă descoperi că nu poți păzi Legea lui Dumnezeu? Să încerci mai mult sau să te predai lui Isus ca să-ți dea o inimă nouă? _____

3. Cât timp va dura conflictul cu Satana? _____

4. Cum putem fi la adăpost de planurile lui Satana, care vrea să ne distrugă? Cum putem primi viața veșnică? _____

5. Cum putem să ne asemănăm tot mai mult cu Isus? _____

6. Cine Îl recunoaște pe Isus ca fiind Cel care aude și răspunde la rugăciuni? _____

7. Care este obiceiul rău al multor tineri care pretind că sunt creștini? _____

Sunt ei cu adevărat creștini? _____

8. Cine este cel care alege dacă să dezvolte sau nu un caracter creștin? _____

9. Vei alege să te predai complet lui Isus? _____

Bazele creației

Nu din întâmplare: anhinga

Anhinga pare o isteță creatoare de modă. Îmbrăcată în clasicul alb și negru, această pasăre cu penaj închis nu numai că are alb în vârful cozii sale lungi, dar și petice argintii pe aripi. Și, cu o deschidere a aripilor de aproape 1,2 m, este încântătoare!

Anhinga este adesea observată odihnindu-se cu aripile deschise. Pasărea nu își arată în felul acesta frumusețea; este doar o pasăre de baltă care se încălzește și se usucă la soare.

Nu întâmplător, când privești

această pasăre, care pare să se laude pe sine, nu o vei vedea ungându-și penele cu grăsime, cum fac rațele. Glandele care produc acest ulei la anhingă de-abia sunt funcționale, astfel că ea nu își unge penele ca multe alte păsări de apă. A uitat Creatorul să i le asigure? Nu, deloc.

Anhinga înoată bine – nu din plăcere, ci pentru hrană. Când pasărea se scufundă în apă, penajul i se îmbibă imediat cu apă. Creatorul știa că penele uleioase vor scădea viteza de mișcare a păsării. Atunci când urmărește un pește, ghearele unite o ajută să se miște foarte repede în apă.

Ciocul zimțat și forma gâtului lung se constituie într-o suliță cu care pasărea prinde peștele. Este abilitate ideală pentru mișcările bruște ale păsării, ca atunci când își va pregăti cu atenție momentul atacului, să plonjeze cu forță și să-și înfigă ciocul ca o suliță în peștele destinat să-i fie hrană. Apoi anhinga înoată către suprafață, împingându-și capul înainte, rotește în aer peștele și îl înghite cu capul înainte. Dacă peștele este înfipt prea tare în cioc, înoată până la un banc pe care urcă și bate ciocul de o piatră, ca să desprindă peștele. **Nu la întâmplare** această pasăre are picioare capabile să urce.

Anhinga se simte ca acasă nu doar în apă. Ea este și o maestră a aerului. Ați văzut vreodată un uliu sau un vultur plutind în aer pentru o perioadă lungă fără să dea din aripi? Ei bine, și anhinga poate face

acele grațioase mișcări. Totuși, rareori poți confunda speciile între ele. Când planează pe cer, gâtul și coada ei lungă arată diferit de gâturile și cozile scurte ale uliului și ale vulturului.

Anhinga este o pasăre cu multe talente: înoată în apă, urcă pe mal și în copaci și planează pe cer ca un uliu. Pe lângă aceasta, pasărea a fost programată să știe când să fie complet tăcută. Anhinga nu este o pasăre zgomotoasă, dar când năpârlește, nu scoate nici măcar un sunet. Ea își pierde penele de zbor toate odată. Zgomotul ar revela locația păsării potențialilor prădători. Așa că anhinga, temporar lipsită de penele sale, așteaptă în tăcere până când acestea îi cresc din nou. Apoi viața continuă ca mai înainte.

Pasărea nu este conștientă de grija specială a Creatorului, care a știut să o facă atât de frumoasă.

Dumnezeu a știut ce a făcut când ne-a creat și, dacă alegem să credem în El, așteptând în tăcere sfatul Său în timp de criză, ne va scoate la liman. Grija Sa pentru noi **nu este o întâmplare!**

Articol folosit cu permisiunea autorului, Juanita Kretschmar.

CONTRA CURENTULUI

18 februarie

Nu este un lucru ușor să primești neprețuita comoară cerească a vieții veșnice. Nimeni nu poate face acest lucru dacă în același timp se lasă dus de curentul lumii.

Îndreptățirea și DREPTATEA

Text de memorat: | Romani 6:22,23

„Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică. Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.”

SECȚIUNEA I

Există o întrebare care îi uimește pe îngeri, îi agită pe musulmani, îi deranjează pe învățați și îi va uimi pentru întreaga eternitate pe cei mântuiți. Această întrebare este: Dacă Dumnezeu este drept, cum este posibil ca El să mă trateze pe mine așa cum ar merita Isus, pedepsindu-L în schimb pe El pentru păcatele mele?

Să discutăm deocamdată despre dreptate.

Când Chad, un copil de zece ani, a spart din greșeală geamul dormitorului părinților săi cu o minge de golf, a trebuit să-l plătească. Singurul său venit erau banii de buzunar pe care-i primea la fiecare două săptămâni, o sumă de patru dolari. Acești bani i s-au oprit până la achitarea ferestrei – și a durat ceva, pentru că era un geam mai scump, triplu, proiectat pentru timp rece din Alaska, unde ei trăiau.

Dreptatea este pedepsirea unui delict, nici prea aspru, nici prea ușor. Face parte din îndreptarea lucrurilor într-o lume nedreaptă.

Dacă mingea de golf a lui Chad lovea un copac, și nu fereastra, dreptatea nu se mai cerea satisfăcută.

Citește **Exodul 22:1,4**. Care zice Dumnezeu că este pedeapsa corectă pentru cineva care a furat o oaie și a sacrificat-o sau a vândut-o? Care ar fi pedeapsa dacă oaia este găsită încă în posesia hoțului?

În concepția lui Dumnezeu, care este pedeapsa dreaptă pentru păcat?

Romani 6:23

„Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu

“ Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. ”

– *Viața lui Isus*, p. 25

DIN CUPRINS:

A—7

Îndreptățirea și dreptatea

Omul vânat

Un model perfect

Nu din întâmplare: caii

“[Hristos] a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El nu a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era a noastră, ca noi să putem primi viața care era a Lui.” – *Viața lui Isus*, p. 25

este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.”

De ce este drept pentru un păcătos să moară? Pentru că păcatul aduce moartea (vezi Iacov 1:15). El produce daune imense și îl face pe păcătos complet responsabil pentru ele.

Dar cine poate ști la ce duce păcatul? Cine poate vedea viitorul și cine poate bănuși cât de distructiv este păcatul? Adam și Eva nu puteau să-l întrevadă. Acel unic păcat a produs atâta nefericire, încât este ușor pentru noi să vedem că pentru păcatul lor merita moartea.

Doar prin credință ei ar fi putut întrezări urmările alegerilor lor. Dreptatea poate fi evaluată doar de Dumnezeu. Numai El știe ce merită o persoană și ce este cu adevărat drept. Mai mult decât atât. Gândește-te! Să presupunem că tu și prietenul tău aveți fiecare câte douăzeci de dolari în buzunar și fiecare îi datorează lui Todd douăzeci de dolari. Ce ar zice Todd dacă prietenul tău s-ar oferi să plătească datoria în locul tău, cu cei douăzeci de dolari ai săi? Bani pe care îi avea în buzunar îi datora deja lui Todd! Într-un fel, ei îi aparțineau lui Todd. Deci nu ar fi putut să-i folosească pentru altceva decât pentru propria datorie, dacă voia să nu îl jefuiască pe Todd de ce era al său.

De aceea noi nu putem plăti pentru păcatele unui prieten. Noi deja Îi datorăm întreaga noastră viață lui Dumnezeu. Suntem obligați prin creație să ascultăm. Chiar și îngerii, ca ființe create, datorează serviciul lor Creatorului. Așa că nici măcar cel mai sfânt heruvim nu poate plăti pentru păcatele noastre.

Nu la fel este cu Isus.

El nu a fost creat. El nu-I datorează Tatălui viața. Când făcea voia Tatălui, făcea mai mult decât datoria Sa. Era ca și cum ar fi lucrat pentru plată. Persoana pentru care lucrezi îți datorează bani. Astfel, Isus a adunat o comoară pentru noi. De aceea dreptatea (neprihănirea) ne poate fi dată în dar. El o deține. Ca proprietar, poate face ce dorește cu ce este al Său.

Isus a exprimat această idee în parabola lucrătorilor viei.

Matei 20:15

„Nu pot să fac ce vreau cu ce-i al meu? Ori este ochiul tău rău, fiindcă eu sunt bun?”

Răspunsul este: „Da, este.” Nu te bucuri că Isus împarte bogăția Sa de neprihănire cu noi? Iar acum putem explora mai mult despre cum a luat El păcatele asupra Sa.

SECȚIUNEA II

Dacă Ted îți împrumută duba și îți cere să conduci cu atenție, cine va fi responsabil dacă tu conduci nesăbuit mașina? Această întrebare nu are un răspuns foarte simplu.

Pe de o parte, tu ești responsabil. Tu ai acționat așa cum ai hotărât tu să acționezi. Ar trebui să plătești atât daune pentru ambele mașini implicate în accident, cât și cheltuielile medicale pentru eventualii răniți. Dacă ar fi accident cu victime, ai putea fi și urmărit penal. Da, poți merge chiar la închisoare dacă ai omorât accidental pe cineva în trafic, dacă s-a întâmplat din cauză că ai fost foarte nepăsător când conduceai.

Pe de altă parte, Ted este cel care a decis că poți conduce duba lui. Nu l-a forțat nimeni să-ți dea mașina. Ar fi făcut bine dacă ținerea cont de caracterul tău înainte să-ți dea să conduci. Într-un fel, și el este responsabil pentru accident, chiar dacă nu a fost vina lui. Dacă ar fi dat mașina unui puști de cinci ani, ar fi fost complet vina lui, pentru că ar fi dat cheile mașinii cuiva care nu avea deloc îndemânarea de a conduce.

Așa este și cu relația dintre Creator și păcatele lumii. Satana spune că Hristos este responsabil de păcatele noastre, argumentând că cei creați de Dumnezeu nu pot asculta.

Dar acum îngerii nu mai cred așa. Prin viața Sa perfectă ca om, Isus a demonstrat că Dumnezeu i-a dat omului puterea de a asculta. Deci, când păcătuim, nu avem scuză.

Totuși, Isus ne-a adus la existență. El are responsabilitatea de a plăti pentru deciziile noastre incorecte, după cum proprietarul mașinii are responsabilitatea să plătească daunele provocate de șoferul neatent.

Dar dacă Ted plătește daunele, îi rămâi foarte dator. La fel se întâmplă între noi și Domnul Isus. El a plătit pentru vina noastră. El are dreptul să acționeze așa în virtutea dreptului Său de Creator. Noi însă nu merităm deloc un asemenea ajutor. Păcatele noastre reprezintă vina noastră și a părinților noștri înaintea noastră.

Dar Dumnezeu este înțelept și bun și, dacă spune că El este „drept” când ne iartă („îndreptățește”), atunci cel mai înțelept lucru pe care îl putem face este să fim mulțumitori, să credem Cuvântul Său și să îl acceptăm.

Iată ce ne zice El:

Romani 3:26

„Pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.”

Citiți Evrei 2:3. Deoarece Isus ne-a luat păcatele pe când noi nu meritam ajutorul Său, ne-am așteptat să fim socotiți răspunzători dacă tratăm darul Său minunat ca pe ceva fără valoare, ca și când nu l-am datorat nimic lui Isus. Aceasta Îl întristează pe Duhul Sfânt și dreptatea cere o pedeapsă mărită.

Vom studia, în cele ce urmează, cum să acordăm atenția cuvenită sacrificiului făcut pentru plățirea datoriilor noastre.

SECȚIUNEA III

n mod natural, noi simțim dragoste pentru cine ne iartă o mare greșală. Cu cât este mai mare boacăna unui copil, cu atât este mai larg și mai luminos zâmbetului lui când i se spune că este iertat.

Isus a tratat astfel această problemă: Un fost fariseu, care fusese vindecat de Isus, își dorea ca o anumită femeie să plece din casa lui. Isus era acolo ca musafir al celui vindecat. La picioarele lui Hristos stătea o femeie. Și ea, o păcătoasă notorie, atrăgea prea mult atenția.

Știi istoria Mariei care l-a spălat picioarele lui Isus cu parfum și le-a șters cu părul ei (vezi Ioan 12:3). Când s-a adresat severei gazde, Isus i-a vorbit despre dragoste, apreciere și iertare.

Luca 7:40-43

„Isus a luat cuvântul și i-a zis: «Simone, am să-ți spun ceva.» «Spune, Învățătorule», l-a răspuns el. «Un cămătar avea doi datornici: unul îi era dator cu cinci sute de lei, iar celălalt, cu cincizeci. Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi. Spune-Mi dar, care din ei îl va iubi mai mult?» Simon l-a răspuns: «Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult.» Isus i-a zis: «Drept ai judecat.»”

Apoi Isus explică:

Luca 7:45-48

„«Tu nu Mi-ai dat sărutare, dar ea, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Capul nu Mi l-ai uns cu untdelemn, dar ea Mi-a uns picioarele cu mir. De aceea îți spun: Păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate, căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puțin iubește puțin.» Apoi a zis femeii: «Iertate îți sunt păcatele!»”

Cum să devenim și noi la fel de conștienți de păcatele noastre precum această femeie? De ce oare greșelile noastre nu ne zdrobesc inimile și nu ne apasă sufletele? Poți înțelege din pasajul acesta cum vinovăția joacă un rol în iubirea pentru Domnul Isus? Ai putea gândi chiar că această vinovăție ar fi necesară pentru a aprecia mai mult iertarea.

Dacă medităm la ele cu atenție, Cele Zece Porunci au funcția de a ne conștientiza de păcat. (Acesta este înțelesul pasajului dificil din Romani

7:8,9.) Poruncile ne expun falsitatea și ipocrizia. În oglinda lor ne vedem așa cum suntem. Suntem mirați cum poate Dumnezeu să ierte pe cineva atât de netrebnic. Iar când El spune că ne iartă și noi credem aceasta, rămânem uimiți de această iertare. Suntem uimiți de măreția lui Dumnezeu. Aceasta este semnificația fricii din versetul următor:

Psalmii 130:4

„Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut.”

O așa admirație schimbă omul. Vom studia mai mult despre aceasta în studiul următor.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1. De ce moartea este plata păcatului, chiar și pentru un „păcățel”? _____
2. De ce un înger nu poate plăti pentru păcatele noastre? Atât Dumnezeu, cât și îngerii ne iubesc foarte mult și ar fi murit pentru noi (vezi *Patriarhi și profeți*, p. 64). De ce sacrificiul unui înger nu ar fi fost suficient pentru mântuirea noastră? _____
3. De ce sacrificiul lui Isus a fost mai mult decât suficient pentru mântuirea noastră? _____
4. De ce condiția de creaturi ne obligă la ascultare de Legea lui Dumnezeu? _____

Secțiunea II

5. Cum știm că păcatul nu este din vina lui Dumnezeu? _____
6. Și totuși, ce face Dumnezeu pentru a rezolva problema păcatului? Vezi *Patriarhi și profeți*, pp. 63–70; *Viața lui Isus*, pp. 758–764; *Tragedia veacurilor*, pp. 492–504. _____

Secțiunea III

7. Cine iubește mai mult, conform spuselor lui Isus? _____
8. Atunci cum putem să avem o dragoste mai mare pentru Dumnezeu? _____
9. Săptămâna trecută am învățat că vina este cauza majoră a depresiei. Se întâmplă acest lucru atunci când vina nu este înfruntată așa cum se cuvine. În ce sens și în ce circumstanțe este vina un lucru bun? _____

Capitole de credință

Omul vânat

Cât de departe ai merge pentru a apăra ceea ce crezi? Cât de mult ești în stare să suferi pentru Isus? Misionarul Thanh Vinh*, din Vietnam, ne împărtășește o experiență mai de demult, când credința sa a fost încercată.

Inima-mi bătea tare când am auzit la ușă ciocănitul insistent al ofițerilor de poliție, iar glasurile lor zgomo-toase și grăbite au umplut camera. Am privit pentru o clipă în ochii familiei nou-converțiților pe care îi vizitam în acel moment și am sperat ca, prin privirea mea, să le comunic tăcut asigurarea că Dumnezeu era cu noi. Am șoptit o simplă rugăciune: „Doamne, Te rog, dă-ne curaj! Te rog, protejează-ne!”

Poliția s-a năpustit la mine și a început să ne întrebe pe mine și pe misionarul local de ce eram acolo. M-am îndepărtat ușor de lângă coșul de gunoi, unde numai ce aruncasem micul altar budist, rugându-mă ca ei să nu privească în coș.

Pe când interogatoriul creștea în intensitate, am introdus inconștient mâna în buzunar. Am simțit atunci cum atingeam lista care conținea numele și adresele membrilor bisericii pe care plănuiam să-i vizităm. M-am înfiorat când m-am gândit ce s-ar putea întâmpla dacă poliția ar găsi lista cu acei prețioși copii în Hristos. Mintea mea alerga în toate direcțiile în căutarea unui plan, având doar o secundă pentru rugăciune: „Doamne, ajută-ne!”

Întrebările hărțuitoare au încetat pentru câteva minute, timp în care poliția a chemat ajutoare. Am realizat că Dumnezeu a deschis o ușă de scăpare. M-am strecurat pe ușa din dos, fără să mă uit înapoi și fără să încetinesc pasul nici pentru o secundă. Am luat-o la fugă către jungla care era chiar la marginea satului. Când am ajuns într-un loc în care aveam în jur doar copaci, am rupt lista în mii de bucăți mărunte și le-am îngropat în grabă sub frunziș.

Repede am sărit în sus și am alergat unde vegetația era mai bogată. Sunetul puternic al unui clopoțel care alerta sătenii să se alăture căutării mi-a ajuns la urechi. Alergam repede, ca un tigrul vânat de oameni.

Am început să aud voci înăbușite nu departe de mine. Vocile creșteau în intensitate și simțeam că mușchii îmi zvâcneau de durere și oboseală. Cuvintele Psalmului

91 îmi răsunau în minte: „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt și se odihnește la umbra Celui Atotputernic zice despre Domnul: «El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred!»”

Realizam că mulțimea m-a ajuns, dar nu îndrăzneau să privesc în urmă. Deodată, o bucată mare de lemn m-a lovit cu toată forța în spate, cauzându-mi o durere pătrunzătoare, care îmi trecea prin tot corpul. M-am clătinat și am căzut la pământ, astupându-mi capul cu mâinile, în timp ce grupul de tineri m-a înconjurat ca niște animale de pradă flămânde. În timp ce înjurau, mă băteau și mă târau la secția de poliție, un simțământ de pace a venit asupra mea. Cuvintele din Matei 5:11 îmi răsunau în minte: „Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prizoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră!” Prezența plăcută a Spiritului Sfânt mă mângâia în mijlocul durerii.

Când am ajuns la sediul poliției, a început interogatoriul. Căutau ceva care să mă condamne. M-au pasat apoi superiorilor. După ce m-au mai chestionat, s-au decis să-mi dea o amendă mie și proprietarului casei în care ne adunam pentru a ne închina, după care mi-au dat drumul.

Consider acest deznodământ miraculos ca o poartă deschisă vizitării nou-converțiților. Când mă gândesc la această experiență, pot doar să-I mulțumesc Domnului. Fiecare încercare din viața de creștin m-a pregătit să devin lucrător pentru Dumnezeu în propria țară, Vietnam, și m-a învățat să fiu tare pentru El, cu orice preț.

Rugăciune pentru putere: Iubite Tată ceresc, prin puterea Ta divină, fă-mă să rezist oricărei ispite și să fiu victorios în mijlocul încercărilor care-mi vin în cale azi! Învăță-mă să rămân ferm pentru Tine și păstrează-i credincioși pe frații mei din Asia de Sud-Est!

Pentru a afla mai multe detalii despre ASAP Ministries sau pentru a ști cum să ajutați la înaintarea Cuvântului lui Dumnezeu în Asia de Sud, vizitați www.asapministries.org sau sunați la 1-866-365-3541.

* Numele reale au fost schimbate pentru siguranța lucrătorilor.

Conexiune istorică

Un model perfect

Edenul, locuința lui Adam și a Evei în timpul purității și al inocenței lor, a ieșit perfect din mâna Creatorului; dar această pereche favorizată a călcat porunca lui Dumnezeu, și astfel cei doi au fost alungați din casa lor iubită, pregătită pentru ei.

Păcatul lor și consecințele lui au fost consemnate pentru beneficiul nostru, ca să servească de învățătură pentru cei ce vor să ia aminte. În providența lui Dumnezeu, în Cuvântul Său, ne sunt oferite modele de caracter, ilustrând viciul și virtutea, păcatul și neprihănirea. Oameni inspirați au scris aceste istorii, pentru ca noi, având o imagine completă a caracterelor acestor oameni evlavioși, să le putem copia virtuțile și să evităm căderile.

Privind în urmă, putem identifica defectele care au pătat caractere, de altfel frumoase și echilibrate; dar nu ar trebui să ne scuzăm nicicând păcatele și greșelile proprii, motivând cu greșelile acestor personaje. Adam și Eva, precum și alții care au trăit de mult, nu au avut lumina pe care o avem noi astăzi; însă noi avem beneficiul experienței lor. Suntem mai favorizați decât ei, mai ales pentru că noi avem în fața noastră standardul excelenței spirituale în viața și caracterul lui Hristos. Soarele Neprihănirii a răsărit peste noi și, în lumina razelor Sale, păcatul apare în adevăratul lui caracter. Din învățătura Cuvântului lui Dumnezeu

și din exemplele conținute în el, cunoaștem cât de ofensiv este păcatul și care vor fi adevăratele lui consecințe. Aceasta înseamnă că noi avem o responsabilitate chiar mai mare decât primii noștri părinți.

Isus Și-a lăsat haina regală și tronul pentru a veni în această lume, ca să răscumpere căderea rușinoasă a lui Adam. El a trecut pe acolo pe unde Adam a căzut și a îndurat ispite de zece ori mai puternice, totuși El a ascultat în amănunt de voia Tatălui. La batjocura evreilor, El a răspuns: „Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat?” Adam și Eva erau păcătoși dovediți. Ei au cedat ispitei, au călcat Legea și, în consecință, lumea a fost timp de secole inundată de nefericire. În contrast, ne este prezentată viața lui Isus, care, ispitit de Satana, a venit de pe câmpul de luptă ca învingător, pur și fără păcat. Victoria obținută nu era pentru El Însuși, ci pentru ficele și fiii ruinați ai lui Adam.

Dragă tinere prieten, ar trebui să înveți de timpuriu cum să copiezi virtuțile unui caracter pur și neprihănit, conturat în Scripturi. În timp ce din exemplul celor greșiți ai putea învăța ce trăsături de caracter și ce fel de purtare privește Dumnezeu cu dezgust, ai putea să păstrezi în inima ta pietatea și faptele bune ale celor neprihăniți de toate vârstele. Ar putea să te inspire viața lor, care a devenit o binecuvântare pentru alții.

Mai presus de toate, aspiră să copiezi Modelul perfect. Isus a dus o viață de lepădare de Sine. El era implicat în fiecare zi în consolarea celor necăjiți, cărora le ușura suferința, îi ajuta și îi binecuvânta pe toți cei care veneau la El. Și astăzi, El este același Salvator milos și nu va refuza pe niciun păcătos pocăit. Tu poți avea acces la puterea și înțelepciunea Sa. Prin meritele sângelui Său, poți să învingi orice dușman spiritual și poți remedia orice defect de caracter. Isus

“Mai presus de toate, aspiră să copiezi Modelul perfect. Isus a dus o viață de lepădare de Sine.”

„S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” Și, prin contemplare, tu poți deveni asemenea chipului Său.

Ce exemplu vei copia? Pe cel al primilor noștri părinți, care nu au ascultat de Dumnezeu, sau pe cel al prețiosului Salvator? Rezultatul păcatului este înaintea ta; la fel și cel al ascultării. Adam a pierdut Edenul nu numai pentru sine, dar și pentru întreaga rasă umană – pentru tine și pentru mine. Dar, prin Isus,

el va fi restaurat mai frumos decât la început. Premiul care îți stă în față este viața veșnică în Împărăția lui Dumnezeu; nu-i așa că merită să luptăm pentru ea?

„Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” Psalmistul spune: „Înaintea Feței Tale sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice, în dreapta Ta.”—*The Youth's Instructor*, 6 august 1884

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. De ce Dumnezeu a inspirat oameni să scrie în Biblie despre alegerile bune, dar și despre alegerile rele ale oamenilor? _____
2. De ce păcatul nu este niciodată scuzabil? _____
3. Care sunt cele două motive pentru care suntem avantajați față de Adam și de Eva? _____
4. Citește Faptele 17:29-31. Explică de ce noi avem mai multă responsabilitate decât cei care au trăit cu mult timp înainte. _____
5. Ce a ales Isus să facă pentru a-i putea salva pe oameni? _____
6. Numește două popoare din Scriptură ale căror greșeli sunt o avertizare pentru noi. Ce putem învăța din experiența lor? Numește două popoare din Scriptură ale căror alegeri sunt exemple bune pentru noi. Ce putem noi învăța din experiențele lor? _____
7. De ce este ideal să urmărim exemplul lui Isus? _____
8. Gândește-te în mod serios al cui exemplu l-ai urmat săptămâna aceasta? Îl vei ruga chiar acum pe Isus să te ajute să faci un scop din urmarea exemplului Său? _____
9. Care este premiul pentru cei ce urmează exemplul lui Isus? _____

Bazele creației

Nu din întâmplare: caii

Cei 60 de milioane de cai estimați a fi pe întreg mapamondul au copita dintr-o singură bucată (nedespică); și, **nu din întâmplare**, ei au cei mai mari ochi dintre toate mamiferele terestre. Aria vederii lor este de 350° fără să-și miște capul.

Doar două zone nu pot vedea: cea din fața lor și cea din spatele lor. De aceea, dacă animalul face o mică mișcare cu capul, poate vedea tot ce este în jurul lui. Motivul pentru care calul are o vizibilitate așa de mare este acela că Designerul i-a plasat ochii pe cele două laturi ale capului. Creatorul știa de ce l-a făcut așa, pentru că, fiind un animal pradat, calul trebuie să fie mereu în gardă cu privire la prezența prădătorilor din jurul său și să fie gata de fugă cât ai clipi din ochi.

În plus, pentru a simți pericolul, **nu din întâmplare**, calul își poate roti urechile la 180°, ca să fie complet conștient de sunetele suspecte. **Nu din întâmplare**, calul este echipat pentru alergare – în viteză, dacă este necesar – pentru că este principalul său mod de apărare, în cazul unui pericol real.

Calul are un bun simț al echilibrului care, la fel, **nu este din întâmplare**, deoarece este necesar pentru a scăpa de primejdie. Datorită câtorva factori care includ un înalt grad de percepție, prin care el știe locația fiecărei părți a corpului său (fenomen numit propriocepție), calul știe unde se află membrele sale în orice moment. În plus, copitele sale îi furnizează un simț tactil, fiind sensibil la solul pe care calcă.

Nu din întâmplare, copitele sunt făcute din același material cu unghiile de la mâinile și de la picioarele noastre, permițând calului să „simtă” cu precizie ceea ce este dedesubt. Astfel, calul este „stăpân” pe solul de sub picioarele lui, de oricare tip ar fi acesta.

Născut cu aceste abilități, un mânz nou-născut este imediat pe picioarele lui. Începe să meargă menținându-și echilibrul, iar într-o oră de la naștere, deja aleargă. **Nu din întâmplare**, în special în sălbăticie, iapa naște noaptea, căci binevoitorul Creator a gândit ca mama și puiul să fie cât mai în siguranță în orele cele mai vulnerabile, la adăpostul întunericului.

Când au nevoie de odihnă, caii stau în picioare, cu membrele întinse într-o poziție specială, lucru realizabil printr-un sistem de tendoane în jurul osului piciorului și al încheieturilor, proiectat **nu din întâmplare** de Creator. Totuși, cercetătorii au descoperit că un cal trebuie să se așeze pentru câteva ore, la câteva zile o dată, pentru a avea somnul cel mai profund. Este interesant că un cal izolat, singur, nu doarme bine. Are instinctul de a fi atent la pericole și nu se va întinde pe jos decât dacă sunt și alți cai lângă el. Așa stând lucrurile, dacă un cal este singur, în cele din urmă se va prăbuși extenuat.

Totuși, dacă un cal dezvoltă o legătură puternică cu un om, nu numai că se va odihni cu simțământul că este protejat de stăpân, dar va reflecta și dispoziția stăpânului său. Ce binecuvântare poate fi un om pentru aceste frumoase animale! Și cât de recunoscători Îi suntem și noi lui Dumnezeu, care veghează mereu peste noi și ne asigură și nouă seninătatea în tot ce ni se întâmplă.

Articol folosit cu permisiunea autorului, Juanita Kretschmar.

CONTRA CURENTULUI

25 februarie

Nu este un lucru ușor să primești neprețuita comoară cerească a vieții veșnice. Nimeni nu poate face acest lucru dacă în același timp se lasă dus de curentul lumii.

Sfintirea prin IUBIREA pentru ISUS

Text de memorat: | Romani 5:7,8

„Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva, dar pentru binefăcătorul lui poate că s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.”

SECȚIUNEA I

În această săptămână vom studia cum schimbă Evanghelia un om. Când punem o întrebare de tipul „cum”, trebuie să fim atenți. Dacă am întreba: „Cum devine o omidă fluture?”, răspunsul ar putea fi o propoziție sau ar putea să se extindă pe o sută de pagini.

Am putea răspunde: „Se transformă în pupă și apoi se schimbă în interiorul crisalidei înainte de a ieși afară.”

Sau am putea să descriem o mie de reacții chimice care au loc în interiorul crisalidei, descriind procesele și caracteristicile compușilor chimici. Și este doar începutul explicațiilor despre „cum” are loc schimbarea. Într-un fel, răspunsul se situează dincolo de capacitatea noastră de înțelegere.

În mod similar, întrebăm: „Cum se poate schimba un om?” Am putea răspunde pe scurt: „Schimbarea are loc prin Duhul Sfânt.”

Pe de altă parte, am putea investiga detaliile până la limita complexității, dincolo de care nu putem trece.

Dumnezeu vrea ca puterea Sa transformatoare să vină în această ocazie în adunare. Sunt unii care vin la întâlniri și stau jos tot timpul, fac câteva mărturisiri formale, apoi merg acasă și se poartă [tot la fel] ca înainte, sau chiar mai rău. De ce? Pentru că nu au o inimă nouă. Ce este o inimă nouă? Este o minte nouă. Ce este mintea?

“Cum este posibil ca unii oameni să fie sfințiți de adevăr, iar alții, nu?”

DIN CUPRINS:

A—8

Sfintirea prin iubirea pentru Isus

Afară din întuneric

O inimă nouă

Nu din întâmplare: licuricii

Este voința. Unde este voința ta? Este fie de partea lui Satana, fie de partea lui Hristos. Depinde de tine. Vei pune astăzi voința ta de partea lui Hristos? Astfel vei avea o inimă, o minte și o voință noi. „Vă voi da o inimă nouă.” Atunci să începem chiar de aici.

Convertirea este simplă, foarte simplă. Să începem din acest punct să intrăm în Împărăția cerurilor. Cum? Ca un copilăș. Nu poate fi mai simplu. Poți cunoaște toate tainele nașterii din nou și totuși să nu poți face pe cineva (sau chiar pe tine însuși) să o înțeleagă. Cea mai bună cale pentru tine este să-I încredințezi mintea lui Isus Hristos. – *Sermons and Talks*, vol. 1, p. 210

Acesta este răspunsul scurt. Când Îi dai voința lui Isus și Îl lași pe El să o schimbe, ești schimbat.

Un alt răspuns scurt se găsește în rugăciunea pe care Hristos o adresează Tatălui Său.

Ioan 17:17

„Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.”

Ceea ce este evident la cei mai mulți oameni este că adevărul nu sfințește pe oricine. Satana cunoaște mult adevăr și acest lucru este în defavoarea adevărului. Există poate unele persoane în biserica ta care au mai multe cunoștințe biblice decât tine, dar sunt răi și aspri. Uneori chiar liderii religioși sunt descoperiți ca fiind necinstiți și imorali.

Așadar, cum este posibil ca unii oameni să fie sfințiți de adevăr, iar alții, nu? Acesta va fi subiectul din următoarea secțiune.

SECȚIUNEA II

Nu tot ce este adevărat are aceeași putere. Este adevărat că sarea are gust sărat. Dar acest adevăr nu te influențează. Este adevărat că aurul are densitate mai mare decât fierul. Chiar acest fapt poate să te ajute să descoperi o înșelăciune a vreunui hoț, dar pe hoț nu-l va schimba acest adevăr.

Cu siguranță, când Isus Se ruga ca noi să fim sfințiți prin „adevăr”, El avea în minte un anumit tip de adevăr. Acel tip de adevăr avea putere. Isus îl menționase mai devreme în aceeași rugăciune pe care am văzut-o în secțiunea 1.

Ioan 17:3

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.”

Cunoașterea adevărului despre caracterul lui Dumnezeu ne schimbă. Văzând dragostea Sa, este trezită dragostea în sufletele noastre.

1 Ioan 4:19

„Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi.”

Cum ajungem să percepem o asemenea dragoste? Cum o aflăm, ca să putem fi transformați de ea?

Romani 5:8

„Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.”

Sharon făcuse mult rău anumitor persoane.

Când a fost copil, ea a permis ca alt copil mai mic să fie pedepsit din cauza faptelor ei. Sharon îi privea pe părinții băiețelului cum îl puneau să-și mărturisească vina. Ei nu știau că el e nevinovat. Erau atât de insistenți, încât băiețelul a „recunoscut” cu lacrimi în ochi. Sharon își amintește perfect cât de vinovată s-a simțit!

După mulți ani, când Sharon a mărturisit în sfârșit, amândoi erau deja în vârstă. Omul a iertat-o pe Sharon. De fapt, nici nu își mai amintea incidentul. Era prea mic.

Însăși fapta ei, ceea ce îi făcuse acelui copil, a fost pentru Sharon pedeapsa ei. Isus, din contră, a suportat pedeapsa pentru noi. El nu a așteptat ca noi să-L cerem îndurare. El nu a așteptat ca noi să-L iubim. Pe când noi Îi eram dușmani, El Și-a arătat dragostea față de noi, deși noi Îl disprețuiam.

Romani 5:10

„Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult

acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.”

Probabil că știai acest lucru dinainte de a citi această lecție. Știi deja că Isus a murit pentru păcatele tale înainte ca tu să te naști. Am spus că acest adevăr are puterea de a schimba viața. Dar de ce mulți care știu acest adevăr rămân sclavi ai păcatului?

Răspunsul este profund și foarte practic: Adevărul schimbă doar dacă ne captează atenția. Aceasta este ceea ce Isus a intenționat să zică în următorul text:

Ioan 12:32,33

„Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.»
Vorbind astfel, arăta cu ce moarte avea să moară.”

Domnul Isus Hristos a ales să-Și dea viața pentru noi, ca astfel să ne conducă mințile să gândim la iubirea Lui. Așa schimbă El oamenii. În următoarea secțiune vom studia un element prețios și puternic al dragostei Lui, care este mila Sa.

SECȚIUNEA III

Mulți tineri refuză, pentru un motiv sau altul, să își predea viața lui Dumnezeu. Una dintre cele mai comune obiecții pentru a deveni creștin este: „Nu vreau.”

Face acest lucru ca situația lor să fie disperată? Cere oare Dumnezeu ca măcar să își dorească să ducă o viață mai bună?

Nu, cel puțin nu la început. Cei răi nu pot produce dorința pentru o viață mai bună. Ei nu vor căuta în mod natural să-L urmeze pe Domnul. Ei sunt mulțumiți să fie răi și ignoranți.

Romani 3:11

**„Nu este niciunul care să aibă pricepere.
Nu este niciunul care să caute cu tot
dinadinsul pe Dumnezeu.”**

Și cum ajunge Dumnezeu la o astfel de persoană? Cum te poate schimba Dumnezeu dacă nu ai interes pentru El?

Dumnezeu dă oamenilor darul pocăinței. De aceea Tatăl L-a trimis pe Isus să ne fie Salvator.

Faptele 5:31

**„Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu
puterea Lui și L-a făcut Domn și Mân-
tuitor, ca să dea lui Israel pocăința și
iertarea păcatelor.”**

Poate deja te aștepti la următoarea întrebare logică. De ce Dumnezeu nu dă darul pocăinței tuturor? Dacă poate da pocăința cuiva care nu Îl caută, de ce nu o dă tuturor?

Răspunsul ar putea să te surprindă. Se găsește în modul prin care Dumnezeu dă pocăința.

Gândește-te puțin. Ce s-ar întâmpla dacă un fermier și-ar ara câmpul, dar ar neglija plantarea

**“De ce Dum-
nezeu nu dă
darul pocăinței
tuturor?”**

semințelor? Imaginează-ți că fermierul este un om religios și îngenunchează pe câmpul acela în fiecare dimineață și se roagă pentru o bună recoltă. Va avea o producție bună?

Va secera ce a semănat. Dumnezeu poate da darul unei recolte bogate, dar Dumnezeu are un sistem al Său de a dăruia. El cooperează cu

munca noastră și o binecuvântează.

La fel, Dumnezeu ne-a arătat dragostea Sa într-un mod care ne invită la cooperare. Partea Sa este aceea de a ne iubi și de a demonstra acea dragoste. Partea noastră este aceea de a ne gândi la mila Sa până când ea ne va supune inima și ne vom întoarce de la păcat.

Romani 2:4

**„Bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă
la pocăință.”**

Dar acest lucru se întâmplă dacă alegem să apreciem bunătatea Sa plină de milă. Dacă, pe de altă parte, neglijăm să medităm la dragostea lui Dumnezeu dacă ne menținem firea noastră critică și aspră, dacă alegem să ținem dușmănie sau să-i tratăm rău pe ceilalți, așa cum credem că ei merită, atunci disprețuim mila lui Dumnezeu. Și astfel, darul pocăinței este împiedicat să acționeze în inimile noastre.

Romani 2:3-5

**„Și crezi tu, omule, care judeci pe cei
ce săvârșesc astfel de lucruri și pe care
le faci și tu, că vei scăpa de judecata lui
Dumnezeu? Sau disprețuiești tu bogăți-
ile bunătății, îngăduinței și îndelungii**

Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință? Dar, cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu.”

Dar cum cooperăm cu Dumnezeul milei? Atunci când o împărtășim, adică atunci când suntem miloși

cu alții. Astfel ajungem să apreciem mila lui Dumnezeu și să fim schimbați de ea. Pe scurt:

Proverbele 11:17

„Omul milostiv își face bine sufletului său, dar omul fără milă își tulbură însăși carnea lui.”

Matei 5:7

„Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!”

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1. Revezi citatul din *Sermons and Talks* și apoi scrie în cuvintele tale simple explicația pentru ce înseamnă a fi convertit – a avea o inimă nouă. _____
2. Ce folosește Dumnezeu pentru a ne schimba? (vezi Ioan 17:17) _____
3. Dar care sunt unele lucruri de care nu Se folosește Dumnezeu pentru a ne schimba? _____

Secțiunea II

4. Ce fel de adevăr ne schimbă în modul cel mai eficient? _____
5. Cum alege Dumnezeu să ne reveleze adevărul despre caracterul Său? _____
6. De ce a ales Dumnezeu să ne descopere dragostea Sa în singurul mod posibil, chiar dacă nu era o cale ușoară? _____
7. Gândește-te la câteva căi practice prin care să petreci mai mult timp reflectând la dragostea minunată a lui Dumnezeu pentru tine. _____

Secțiunea III

8. Cum poate Dumnezeu să dea cuiva darul pocăinței? _____
9. Cum poți coopera cu Dumnezeul milei? Cum poți fi milos cu alții? _____

Capitole de credință

Afară din întuneric

Ai fost vreodată cuprins de frică? Thor Bophal din Cambodgia se lupta cu aceste sentimente până când a văzut Lumina. Iată experiența sa:

Înainte de a-mi începe ziua în aglomeratul oraș Phnom Penh, mi-am făcut datoria religioasă încercând să potolesc spiritele cu o ofrandă de hrană și tămâie adusă idolilor mei. Trăiam cu o mare frică – frică să nu falimentez afacerea mea, frică de boli și accidente, frică să nu fac alegeri greșite. Mi-era așa de frică, încât m-am decis să mă asigur din toate părțile. În fiecare zi vizitam prezicătorul și mă opream la templu pentru a primi binecuvântarea unui călugăr. Niciunul dintre aceste ritualuri nu mi-a adus pacea. Nenorocirea a venit, dar așa am aflat Lumina.

Pentru mult timp am detestat-o pe soția mea pentru că făcea parte din Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Credeam că este o sectă. Totuși, ea și fratele ei, Korn Kim Sok, aveau pacea și fericirea pe care eu nu le aveam. M-au prezentat prietenului lor, pastorul Hang Dara, și el, cu încredere, mi-a destăinuit că singura putere adevărată vine de la Dumnezeu și că dragostea Sa perfectă alungă orice fel de frică. Aversiunea mea pentru Dumnezeu, creștinism și Biblie a început să scadă. Pastorul Hang Dara a deschis Biblia și m-a învățat cu răbdare despre Isus și despre ce înseamnă a fi creștin. Când a ajuns la lecția despre închinarea la unicul Dumnezeu și despre renunțarea la toți idolii, știam că trebuie să aleg între creștinism și budism. Nu voi uita niciodată dimineața în care am distrus toți idolii din casa mea. Era un sentiment minunat să fiu eliberat de prinsoarea Satanei.

Am vrut să împărtășesc istoria eliberării mele cu alții, așa că l-am întrebat pe pastorul Hang Dara dacă aş putea să-l însoțesc și să dau mărturie atunci când el făcea vizite din casă în casă. El a răspuns cu entuziasm: „Sigur, cum să nu! Chiar mă rugasem ca Domnul să-mi dea un asistent!”

După câteva luni, pastorul Hang Dara mi-a spus: „Thor Bophal, Dumnezeu ți-a dat un dar deosebit de a-i încuraja pe alții. Mărturia ta este impresionantă și, când vorbești din Biblie, oamenii te ascultă. Cred că ar trebui să te gândești și să te rogi pentru a deveni

plantator de biserici ASAP.” M-am rugat și Duhul Sfânt m-a inspirat să-mi închid afacerea și să accept chemarea Sa de a fi plantator de biserici. Acum, că am devenit servul Său, adesea ajut la eliberarea celor oprimați, așa cum am fost și eu odată.

Kim Hy a început să vină la biserică după ce soțul ei a decedat. Era timidă la început, dar a acceptat cu nerăbdare invitația mea de a studia Biblia. Răposatul ei soț fusese șaman. De la moartea lui, Kim și fiica ei fuseseră mereu lovite de boli, una după alta. Nu

puteau dormi noaptea pentru că auzeau zgomote ciudate și erau chinuite de spirite. Întunericul dens în care trăiau a făcut-o să caute Lumina. Dorea libertatea.

După ce mi-a auzit mărturia, a luat și ea îndrăzneța decizie de a arunca toți idolii din casă. Un grup de rugăciune format din membri ai bisericii a vizitat-o acasă. Ne-am rugat pentru Kim, în Numele lui Isus, ca să fie eliberată din închisoarea Satanei și ca locuința sa să fie în schimb umplută cu îngeri. Am invocat pasaje din Scriptură, cum ar fi Ioan 8:12, unde Isus le spunea ucenicilor Săi: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.”

Am ars toți idolii. Am cântat imnuri de încurajare pentru mica familie. I-am spus lui Kim să deschidă Cuvântul lui Dumnezeu, să invoce făgăduințele Scripturii și să cânte în fiecare seară. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că demonii au părăsit micuța colibă de bambus și paie. Sănătatea ei a fost restabilită. Acum Îi este recunoscătoare lui Dumnezeu pentru eliberarea de sub întunericul greu care apăsa înainte fiecare ungher al casei ei.

Rugăciune de eliberare: Bun Tată ceresc, Te rog, arată-ne, mie și celor ce trăiesc în Asia de Sud-Est, ce idoli trebuie să părăsim! Te rog, dă-ne putere să facem aceasta pentru a fi liberi cu adevărat!

Pentru a afla mai multe detalii despre ASAP Ministries sau pentru a ști cum să ajutați la înaintarea Cuvântului lui Dumnezeu în Asia de Sud, vizitați www.asapministries.org sau sunați la 1-866-365-3541.

Conexiune istorică

O inimă nouă

Vă voi stropi cu apă curată și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idoliile voștri. Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne.”

Mulți dintre cei care le vorbesc altora despre nevoia de a avea o inimă nouă nu știu ce înseamnă aceste cuvinte pentru ei înșiși. În special tinerii se poticnesc de această expresie: „o inimă nouă”, neștiind ce înseamnă. Ei așteaptă ca o schimbare specială să aibă loc în sentimentele lor. Aceasta este ceea ce numesc ei convertire. Făcând această eroare, mulți s-au împotmolit și au ajuns la ruină, neînțelegând ce înseamnă să ne naștem din nou.

Satana îi determină pe oameni să creadă că, dacă au simțit o stare emoțională de extaz, sunt convertiți. Totuși experiența lor nu se schimbă. Faptele lor sunt aceleași ca înainte. Viața lor nu arată niciun rod bun. Ei se roagă des și lung și menționează mereu simțăminte pe care le-au avut cu o ocazie sau alta. Totuși ei nu trăiesc o viață nouă. Ei sunt înșelați. Experiența lor nu depășește nivelul simțămintelor lor. Ei zidesc pe nisip, iar când vin vânturile potrivnice, casa lor este spulberată.

Multe suflete sărmene bâjbăie în întuneric, căutând simțăminte pe care alții spun că le-au avut în experiența lor. Ele trec cu vederea faptul că acela care crede în Hristos trebuie să lucreze pentru mântuirea lui cu frică și cutremur. Păcătosul convertit are ceva de făcut. El trebuie să se pocăiască și să dea pe față o credință adevărată.

Când vorbește despre o inimă nouă, Domnul Isus Se referă la minte, la viață și la întreaga făptură. A avea o inimă schimbată înseamnă a întoarce spatele lumii acesteia și a-ți îndrepta privirea asupra lui Hristos. A avea o inimă nouă înseamnă a avea o minte nouă, scopuri și motivații noi. Care este semnul unei inimi noi? O viață schimbată. Aceasta este o moarte zilnică, ceas de ceas, față de egoism și mândrie.

Unii fac o mare greșală presupunând că o intensă mărturisire verbală va compensa lipsa slujirii adevărate. Dar o religie nepracticată nu este o religie

veritabilă. Convertirea adevărată ne face cinstiți până la cel mai mic amănunt în tranzacțiile noastre cu cei din jur. Ne face credincioși în munca noastră de zi cu zi. Fiecare urmaș sincer al lui Hristos va arăta că religia Bibliei îl califică să-și folosească talentele în slujba Stăpânului. „În sânguință, fiți fără preget.” Aceste cuvinte vor fi împlinite în viața oricărui creștin adevărat. Chiar dacă munca voastră pare a fi o corvoadă, o puteți înnobila prin modul în care o executați. Faceți-o ca și cum Dumnezeu S-ar afla în fața voastră. Faceți-o cu voioșie și cu demnitatea unor fii ai cerului. Principiile nobile sunt cele care, aduse în lucrare, o fac în întregime acceptabilă în fața lui Dumnezeu. Lucrarea adevărată îl leagă pe cel mai de jos slujitor al lui Dumnezeu de pe pământ de cel mai de sus dintre servii lui Dumnezeu din locurile cerești.

A fi creștin înseamnă mai mult de atât. Înseamnă să umbli cu atenție înaintea lui Dumnezeu, să mergi cu hotărâre înspre ținta premiului înaltei noastre chemări în Hristos. Înseamnă să aduci multă roadă pentru gloria Celui care L-a dat pe Fiul Său să moară pentru noi. Pentru că sunt copii ai lui Dumnezeu, creștinii ar trebui să se străduiască să atingă idealul înalt pus înaintea lor de Evanghelie. Ei nu ar trebui să fie mulțumiți până nu devin desăvârșiți, pentru că Hristos spune: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.” Să facem din Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu studiul nostru, aducând principiile Sale sfinte în viața noastră. Să umblăm înaintea lui Dumnezeu cu blândețe și umilință, corectând zilnic greșelile pe care le facem. Să nu fim mândri și egoiști și să nu ne separăm sufletul de Dumnezeu. Să nu cultivăm un sentiment de superioritate, crezându-vă mai buni ca alții. „Astfel dar, cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă.” Veți avea pace și liniște dacă vă aduceți voința în subordonare față de voința lui Hristos. Atunci dragostea

lui Hristos va domni în inimă și Îi veți supune Mântuitorului faptele ascunse ale inimii. Temperamentul repezit și ușuratic va fi atenuat prin revărsarea harului lui Hristos. Sentimentul că păcatele îți sunt iertate îți va aduce pacea care întrece orice pricepere. Discordia va dispărea. Cel care odată descoperea greșeli în dreptul celor din jurul său va vedea că în caracterul lui există greșeli mult mai mari. Mai sunt și cei care ascultă adevărul și sunt convinși că au trăit în opoziție cu Hristos. Ei sunt condamnați și se căiesc de păcatele lor. Buzuindu-se pe meritele lui Hristos, exercitând adevărata credință în El, ei primesc iertare pentru aceste păcate. Când încetează să mai facă rău și învață să facă bine, ei cresc în har și cunoștință. Ei văd că trebuie să se sacrifice ca să se îndepărteze de lume și, cântărind prețul, consideră totul ca o pierdere care

“Veți avea pace și liniște dacă vă aduceți voința în subordonare față de voința lui Hristos.”

poate fi recuperată prin Hristos. Ei s-au înrolat în armata lui Hristos. Câmpul de bătălie este înaintea lor și ei intră în el plini de curaj și cu veselie, luptând contra înclinațiilor naturale și a dorințelor egoiste, aducându-și voința în subordonare față de Hristos. Ei Îl caută zilnic pe Domnul pentru favoarea de a I se supune, fiind astfel întăriți și ajutați. Aceasta este adevărata

convertire. În umilință și dependență adevărată, cel care a primit o inimă nouă se bizuie pe ajutorul lui Hristos. El descoperă în viața sa roadele îndreptăririi. Odată, el s-a iubit pe sine. Plăcerile lumești au fost plăcerea lui! Acum idolul său a fost detronat și Dumnezeu este Cel care domnește. Acum urăște păcatele pe care odată le-a iubit. Cu hotărâre și fermitate, el își urmează drumul pe cărarea sfințeniei.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Care este ideea eronată despre convertire pe care o au mulți oameni? _____
2. Ce a vrut să spună Isus prin expresia „inimă nouă”? _____
3. Cum cunoști că ai o inimă nouă? _____
4. Cât de des trebuie să murim față de egoism și mândrie? _____
5. De ce nu este suficient doar să zici că ești creștin? _____
6. Ce înseamnă să fii cu adevărat convertit – un creștin real și consecvent? _____
7. În mintea ta ai pace și odihnă? Dacă nu, cum ai putea să le obții? _____

Bazele creației

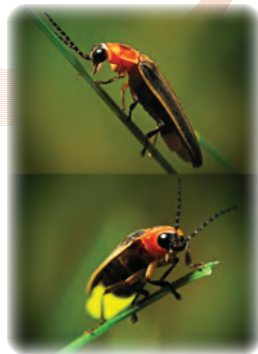
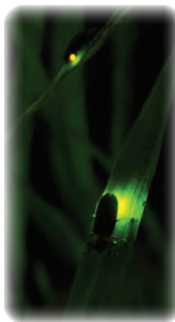
Nu din întâmplare: licuricii

Designul **neîntâmplător** al mecanismului de iluminare al licuriciului este mult superior becurilor noastre incandescente, care au o eficiență de doar 10%, folosind până la 90% din energia lor pentru căldura pe care o degajă. Pe de altă parte, licuriciul are o eficiență de 90% în ce privește producerea luminii, folosind mai puțin de 10% din energie pentru căldură!

În celulele abdominale ale acestui gândăcel, printr-o reacție produsă de luciferină în combinație cu adenozin trifosfat (ATP) și oxigen, enzima luciferazei schimbă chimic luciferina și produce flash-uri de lumină sub micul lui abdomen.

Oamenii de știință nu pot spune cu exactitate cum poate controla micul licurici stingerea și aprinderea flash-ului cu organele lui fotice, astfel încât un tipar de semnal luminos precis să fie emis de masculul adult pentru găsirea perechii sale. Existența unui număr precis de secvențe de flash-uri, diferite pentru fiecare dintre cele peste 2 000 de specii, face parte din planul realizat **nu din întâmplare** de Creator, dat fiind că El a construit genial display-ul pe timp de noapte al micii creaturi. Este uimitor faptul că unele specii de licurici, când sunt în grupuri mari, nu numai că luminează împrejurimile cu bioluminescența lor, dar își sincronizează flash-urile! Designerul lor, care are toate răspunsurile, ne va spune într-o zi dacă ei chiar se bucură când luminează toți odată.

Dintre licuricii de noapte, masculii sunt cei care aleargă în zbor, dând flash-uri pentru femele. Acestea de obicei se urcă pe vegetația aflată pe solul cald. După ce masculul își sfârșește semnalul luminos, femela, dacă este gata de împerechere, răspunde și ea cu flash-uri specifice speciei. Lumina emisă de ea îl ajută pe mascul s-o localizeze. El începe coborârea. În cadrul minunatului program **neîntâmplător** întocmit de Creator, ei „conversează” prin flash-uri, până ce masculul ajunge la partenera care l-a acceptat.

Dar am o întrebare de pus Creatorului despre femelele unor specii de licurici. Uneori, după împerechere, unele femele trimit semnale luminoase de răspuns masculilor unei alte specii! Semnalele lui nu sunt pentru ea, nici ea nu-l dorește ca partener. Dar, cumva, ea știe cum să dea semnalul feminin corect al unei specii diferite. Masculul se lasă îndrumat, crezând că semnalul este al unei femele din aceeași specie și vine înspre ea, în timp ce ea continuă imitația. În cele din urmă, fără a suspecta nimic, masculul aterizează – însă nu este bine primit. Ea se năpustește asupra lui și, printr-o mușcătură, îi injectează un fluid paralizant, pentru ca apoi să-și mănânce așa-zisul pretendent.

Uciderea pentru a se hrăni este prezentă pretutindeni în natură de când a intrat păcatul în lume. Și va continua până când Dumnezeu va recrea planeta și locuitorii ei.

Vreau odată să-L întreb pe Dumnezeu cum de femela poate imita codul exact al altei specii. Cum de o insectă mică de doi centimetri poate produce lumină mai eficient decât putem noi să producem? Cum de poate acest gândăcel înaripat să stingă și să aprindă lumina, lucru pe care nu-l mai poate face nicio altă creatură de pe Terra?

Vom afla toate acestea și multe altele despre licurici, cât și despre restul creaturilor, atunci când Maestrul Creator al universului Se va reîntoarce. În sfârșit vom primi răspunsuri la multe întrebări care uneori ne-au frământat.

CONTRA CURENTULUI

4 martie

Nu este un lucru ușor să primești neprețuita comoară cerească a vieții veșnice. Nimeni nu poate face acest lucru dacă în același timp se lasă dus de curentul lumii.

Priviți spre ȚINTĂ

Text de memorat: | Galateni 6:9

„Să nu obosim în facerea binelui, căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.”

SECȚIUNEA I

Pe când pribegeau prin pustie, israeliții se plâneau de fiecare mic neajuns. După vorbele lor, te-ai putea gândi că Dumnezeu îi trata extrem de rău.

Totuși, Dumnezeu îi hrănea în mod miraculos în fiecare zi. Prin altă minune, El le dădea mereu apă. Îi conducea noaptea printr-un stâlp de foc, iar ziua, printr-un nor, ca să-i apere de zilele caniculare. Nici măcar sandalele nu li se uzau! Și Dumnezeu îi învăța cele mai mari adevăruri despre cum să trăiască o viață mai bună.

Apoi a apărut o adevărată problemă. Dumnezeu Și-a retras protecția de la poporul care se văicărea mereu și, deodată, au descoperit cât de veninoși erau șerpii din acel loc. Au strigat la Dumnezeu pentru a-i scăpa de șerpi.

Foarte probabil că așteptau din partea lui Moise să-și pună la lucru toiagul. Cu toiagul, el

îndepărtase păduchi, muște și broaște în Egipt. Tot toiagul înghițise șerpii magici de la palatul faraonului.

Dar Moise a făcut ceva diferit. El a construit o prăjină și a modelat un șarpe de aramă în jurul ei. Apoi le-a spus cum putea acest șarpe să-i vindece. Victimele trebuiau să privească la el și găseau vindecare. Putem să citim istoria în *Patriarhi și profeti*:

Mulți israeliți nu vedeau niciun ajutor în remediul rânduit pentru ei de Dumnezeu. Morții și muribunzii zăceau de jur împrejurul lor și știa că, fără ajutor ceresc, pieirea este sigură; dar ei au continuat să se plângă de rănilor,

“**Ce ne conduce la pocăință? Amabilitatea și mila lui Dumnezeu arătate nouă. Faptul că ne iartă păcatele naște în inimile noastre dragoste pentru El.**”

DIN CUPRINS:

A—9

Priviți spre țintă

Nu doar o simplă plimbare în parc! – I

Ochii credinței

Nu din întâmplare: câinii

durerile și moartea lor sigură până li s-a dus puterea și ochii li s-au înțepenit, în timp ce ar fi

putut să fie vindecați într-o clipă.

Dacă suntem conștienți de trebuințele noastre, nu trebuie să ne irosim puterile plângându-ne de ele. Dacă ne dăm seama de starea noastră deznădăjduită fără Domnul Hristos, nu trebuie să cedăm descurajării, ci să ne încredem în meritele unui Mântuitor răstignit și înviat. Privește și trăiește! Domnul Isus Și-a dat cuvântul. El îi va mântui pe toți cei care vin la El. Chiar dacă milioane de suflete care au nevoie să fie vindecate vor respinge mila Sa, niciunul dintre cei care se încred în meritele Sale nu va fi lăsat să

“Modelul trebuie analizat des și îndeaproape pentru a-L putea imita.” — *The Faith I Live By*, p. 223

piară. – Patriarhi și profeți, p. 432

Citește Romani 2:4.

De aceea ar trebui să petrecem timp în fiecare zi gândindu-ne la crucea lui Isus și la moartea Sa. Adevărul

ne schimbă în timp ce cugetăm la el.

Ne schimbă chiar mai repede atunci când îl trăim. Dar cum să manifestăm mila și amabilitatea lui Dumnezeu? Profetul Daniel a răspuns la această întrebare în timp ce vorbea cu mândrul împărat:

Daniel 4:27

„Pune capăt păcatelor tale și trăiește în neprihănire, rupe-o cu nelegiuirile tale și ai milă de cei nenorociți, și poate că ți se va prelungi fericirea!”

Când manifestăm milă, ne gândim la mila lui Dumnezeu față de noi. Astfel începe să fie anulată lucrarea pe care păcatul a făcut-o în noi încă de la primul păcat.

SECȚIUNEA II

Charles și soția sa, Linda, au început să iubească excursiile cu rucsacul în spate. Dar, în prima zi a excursiei din vara aceasta, temperatura a depășit 37° C, cu un soare strălucitor și fierbinte. Cărarea era abruptă. Amândoi aveau rucsacurile grele.

Picioarele lui Charles erau mai lungi decât ale dragei lui soții, Linda; el mergea repede, fără să se gândească. Când erau pe teren plat, mergeau împreună. Dar la urcare, după ce au parcurs câțiva kilometri, Linda a început să obosească din ce în ce mai tare, până când a încetinit de tot urcușul și a început să se târască. În cele din urmă, a căzut în spatele soțului.

Ar fi ajutat-o la urcare dacă Charles i-ar fi spus: „Nu mai fi obosită, Linda! Nu mai fi obosită!”?

Nu, nu ar fi ajutat-o deloc aceste cuvinte. Cuvintele lui Charles nu au putere creatoare. Nu pot da energie. Dar cuvintele lui Dumnezeu pot. Iar când El spune: „Nu fi obosit!”, este putere în porunca Sa, lucru care ne ajută să înaintăm.

2 Tesaloniceni 3:13

„Voi, fraților, să nu osteniți în facerea binelui.”

Dacă Charles i-ar fi spus Lindei că aproape au ajuns la locul de odihnă, aceasta ar fi putut ajuta. Gândindu-se la răsplata care urma, o putea ajuta să înainteze. Când Dumnezeu ne zice să ne gândim la răsplată, aceasta ne va ajuta cu siguranță.

Galateni 6:9

„Să nu obosim în facerea binelui, căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.”

Dar cum ne dă Dumnezeu energie să continuăm lupta noastră zilnică? O face invitându-ne să ne gândim la modul în care a îndurat Isus suferința pentru noi. Isus Și-a dorit să trăiască împreună cu noi pentru totdeauna. De dragul nostru, El a îndurat răutatea și cruzimea oamenilor. Iar când medităm asupra acestui lucru, suntem întăriți, astfel că nu renunțăm la lupta împotriva ispitei.

Evrei 12:2-4

„Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitați-vă dar cu luare-aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre. Voi nu v-ați împotrivit

încă până la sânge în lupta împotriva păcatului.”

Vi s-a întâmplat să primiți ceva care să se dovedească a fi cu mult mai valoros decât v-ați gândit? Nu se întâmplă des așa ceva. De obicei este invers: ne dăm seama că am primit ceva mai puțin valoros decât am crezut.

Viața și moartea lui Isus, istoria Lui înălțătoare, sunt dintre acele comori rare, care valorează mai mult decât ne-am fi așteptat. Cum să ajungi să apreciezi crucea mai mult decât o faci în prezent?

În primul rând, prin credință. Dumnezeu a spus că este putere în acest mesaj.

1 Corinteni 1:18

„Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării, dar pentru noi, care suntem

pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu.”

În al doilea rând, prin experiență. Noi putem testa puterea făgăduințelor și a darurilor lui Dumnezeu fără a le nega valoarea. Dumnezeu ne invită să le punem la încercare! Ai putea spune că El oferă „garanție pe viață”. Dacă încercăm modul Său de viață pentru o lună sau o decadă și nu suntem mulțumiți, suntem liberi să ne întoarcem la pierzania și robia de dinainte. Nu ar fi alegerea înțeleaptă, desigur. Dar suntem liberi.

Deci începeți săptămâna aceasta cu testarea puterii crucii și a avantajului darului lui Dumnezeu.

Psalmi 34:8

**„Gustați și vedeți ce bun este Domnul!
Ferice de omul care se încrede în El!”**

SECȚIUNEA III

Acesta este ultimul nostru studiu din acest trimestru despre Evanghelie, dar mai apoi vom continua pe aceeași temă. Însă înainte de a-l termina, să facem o trecere în revistă a ceea ce am studiat până acum. Sunt câteva versete care rezumă adecvat ideile-cheie studiate.

Ideea nr. 1: Noi suntem schimbați de gândurile noastre.

Când ne luăm timp să ne gândim la venirea apropiată a lui Isus, suntem schimbați. Când ne gândim la cruce, suntem schimbați. Când ne gândim la viața lui Isus, devenim supuși. Caracterele noastre se îmbunătățesc. Și este exact ceea ce dorește Dumnezeu. Astfel devenim ca Isus.

2 Corinteni 3:18

„Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.”

Aceasta este o făgăduință incredibilă. Când privim la scenele luminoase ale vieții lui Hristos, Duhul Sfânt remodelează în noi ceea ce păcatul a stricat. Noi suntem refăcuți în asemănarea cu „chipul” lui Hristos. Ce minunată speranță de care să ne prindem!

1 Ioan 3:3

„Oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El este curat.”

Ideea nr. 2: Dragostea și mila lui Dumnezeu constituie puterea care îl ajută pe creștin să meargă mai departe.

În timp ce dragostea lui Dumnezeu nu ne

forțează să facem binele, totuși ea ne motivează să ne comportăm mai bine. Ea acționează printr-o constrângere protectoare asupra noastră și astfel ne sunt contracarate obiceiurile rele.

2 Corinteni 5:14

„Căci dragostea lui Hristos ne strânge, fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit.”

Ideea nr. 3: Iertarea aduce pacea și ne umple sufletele cu dragoste.

Persoana căreia i se iartă mult iubește mult. Atunci când diavolul îți spune că ești un păcătos teribil, poți răspunde că tocmai acesta este motivul pentru care tu Îl iubești pe Isus așa de mult. El a venit să salveze chiar pe cel mai detestabil păcătos.

1 Timotei 1:15

„«Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși», dintre care cel dintâi sunt eu.”

Ideea nr. 4: Credința afectează modul în care vorbim.

Nu putem să ne tânguim și să ne plângem de întâmplările din viață, în timp ce credem că Dumnezeu Se îngrijește de noi. Credința aduce pacea. Și aceasta pentru că cei care trăiesc prin credință sunt

iertați. Și chiar dacă nu ne simțim iertați, totuși noi avem pace prin credință. Alegem să credem că promisiunea lui Dumnezeu este adevărată, fie că simțim, fie că nu simțim acest lucru.

Romani 5:1

„Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.”

Luca 7:50

„Dar Isus a zis femeii: «Credința ta te-a

mântuit; du-te în pace.»”

Să sperăm că am păstrat în minte lecțiile din ultimele opt săptămâni. Într-un fel, aflarea adevărului biblic este ca și cum ai învăța orice altă materie. Într-o zi poți învăța mai mult decât poți ulterior să-ți amintești. Revizuieste materialul lecțiilor anterioare pentru reîmprospătarea memoriei.

Să trăim pentru Cel care a murit pentru noi!

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1. De ce unii evrei refuzau să privească la șarpele de aramă? _____
2. Dintre aceste motive, este vreunul similar cu motivul pe care și tu îl folosești ca să nu petreci mai mult timp gândindu-te la Isus și la darul Său pentru tine? _____
3. Citește capitolul 8 din cartea *Viața lui Isus*. De ce este important pentru noi să petrecem timp în fiecare zi meditănd la Isus și la ceea ce a făcut El pentru noi? Ce beneficii vom obține făcând aceasta? _____
4. Cum să petrecem mai mult timp făcând acest lucru? _____

Secțiunea II

5. Conform cu Evrei 12, cum s-a pregătit Isus să îndure crucea atunci când a fost ispitit să renunțe? _____
6. Când simțim că am obosit să trăim pentru Hristos, ce putem face în mod practic pentru a ne revitaliza spiritual? _____

Secțiunea III

7. Cum ne motivează Isus să facem binele? _____
8. Ți-a spus vreodată Satana că situația ta este disperată sau că ești prea rău ca să poți fi salvat? Ce i-ai putea răspunde? _____
9. Ce vine întâi: credința sau pacea? De ce? _____

Capitole de credință

Nu doar o simplă plimbare în parc! – partea întâi

Ca ucenic al lui Hristos, împărtășești Evanghelia cu cei cu care vii în contact? Evanghelistă de tineret Hau An Bao* ne povestește ceva din modul creativ de a mărturisi credința în Vietnam:

Fratele meu și cu mine ieșim în mod obișnuit pe stradă să distribuim DVD-uri și înregistrări evanghelice creștine. Împreună cu noi mai vin și dintre cei care frecventează biserica ce se adună în casa noastră. Poate pentru voi este ceva normal, dar unde locuiesc eu, în Vietnam, este ilegal să evanghelizezi public – să împărtășești convingerile religioase altora decât familiei tale apropiate. Nu ești în siguranță într-o astfel de lucrare. Înainte de a ieși la lucru, ne adunăm mereu și ne rugăm ca Dumnezeu să binecuvânteze eforturile noastre umile. Adeseori, Dumnezeu ne trimite exact la acele persoane a căror inimă este pregătită pentru primirea materialelor.

Cred că predicile pastorelui Young, de pe DVD-uri, sunt inspirate de Duhul Sfânt. Cunoaștem bine conținutul fiecărui DVD, pentru că le-am vizionat de multe ori. Aceste DVD-uri l-au ajutat pe tatăl meu să înțeleagă mai bine adevărurile Cuvântului. El mi-a împărtășit mie și întregii familii ce a aflat, și acum noi toți lucrăm pentru Domnul. Mulți ajung să creadă în Isus prin acest instrument al DVD-urilor, fiindcă sunt împărțite prin toată țara.

Tatăl meu, care conduce lucrarea în vastul district al Vietnamului, îmi povestește istorii pe care le aude în călătoriile sale, despre ce se întâmplă când oamenii primesc DVD-uri. Sunt uimită de căile miraculoase prin care oamenii ajung să asculte conținutul lor. De exemplu, DVD-urile sunt dăruite

turiștilor pe plajă, pe feriboturi și în piețe. Sunt ascultate la nunți, funeralii, zile de naștere, petreceri – de obicei la toate ocaziile în care oamenii se strâng pentru evenimente speciale. Sunt vizionate pe canalele publice de televiziune în autobuze, în cafenele, în fabrici, în bisericile altor denominațiuni. Chiar și la postul de poliție, cum aveam să descopăr într-o zi, când poliția m-a prins.

Într-o după-amiază, fratele meu și cu mine făceam un studiu biblic cu patru tineri în parc. Înainte de a ieși, el a separat DVD-urile în categorii diferite pentru oamenii pe care îi vom întâlni, în funcție de mediul și contextul din care proveneau, pentru a fi mai ușoară distribuirea. După ce dăduserăm câteva DVD-uri noilor noștri prieteni, doi gardieni ai parcului s-au apropiat și au început să ne chestioneze agresiv.

– Voi ce dați acolo? au întrebat. Aveți autorizație pentru asta?

Ne-au acuzat că împărțim materiale religioase fără autorizație. Răspunsurile noastre parcă îi întârâtau și mai mult. Douăzeci de minute mai târziu, polițiștii înarmați ne-au pus cătușele și ne-au dus la secție.

(va urma)

Duplicați patru DVD-uri pentru un dolar! Ajutați-i pe misionarii ASAP să împartă celor interesați de adevăr DVD-uri cu predici contextualizate pentru locuitorii din Asia de Sud-Est.

Pentru a afla mai multe detalii despre ASAP Ministries sau pentru a ști cum să ajutați la înaintarea Cuvântului lui Dumnezeu în Asia de Sud, vizitați www.asapministries.org sau sunați la 1-866-365-3541.

* Numele reale au fost schimbate pentru siguranța lucrătorilor.

Conexiune istorică

Ochii credinței

Tinerii și tinerele au nevoie de mai mult din harul lui Hristos, astfel încât să aducă principiile creștinismului în viața lor zilnică. Harul și neprihănirea lui Hristos sunt oferite gratuit. Subiectul îndreptăririi prin credință trebuie să fie studiat și pus în practică.

Să înțelegem cu toții, tineri sau bătrâni, că dacă devenim creștini, nu putem să rămânem cu obiceiurile noastre de dinainte și nu putem să menținem o slăbiciune de caracter care Îl dezonorează pe Salvator. Nu vom putea motiva păcatul spunând: „Așa sunt eu, nu am ce face.” Cei care pretind că sunt urmași ai lui Hristos, dacă nu renunță la propria cale în favoarea căii lui Hristos, vor fi mereu plini de ezitare și agitație, precum valurile mării. A nutri atașament pentru propria cale, a face acele lucruri care în mod natural ne sunt dragi ne va duce sigur la separarea de prezența lui Hristos, moment în care devenim fără putere.

Dumnezeu este proprietarul nostru. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Ce preț a fost plătit pentru a-i răscumpăra pe oameni din sclavia păcatului! Nu trebuie să iubim lumea sau să ne conformăm obiceiurilor și practicilor ei. Isus a spus despre cei care-L urmau: „Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume.” Dacă avem religia adevărată, vom avea grijă cum ne îmbrăcăm, cum vorbim, cum ne comportăm, fiind conștienți că am fost răscumpărați, suflet, trup și spirit, și că sfințirea noastră trebuie să fie deplină în toate aceste dimensiuni. Dumnezeu este proprietarul trupului. Când trupul răscumpărat cu un preț infinit este destinat obiceiurilor și practicilor lumii, urmând moda acestui veac degenerat, mărturia dată lumii astfel este că mândria și păcatul domnesc în inimă și că Hristos nu locuiește în templul sufletului. Din momentul în care ochiul credinței este întors

de la Hristos și se manifestă dorința de conformare cu standardul vătămător al modei, sufletul pornește pe un drum care va pierde favoarea lui Dumnezeu. Nu poți servi și lui Dumnezeu, și lui Baal. Domnul Isus a murit pentru ca noi să avem conștiința sensibilă prin supunerea față de Dumnezeu, având mintea și voința în armonie cu mintea și voința Lui. Motivul pentru care mulți au o experiență schilodită în cele spirituale este că nu se consacră pe ei înșiși, suflet și trup, voinței divine, pentru a se conforma cerințelor lui Dumnezeu. I se permite lumii să se strecoare în inimă și este primită acolo ca un oaspete de onoare.

Când lumea deține controlul asupra noastră, atmosfera respirată are un caracter întunecat și obscur, iar corpul și sufletul se strică. Sufletul devine bolnav, viața spirituală este consumată ca de o boală care roade. Lumea îți ia mințile, iar eul este slujit și satisfăcut; concepția purității, a bunătății și a dragostei fără egal a lui Isus este umbrită. Pacea dispare, iar sufletul nu se mai încrede în mod simplu în Hristos. Toată viața creștinului devine șovăitoare și nesigură. Duhul Sfânt al lui Dumnezeu nu mai este bine-venit în suflet ca Acela care mustră și mângâie. Ochii nu mai sunt fixați pe Isus, ci spre sine, și astfel, ei privesc la slăbiciunea spirituală a caracterului firesc, separat de Hristos. Timpul care ar trebui petrecut în comuniune cu Dumnezeu este irosit în concentrarea pe simțăminte. În momentul în care privirea este mutată de la Hristos, întunericul devine vizibil și este simțit; numai Isus este lumina, viața, pacea și garanția veșnică. „Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul

„Acea care Îl contemplă pe Hristos nu vor stăruie vreodată ca voia proprie să le fie îndeplinită sau ca vechile lor căi și obiceiuri să le fie lăsate netulburate.”

tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină; dar, dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Așa că, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta!” Ce reprezintă expresia „ochiul este lumina trupului”? Reprezintă dispoziția de a privi la Hristos și astfel tot trupul devine lumină, schimbat din slavă în slavă, din virtute în virtute.

Când Îl vom menține pe Isus în câmpul nostru vizual, razele luminoase ale Soarelui Neprihănirii vor străluci asupra noastră și se vor răspândi în camerele minții și ale inimii, templul sufletului umplându-se cu lumină. După cum Lumina strălucește asupra noastră, tot astfel o vom și răspândi în jurul nostru, „întocmai ca atunci când te-ar lumina o lampă cu lumina ei mare”. Sufletul care locuiește în Dumnezeu Îi încredințează Lui toate nedumeririle, toate supărările și temerile. Lumina lui Hristos strălucește în suflet în toată blândețea și pacea; pentru că în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii, în El, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale priceperii.

Aceia care Îl contemplă pe Hristos nu vor stăruireodată ca voia proprie să le fie îndeplinită sau ca vechile lor căi și obiceiuri să le fie lăsate netulburate. Contemplându-L pe Hristos, chipul Lui se va imprima în inima și în sufletul lor și în toate lucrurile vor reflecta exemplul Său asupra lumii. Zi după zi, spiritualitatea lor va influența mâinile, picioarele, vorbirea, iar credința va face ca lumina să crească progresiv pe cărarea lor, până la lumina deplină a zilei.

Tot ce ne ține de la a ne asemăna cu Hristos este doar pentru pierderea noastră veșnică. Deci nimeni să nu mai dorească urmarea propriei lui căi. Nimeni să nu caute scuze pentru deficiențele caracterului său, spunând: „Așa sunt eu.” Colaborați cu Isus Hristos și veți vedea că drumul propriu este plin de lacune și greșeli, iar dacă nu este corectat, va fi un aport nedorit la construcția caracterului vostru, va fi ca lemnul putred, care nu va rezista testului judecății. Să nu apară nimic din ce este al vostru; nimic dintre acele defecte de caracter să nu apară în clădirea caracterului vostru. Construiți pe stânca Isus Hristos!

— *Youth's Instructor*, 14 septembrie 1893

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. De ce avem mai multă nevoie pentru a fi creștini adevărați? _____
2. Vrei să devii creștin? Numește câteva lucruri la care trebuie să renunți pentru a face acest lucru. Ce spune Romani 12:1,2 despre aceasta? _____
3. Ce se va întâmpla cu noi dacă stăruim pe propria cale? _____
4. Cine este Proprietarul nostru? De ce îi aparținem? _____
5. De ce așa de mulți oameni au o experiență religioasă „schilodită”? _____
6. În ce măsură acțiunile noastre ar trebui să reflecte exemplul lui Isus? _____
7. Care este neajunsul propriei căi? Ce se va întâmpla dacă insistăm cu urmarea propriului mod de viață? _____
8. Ispita de a urma propria cale poate fi mare. Ce făgăduință prețioasă se găsește în 1 Corinteni 10:13? _____

Bazele creației

Nu din întâmplare: câinii

Există 400 de milioane de câini domestici în toată lumea, și toți au aceleași caracteristici: patru gheare (**nu din întâmplare**, bineînțeles), cu patru pernuțe, plus o a cincea în centru, care are funcția de a atenua șocul, comportându-se ca niște amortizoare de șoc.

Este deosebit de interesantă o altă mică „opreliște”, la labele din față, pe partea posterioară. Această pernuță îl ajută pe câine să încetinească sau să oprească atunci când face o cursă nebună, dacă se află pe o suprafață alunecoasă. Creatorul știa că aceste animale vor avea o personalitate jucăușă, de aceea le-a dotat astfel.

În anumite aspecte, auzul câinelui este superior celui uman. Un câine poate auzi sunetele cu frecvență înaltă, pe care un om nu este capabil să le audă. Un câine poate să-și miște urechile (independent una de alta) într-un mod asemănător cu o antenă, folosind optsprezece sau mai mulți mușchi pentru a înclina, roti, ridica și coborî urechea. Este cu siguranță un minunat, **neîntâmplător** și specializat echipament!

Probabil deja știi că un câine depășește limitele abilităților umane: Creatorul lui i-a dăruit, **nu din întâmplare**, un excelent simț al mirosului. De fapt, câinii au acest simț de sute sau mii de ori mai acut decât cel uman. De ce Designerul a pus atâta accent pe simțul mirosului la câine? Pentru că un câine, cu nasul său sensibil, „citește” împrejurimile și poate detecta informații uimitoare despre alte viețuitoare. Pentru el, adulmecarea este ca citirea ziarului de dimineață, pentru a culege informații utile. Când sunt antrenați special, câinii pot ajuta la găsirea drogurilor, a explozibililor sau chiar a copiilor dispăruți – orientându-se după urma veche chiar și de două zile. Și asta pentru că Dumnezeu le-a dat un nas grozav pentru „știri”!

Sistemul de răcire al unui câine este foarte diferit de al nostru și, **nu din întâmplare**, sofisticatul

lor mecanism implică evaporarea apei prin cavitățile nazale. Glandele lor nazale secretă un fluid care se evaporă înăuntrul camerelor nazale, creând un efect răcoritor.

Când temperatura aerului se încălzește sau când ei se înfierbântă în urma efortului fizic, glandele secretă mai mult lichid de răcire. Apoi, ca să se răcorească, încep să gâfâie cu gura deschisă, ca să grăbească evaporarea și procesul de răcire. Limba unui câine pare că îi atârna din gură, dar și aceasta este parte din proces. Este de fapt un mod de a mări suprafața de evaporare.

Și asta nu este tot legat de secretul termoreglării câinelui. Blana multor câini include un strat suplimentar, desigur, **neîntâmplător**. În locurile cu climat rece, acest strat adaptabil furnizează izolație pentru reținerea căldurii într-o zi geroasă. În zilele mai calde, acest strat este menținut lipit de piele, pentru a elibera căldura.

Putem fi recunoscători pentru ingeniozitatea dată de Dumnezeu oamenilor de a crește câini care să le slujească anumitor nevoi: pentru protecție, joacă, păstorit sau ajutorarea celor fără vedere. Se pare că un câine ar putea fi un prieten de nădejde pentru fiecare. Îl vom întâlni curând pe Împăratul nostru, Designerul original, când Se va întoarce să ne ia acasă. Ce emoție va fi să avem toate animalele de companie posibile, și Creatorul lângă ele, să ne răspundă la toate întrebările!

CONTRA CURENTULUI

11 martie

Nu este un lucru ușor să primești neprețuita comoară cerească a vieții veșnice. Nimeni nu poate face acest lucru dacă în același timp se lasă dus de curentul lumii.

Când PĂRINȚII divorțează

Text de memorat: | Ieremia 31:3

„Domnul mi Se arată de departe: «Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea!»”

SECȚIUNEA I

Te-ai întrebat vreodată de ce Dumnezeu i-a dat lui Adam doar o soție? La multe specii de mamifere, masculul-alfa are mai multe partenere. Multe păsări au perechi noi la fiecare sezon de împerechere. De ce doar o soție pentru Adam?

Dumnezeu a răspuns la această întrebare prin profetul Maleahi. Și răspunsul este deosebit de interesant dacă ai crescut într-o casă cu părinți divorțați. Următorul paragraf este o parafrază a textului din **Maleahi 2:15,16**:

I-a făcut Dumnezeu lui Adam doar o parteneră? De ce? Pentru ca astfel copiii să fie o „sămânță dumnezeiască”. Pentru că Domnul Dumnezeu lui Israel spune că urăște divorțul. Și un alt lucru pe care Dumnezeu îl urăște este abuzul fizic asupra soției de către soț. Aceasta pentru că Dumnezeu caută să

formeze copii dumnezeiești și evlavioși. De fapt, viața este mult mai grea pentru copiii rezultați din cămine destrămate. Ești și tu printre aceștia? Nu ești singur. Fie că părinții tăi s-au despărțit pe când erai bebeluș, fie că s-a întâmplat în timpul adolescenței tale, fie că sunt chiar acum în proces de divorț, un motiv pentru care Dumnezeu urăște divorțul este acela că te rănește pe tine.

Cu alte cuvinte, Dumnezeu urăște despărțirea în căsătorie pentru că El iubește copiii.

“„V-am iubit»,
zice Domnul.””

– Maleahi 1:2

DIN CUPRINS:

A—10

Când părinții divorțează

Nu doar o simplă plimbare în parc! – II

Frumusețile Noului Pământ

Nu din întâmplare: Iamantinii

Cei mici de obicei îi privesc cu admirație pe părinți. Deci sunt foarte răniți și confuzi când au parte de abandon, abuz sau divorț. Copilul mic adesea concluzionează că el este cumva răspunzător pentru acea situație. Încearcă să înțelegi din perspectiva unui copil mic. El gândește ceva de genul: „Cu siguranță, un părinte atât de bun ca al meu nu m-ar răni dacă nu aș avea vreo vină.”

Acest tip de idei, adoptate înainte ca el să fie îndejuns de mare încât să înțeleagă cum stau lucrurile, au o mare putere. Ele fac greu de conceput că Dumnezeu este bun și că îi iubește, prețuindu-i mai mult decât aurul și argintul.

În a doua secțiune a lecției vom studia cum Biblia îi ajută pe oameni să își recâștige o viziune realistă despre ei înșiși.

Copiii mai mari reacționează uneori într-un mod diferit din cauza așteptărilor prea mari pe care le au de la părinții lor. Iar când părinții nu mai oferă nimic, când țipă, se lovesc și abandonează familia, copiii simt amărăciune. La divorț, ei poate chiar simt înverșunare împotriva unui părinte pentru că nu a făcut ceva să prevină separarea.

În secțiunea a treia, vom studia cum Biblia corectează gândurile mânioase și de învinovățire, care ne pot răpi pacea și ne pot face să nu mai simțim mila lui Dumnezeu.

Dar pentru acum, să ținem minte că Domnul urăște divorțul. El face tot posibilul să salveze victimele divorțului. El face tot ce poate să-i ajute pe tineri să fie evlavioși, indiferent de circumstanțele vieții lor.

SECȚIUNEA II

În Biblie, Dumnezeu nu tratează divorțul ca fiind ceva neimportant. Dacă un om se căsătorește cu o femeie, iar apoi dorea să scape de ea spunând o minciună, și anume că nu a fost virgină, legea lui Moise îi interzicea să divorțeze vreodată de ea (vezi Deuteronomul 22:19).

La fel, dacă un bărbat se culca cu o femeie nemăritată, nu numai că era obligat s-o ia de soție, dar nu mai putea să divorțeze vreodată de ea (vezi Deuteronomul 22:29).

Aceste reguli sunt mai ușor de înțeles dacă ne amintim că Dumnezeu dorește să le facă pe cât posibil mai atractive și mai ușoare pentru tineri, ca să-i pregătească pentru ceruri – chiar dacă aceasta înseamnă ca părinții lor să rămână într-un mariaj dificil.

Aceasta înseamnă că El îi consideră pe copii foarte valoroși.

Poate că părinții tăi au divorțat. Poate experimentezi simțăminte de zădărnici. Crezând și memorând următoarele versete, vei putea să treci peste aceste sentimente care poate te-au pustiit încă din copilărie.

Maleahi 1:2

„V-am iubit», zice Domnul!”

“El te iubește nu pentru ceea ce ești, ci pentru ceea ce poți deveni.”

Ieremia 31:3

„Domnul mi Se arată de departe: «Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea!»”

Când ne gândim la faptul că Dumnezeu ne iubește și chiar acum ne atrage înspre El cu bunătatea Sa, suntem schimbați. Nu inviți mereu pe cineva să

petreacă timp cu tine pentru a vă apropia decât dacă ești interesat de acea persoană.

Mai mult chiar.

Isus a avut un Tată care L-a iubit imens. Tatăl Său I-a spus ceva ce unii copii nu au auzit de la tatăl lor. Tatăl ceresc a zis:

Matei 3:17

„Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.”

Dar dacă nu ai avut un asemenea tată? Dacă nu ai mai văzut un astfel de tată – un tată care să te învețe cum să fii la rândul tău un tată iubitor pentru

copiii tăi în viitor? Sau cum să te replezi după ce ai fost neglijat? Răspunsul este acesta: Isus Se oferă să fie pentru tine acel tip de tată care a fost și Tatăl Lui pentru El!

Ioan 15:9

„Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea.”

Există dovezi că tu ești foarte valoros pentru Isus. Imaginează-ți că ești într-un magazin și vezi acolo un domn care plătește 950 de euro pentru o vază prețioasă. După ce plătește vaza, persoana de la tezghea îi

spune: „Vă mulțumim pentru că ați cumpărat de la noi. Chiar doriți să luați vaza acasă?”

Nu ar fi o întrebare nepotrivită? Bineînțeles că domnul vrea vaza! Dar cum știm că o vrea? Pentru că a plătit pentru ea! Și cum știm că într-adevăr și-o dorește mult? Pentru că a plătit foarte mult pentru ea.

Cât a plătit Dumnezeu pentru tine? El nu ar fi plătit atât de mult dacă nu aveai valoare pentru El. Știe ce ar putea să facă din tine. Și te iubește nu pentru ceea ce ești, ci pentru ceea ce poți deveni. El este tipul de tată care ne poate vindeca chiar și de durerea provocată de divorț.

SECȚIUNEA III

Numim amărăciune mânia interioară pe care o simte o persoană. O viață plină de amărăciune nu merită să fie trăită, de aceea mulți tineri se sinucid.

Am menționat anterior că divorțul produce adesea amărăciune profundă. Diferitele generații au găsit soluții diferite de a trata simțământul amărăciunii și al durerii profunde. Dar soluții cum ar fi: masturbarea, tăieturile, mese dezordonate, pornografia, lupta de stradă, drogurile, alcoolul etc. nu au făcut decât să distragă temporar atenția victimelor de la un tip de durere, în timp ce cauzau altă durere. Și acestea dau și dependență. Vom învăța cum să învingem adicțiile în lecțiile următoare.

Simți că părinții te-au dezamăgit? Crezi că nu ai luptat îndeajuns ca să depășească dificultățile dintre ei? Nu ai cum să știi despre eforturile lor, deoarece aceste lucruri se fac în general în privat.

Biblia oferă o soluție pentru reducerea amărăciunii, și aceasta este iertarea. Nu trebuie să cauți dovezi că părinții au făcut totul cum trebuie. Tot ce trebuie să faci este să realizezi că nici tu nu faci totul cum trebuie. Și cum te aștepti ca Dumnezeu să te ierte pe tine când greșești, așa ar trebui să procedezi și tu cu alții.

Desigur, nu poți să te obligi pe tine însuși să te simți binevoitor față de părinți. Dar poți alege să le vorbești amabil. Poți să alegi să renunți la mânia împotriva lor. De aceea suntem învățați să iertăm, pentru că este ceva care ține de alegerea noastră, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Efesenii 4:32

„Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.”

Dacă găsiți pe cineva care și-a iertat părinții pentru o durere profundă, înseamnă că ați găsit o persoană care a scăpat de o mare amărăciune din viața ei. Asemenea oameni s-au trezit deodată că și iubesc părinții pe care mai înainte i-au urât!

Și dacă nu vrei să ierți? Poți alege să faci lucruri pe care nu vrei să le faci. De exemplu, așa îți faci temele pentru școală. Dar în acest caz ai note și teste ca să te motiveze. Ce te motivează să scapi de amărăciune? Obiceiul de a medita la Isus și la darul vieții primit de la El. Cei care fac aceasta devin un izvor de apă. Iar cei care păstrează amărăciunea? Ei devin un izvor care întunecă viața celor din jurul lor.

Evrei 12:15

„Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare și mulți să fie întinați de ea.”

Deci, nu-ți poți aduce din nou părinții împreună. Dar poți recunoaște marea ta valoare. Și îi poți ierta. Aici începe vindecarea ta.

Mai gândește-te la un lucru. Dacă rupi mereu coaja unei răni, nu se mai vindecă.

“Dacă găsiți pe cineva care și-a iertat părinții pentru o durere profundă, înseamnă că ați găsit o persoană care a scăpat de o mare amărăciune din viața ei.”

Rănile făcute de părinți sunt la fel. Când începi procesul de vindecare, evită să re trăiești durerea trecută.

La fel cum gândul la Isus aduce vindecare, gândul la trecutul dureros încetinește vindecarea rănilor.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1. De ce Dumnezeu i-a făcut doar o soție lui Adam? _____
2. Dumnezeu urăște divorțul. Ce mai urăște Dumnezeu, în acord cu parafrizarea din cartea profetului Maleahi? _____
3. Cum este afectat modul în care un copil îl privește pe Dumnezeu dacă acesta a experimentat un divorț în familie? _____

Secțiunea II

4. Lecția menționează Maleahi 1:2 și Ieremia 31:3 ca exemple de făgăduințe încurajatoare. Găsește alte două sau trei versete care să comunice un astfel de mesaj încurajator. _____
5. Care este dovada că tu ești foarte prețios în ochii Domnului? _____
6. Citiți cu atenție versurile imnului 90 din Imnuri creștine („Isus, Prieten minunat”), apoi cântați imnul. Faceți o listă cu unele gânduri încurajatoare din acest cântec. _____

Secțiunea III

7. Care sunt lucrurile care NU ajută în confruntarea amărăciunii? Ce POȚI face să previi sau să tratezi amărăciunea cauzată de divorț? _____
8. Cum poți ierta pe cineva în timp ce ai sentimente negative puternice față de acea persoană? _____
9. Poate amărăciunea să schimbe ceea ce ți s-a întâmplat sau doar te rănește continuu? _____

Capitole de credință

Nu doar o simplă plimbare în parc! – partea a doua

Hau An Bao* și fratele ei sunt doritori să împărtășească cu alții bucuria și pacea pe care le-au găsit în cunoașterea lui Isus. Ei participă activ la evangelizare în Vietnam, o țară comunistă, chiar dacă acest lucru este ilegal. Odată, poliția i-a prins dând unor noi prieteni DVD-uri misionare și au fost ridicați și duși la secție. Ea continuă povestirea.

La poliție, am trecut printr-un alt interogatoriu intens despre activitățile noastre și despre materialele pe care le aveam în posesie.

Când eram acolo, mă rugam în gând. Trupul meu tremura, dar aveam curaj. Când mă auzeam ce răspund, știam că nu sunt eu cea care vorbește, ci erau cuvintele Domnului. Mi-au spus să fac un rezumat al conținutului DVD-urilor. Ei credeau că eu nici nu știu ce împart oamenilor. Atunci le-am vorbit și lor despre darul mântuirii lui Dumnezeu.

După ce le-am făcut rezumatul a două DVD-uri (Îi mulțumesc Domnului pentru ocazia de a le prezenta două mici predici), nu au mai vrut să continui. Au mers într-o cameră alăturată să discute cum să procedeze cu noi.

Fratele meu și cu mine ne-am rugat tot timpul acela. Știam că viețile noastre sunt în mâinile Domnului, dar aveam nevoie în continuare de mângâierea și reasigurarea pe care Duhul Sfânt le aduce când noi vorbim cu El. Ofițerilor le-a luat mai mult timp până să se întoarcă. Nu știam dacă se vor întoarce cu vești bune sau rele, dar eram siguri că orice se va întâmpla va fi spre binele nostru. Când polițiștii s-au întors într-un târziu, am fost șocați să auzim că le-a luat

atâta timp pentru că au ascultat și fragmente din predicile de pe DVD-urile confiscate. În mesajul ascultat nu găsiseră nimic antiguvernamental sau greșit. Totuși, ne cereau să semnăm un document în care să declarăm că nu-i vom mai învăța pe alții și că nu vom mai împărți material evanghelistic în public vreodată.

Am răspuns atunci: „Nu pot face aceasta pentru că sunt creștină și am datoria să fac lucrarea Domnului. Biblia mă învață că sunt un ucenic al lui Hristos.”

Ne-au pus în celulă până la lăsarea întinericului. La schimbul de tură, polițiștii ne-au dat drumul.

Îi mulțumesc Domnului pentru fiecare experiență avută pe când făceam evangelizare, oricât de provocatoare a fost. Fiecare încercare îmi clădește credința și îmi mărește dragostea pentru Isus, Salvatorul meu, care a suferit și a murit pentru mine.

Rugați-vă pentru noi oportunități de mărturisire: Bunule Tată ceresc, fie ca poporul din Asia de Sud-Est să primească mesajul de pe DVD-uri cu inima deschisă. Ajută-mă să folosesc fiecare ocazie pe care mi-o dai ca să prezint Evanghelia.

„A arăta un spirit generos și dispus la lepădare de sine pentru succesul misiunii de peste hotare este un mod sigur de a dezvolta lucrarea misionară de acasă.”

**– Slujitorii
Evangheliei,
p. 465**

Pentru a afla mai multe detalii despre ASAP Ministries sau pentru a ști cum să ajutați la înaintarea Cuvântului lui Dumnezeu în Asia de Sud, vizitați www.asapministries.org sau sunați la 1-866-365-3541.

* Numele reale au fost schimbate pentru siguranța lucrătorilor.

Conexiune istorică

Frumusețile Noului Pământ

Glorioasa cetate a lui Dumnezeu are douăsprezece porți făcute din mărgăritarele cele mai strălucite. Are de asemenea douăsprezece temelii de culori diferite. Străzile cetății sunt din aur curat. În această cetate se află tronul lui Dumnezeu și un râu pur și frumos izvorăște din el, curat cum este cristalul. Claritatea și frumusețea lui înveselesc cetatea lui Dumnezeu. Sfinții vor bea nestingheriți din apele vindecătoare ale râului vieții.

De cealaltă parte a frumosului râu este pomul vieții. Sfinții răscumpărați, care L-au iubit pe Dumnezeu și au păzit poruncile Lui, vor intra pe porțile cetății și vor avea dreptul la pomul vieții. Vor mânca liber din pom, așa cum primii noștri părinți au mâncat înainte de cădere. Frunzele nemuritoare ale vastului pom vor fi pentru vindecarea națiunilor. Toate suferințele lor vor dispărea. Boala, părerile de rău și moartea nu vor mai fi experimentate de nimeni, pentru că frunzele pomului i-au vindecat. Atunci Isus va vedea rodul muncii sufletului Său și va fi mulțumit (Isaia 53:11) când cei răscumpărați, care au fost supuși necazului, trudei și nenorocirii, care au gemut sub blestem, sunt adunați în jurul pomului vieții să consume din fructele lui nemuritoare, la care primii noștri părinți nu au mai avut dreptul, pentru că au călcat poruncile lui Dumnezeu. Acum nu mai există pericolul de a mai fi excluși vreodată de la pomul vieții, pentru că cel care i-a ispitit pe primii noștri părinți să păcătuiască a fost distrus de moartea a doua.

Toate chipurile vor reflecta imaginea Răscumpărătorului lor. Nu va mai fi vreo expresie a feței care să arate neliniște sau supărare, ci totul va fi seninătate și zâmbet în curăție fără pată. Îngerii se vor afla și ei acolo; la fel sfinții înviați și martirii, dar mai ales iubitorul nostru Salvator, a cărui prezență ne va bucura cel mai mult, pentru că El a suferit și a murit pentru ca noi să putem să ne bucurăm de acea fericire și libertate. Fața Sa glorioasă va străluci mai tare ca soarele și va lumina frumoasa cetate.

“Atașați-vă de bucuriile cerului, căci atunci nu veți mai simți atât de acut necazul și dezamăgirea vieții acesteia.”

Copiii vor fi acolo. Nu vor mai fi niciodată angajați în ceartă și dezacord. Dragostea lor va fi înflăcărată și sfântă. Ei, de asemenea, au o coroană de aur pe cap și harpe în mâini. Și înfățișarea lor, pe care noi o vedem aici adesea tulburată și nedumerită, va străluci de sfântă bucurie, exprimând libertatea lor completă și bucuria veșnică. În inocența lor copilărească, ei își vor exprima mirarea și încântarea când vor vedea în jurul lor totul atât de nou și de frumos. Vor privi la binecuvântatul Salvator, care S-a dăruit pe Sine pentru ei, și, cu admirație și dragoste pentru Cel care le va zâmbi, vor înălța vocile și-I vor cânta pentru lauda și gloria Sa, în timp ce vor simți și vedea dragostea Sa profundă și fără pereche.

Acest pământ, dragă tinere, trebuie curățit prin foc; apoi va fi mult mai frumos. Iarba va fi veșnic verde și nu se va mai ofili. Acolo vor fi trandafiri, crini și tot felul de alte flori. Ele nu vor păli, nici nu-și vor pierde frumusețea sau mireasma.

Leul, de care ne temem atât de mult aici, va sta alături de miel și totul pe Noul Pământ va fi pace și armonie. Copacii vor fi drepti și semeți, fără diformități. Sfinții vor avea coroane de glorie pe frunți și harpe de aur în mâini. Vor cânta la harpe și vor intona cântecele dragostei mântuitoare. Necazurile și suferința trăite în această lume vor fi uitate și pierdute în mijlocul gloriei Noului Pământ. Ei vor avea parte mereu de zâmbetul aprobator al lui Isus și fericirea lor va fi completă. Va fi glorie, glorie peste tot.

Dragi tineri, viitoarea locuință a sfinților va fi mult prea glorioasă. Vreți să vă străduiți să ajungeți acolo? Lăsați ca mintea voastră să contemple gloria

cerului, căci aceasta va aduce siguranță și bucurie adevărată și va crea o legătură între voi și cer. Și dacă aici aveți încercări și vă simțiți singuri, nu vă mai uitați la lumea întunecată. Priviți gloria luminoasă a cerului. Atașați-vă de bucuriile cerului, căci atunci nu veți mai simți atât de acut necazul și dezamăgirea vieții acesteia, pentru că veți ști că aveți o casă glorioasă, o coroană, o harpă și, mai ales, un Salvator iubitor acolo sus. Faceți eforturi pentru binecuvântata moștenire pe care Dumnezeu a promis-o celor care Îl iubesc și păesc poruncile Sale.

— *The Youth's Instructor*, 1 octombrie 1852

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. **Describe în propriile cuvinte cetatea lui Dumnezeu.** _____

2. **De ce suferințele lui Isus nu au fost în zadar și a meritat tot sacrificiul?** _____

3. **„Îngerii se vor afla și ei acolo; la fel sfinții înviați...”, dar cine ne va bucura cel mai mult? De ce?** _____

4. **Cum vor fi copiii pe Noul Pământ?** _____

5. **Dar plantele și animalele?** _____

6. **Cum ne vom mai raporta pe Noul Pământ la necazurile și suferințele noastre actuale?** _____

7. **„Viitoarea locuință a sfinților va fi mult prea glorioasă. Vrei să te străduiești să ajungi acolo?”** _____

8. **Asupra a ce să ne lăsăm mintea să mediteze?** _____

9. **Cum putem diminua durerea încercărilor și a dezamăgirilor acestei vieți?** _____

Bazele creației

Nu din întâmplare: lamantinii

Lamantinul este un mamifer care de obicei trăiește și se zbenguie la 1-3 metri sub nivelul mării. Prin nările sale trage aer în cei doi plămâni, deci trebuie să iasă la suprafață din când în când pentru a respira.

În mod normal, lamantinul iese la suprafață la fiecare trei-cinci minute, dar el poate sta sub apă și douăzeci de minute odată. **Nu din întâmplare**, Creatorul le-a proiectat clapete potrivite, care să le închidă nările așezate pe botul lor pătrășos, atunci când se scufundă.

Lamantinii nu sunt deloc slabi. Un mascul adult de talie medie este lung de trei metri și cântărește circa 450 kg. Dacă un om adult cu o înălțime de 1,80 metri ar cântări 200-450 kg, greutatea în plus ar fi dispusă în jurul mijlocului. Exact acolo se află și la lamantini. Dar, desigur, lamantinii au fost creați așa îndesați, cu acea rotunjime în jurul mijlocului.

Și cum le mai place să se joace în apa caldă! Se joacă frumos: body-surfing, acrobații și tumble în apă, prinsul aripioarelor celorlalți parteneri de joc, jocul de-a mușcatul de bot și sărutul. Fără niciun prădător natural, lamantinii par să fie destul de relaxați. Viteza lor de înot este de aproximativ 5-8 km/oră – aproape la fel ca viteza mersului uman.

Lamantinii sunt vegetarieni și au nevoie să mănânce cam 45 kg de iarbă de mare și alte plante pe zi. Ghearele de la aripioare sunt necesare pentru

FWS | Keith Ramos

a trage de plantele pe care le mănâncă. Pentru că nu sunt agresivi, lamantinii nu au nevoie de canini ascuțiți. De fapt, ei nu au deloc dinți frontali, ci mai degrabă au o zonă aspră în cerul gurii și maxilarul de jos pentru procesarea hranei; în plus, au și buze mari și flexibile pentru a apuca iarba, într-un mod asemănător cu modul elefantului de a apuca iarba cu trompa.

Lamantinii trebuie să macine toată iarba de mare înainte de a o digera. Așa că sunt proiectați cu dinți cu suprafață plată și aspră. Creatorul știa că mestecatul zilnic va strica și cei mai buni dinți, de aceea, **nu întâmplător**, El a făcut să crească continuu noi molari în spatele maxilarului. Noii dinți se vor deplasa spre în față la nevoie. Când dinții din față se tocesc și cad, sunt înlocuiți de molarii deja orientați spre în față. Este o minunată și unică soluție a Creatorului pentru nevoile animalului.

Creatorul nostru are idei bune pentru a veni în întâmpinarea nevoilor creaturilor Sale, nu este așa? Și dacă face acest lucru pentru ele, va avea cu siguranță grijă și de noi.

FWS | Tracy Colson

CONTRA CURENTULUI

18 martie

Nu este un lucru ușor să primești neprețuita comoară cerească a vieții veșnice. Nimeni nu poate face acest lucru dacă în același timp se lasă dus de curentul lumii.

Curăție și EVLAVIE

Text de memorat: | Deuteronomul 23:14

„Căci Domnul Dumnezeul tău merge în mijlocul taberei tale, ca să te ocrotească și să-ți dea în mână pe vrăjmașii tăi dinaintea ta; tabăra ta va trebui deci să fie sfântă, pentru ca Domnul să nu vadă la tine nimic necurat și să nu Se abată de la tine.”

SECȚIUNEA I

Uneori, în tabără, este o adevărată provocare să îi determin pe unii turiști să facă dușul zilnic. Totuși, organizatorii pricepuți știu cum să procedeze să-i convină. În această lecție vom vedea că Dumnezeu este foarte pretențios cu „igiena” copiilor Săi.

Timp de aproape 40 de ani, copiii lui Israel au mărșăluit cu corturile prin pustie, unde nu existau toalete. Dacă ar fi fost păgâni, ar fi fost dezgustător să îndrăznești să ieși la o plimbare în jurul taberei. Totul în jur ar fi fost mizerabil, pe lângă orice copac și tufiș. Chiar și azi, în unele țări păgâne este oribil să stai în sat – canalizarea se scurge în șanțul drumului.

Dar nu exista nicio adiere de miros neplăcut în tabăra evreilor. Dumnezeu le-a dat instrucțiuni specifice cum să procedeze cu deșeurile, astfel încât suprafața solului să rămână curată și bolile să nu se răspândească.

Și această rânduială era întărită de o realitate interesantă: Dumnezeu va fi cu poporul dacă nu va vedea nimic „necurat” la ei. Dacă ar fi fost necurăție în tabără, El Și-ar fi „întors fața” de la ei și atunci nu ar fi avut cum să se mai aștepte să obțină victorii împotriva inamicilor lor.

„Au fost impuse reguli sanitare radicale. Ele au fost poruncite poporului nu numai pentru că erau de folos sănătății, dar și ca o condiție pentru a menține în mijlocul lor prezența Celui Preasfânt. Prin autoritate

“ **Rănilor comportamentale și emoționale trebuie curățate și vindecate înainte de a putea să-l slujim cum se cuvine Domnului.** ”

DIN CUPRINS:

A—11

Curăție și evlavie

Remedii pentru cel pierdut

Credincioșia în detalii

Nu din întâmplare: urșii

divină, Moise le-a declarat: «Căci Domnul Dumnezeuul tău merge în mijlocul taberei tale, ca să te ocrotească... tabăra ta va trebui deci să fie sfântă» (Deuteronomul 23:14). – Educație, p. 38

În această lecție vom învăța importanța pe care o dă Dumnezeu curățeniei. Înainte să vină la sanctuar, orice om trebuia să se spele. Cortul lui trebuia să fie curat. În jurul cortului trebuia să fie ordine, fără gunoaie și lucruri nefolositoare.

Vinerea aceasta, când vă veți pregăti pentru Sabat, amintiți-vă acest aspect. Dacă vrem ca Dumnezeu să fie cu noi, hainele, trupurile și casele noastre trebuie să fie curate.

Știai că aceasta ilustrează un adevăr spiritual? Când erai copil, părinții și învățătorii te învățau să te speli pe față, să ștergi praful de pe birou, să-ți faci patul și să ai hainele curate. Acum, ca tânăr, acest

obicei ar trebui să fie deja stabilit în viața ta. Dumnezeu vrea să ne amintească faptul că, în timp ce ne spălăm corpul și ne curățăm camera, iar casa este îngrijită, să ne păstrăm și caracterul curat.

„Dumnezeu le-a dat părinților și profesorilor lucrarea de a-i educa pe copii în aceste domenii și din fiecare faptă a vieții lor ei pot învăța lecții spirituale. În timp ce-i antrenăm în obiceiuri de curățenie, trebuie să-i învățăm că Dumnezeu dorește ca ei să fie curați la inimă și la trup. Când mătură o încăpere, ei pot învăța cum Domnul curăță inima. Ei nu vor închide ușile și ferestrele și vor lăsa în cameră vreo substanță purificatoare, ci le vor deschide larg și, cu efort stăruitor, vor da afară tot praful. Tot la fel ferestrele impulsurilor și ale simțămintelor trebuie deschise spre cer, iar praful egoismului și al pământescului, dat afară.” – *Îndrumarea copilului*, p. 497

SECȚIUNEA II

Erau momente în viața unei persoane când aceasta nu era bine-venită la serviciul sanctuarului. Unul dintre acestea era când avea o rană deschisă – adică nu era o rană uscată. Iar femeile nu veneau la sanctuar când erau la menstruație.

Poți citi despre aceste reguli în Leviticul 15. Acum imaginați-vă că ați fi femeia pe care Isus a vindecat-o în Luca 8. Ea „de doisprezece ani avea o scurgere de sânge”. O perioadă cam mare de timp pentru o excludere din biserică!

De ce a dat Dumnezeu aceste reglementări? Ca să protejeze sănătatea poporului Său. Sângele și rănilor deschise pot fi purtătoare de infecții mai grave decât cele care se transmit prin strănut. Dumnezeu chiar a prevăzut oprirea germenilor de genul celor transmiși prin strănut. Bărbații și femeile erau datori să se spele frecvent dacă luau parte la diferite slujbe. Există și un lighean pentru preoți, pentru a se spăla pe mâini înainte de a intra în sanctuar.

Lui Dumnezeu Îi păsa îndeajuns de sănătatea lor ca să le ceară să fie curați. El dorea să prevină răspândirea infecțiilor și a neplăcutelor boli. El ne dorește curați, sănătoși și fericiți.

În domeniul spiritual, El îi învăța că rănilor comportamentale și emoționale trebuie curățate și vindecate înainte de a putea să-I slujim cum se cuvine Domnului.

El nu a învățat totuși că oamenii care sunt bolnavi sau cu hemoragii sau necurați nu ar fi iubiți. Isus a demonstrat acest adevăr având compasiune față de persoana cu cea mai mare hemoragie pe care a întâlnit-o. A vindecat-o prin atingere, și nu prin cuvinte, și astfel El a arătat că nimeni nu este prea murdar ca să vină la Isus. El nu poate fi infectat de problemele noastre sau de păcat. El nu va fi întinat de contactul cu inimile rănite.

Când femeia L-a atins pe Isus în mulțime, a încercat să treacă neobservată. Dar Isus observă pe oricine încearcă să fie curățat și vindecat. El i-a cerut femeii să recunoască gestul pe care l-a făcut. Priviți cu câtă grijă o tratează pe această femeie.

Luca 8:47,48

„Femeia, când s-a văzut dată de gol, a venit tremurând, s-a aruncat jos, înaintea Lui și a spus în fața întregului norod din ce pricină se atinsese de El și cum fusese vindecată numaidecât. Isus i-a zis: «Îndrăznește, fică; credința ta te-a mântuit. Du-te în pace».”

“ Lui Dumnezeu Îi păsa îndeajuns de sănătatea lor ca să le ceară să fie curați. ”

Deci dușul tău zilnic să-ți amintească de cât de mult vrea Dumnezeu să petreci timp cu El în fiecare zi, comparându-ți viața cu cea a lui Isus și alegând o cale mai bună. Primul strănut pe care îl vei auzi să-ți amintească de faptul că trebuie să te speli pe mâini frecvent și să îți păstrezi trupul într-o stare de

curățenie, așa încât Creatorul să fie onorat de excelenta funcționare a creației Sale.

Poporul lui Dumnezeu a învățat lecțiile sanitare și de igienă prin legătura lui cu sanctuarul. Noi putem să le învățăm acasă.

SECȚIUNEA III

Dacă ai fi mers la biserica din Corint cu două mii de ani în urmă, ai fi ieșit cu dureri de cap de acolo. Imaginează-ți cum ar fi să intri și să auzi patru-cinci voci care vorbesc toate odată. Două dintre ele vorbesc într-o limbă necunoscută și par să nu vorbească pentru cineva anume. Alte două învață biserica cum să umble pe căile Domnului, dar fără respect pentru primii doi, care se adresează aceleiași adunări.

Ca să corecteze acest context, Pavel a scris ceva ce ne amintește de sanctuarul evreiesc:

1 Corinteni 14:40

„Dar toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială.”

Serviciile de la sanctuar erau îndeplinite cu decență și în ordine. Preoții erau împărțiți în grupuri. Fiecare grup slujea pe rând, în luni diferite. Familiile preoțești aveau diferite roluri, cum ar fi să aibă grijă de pâinea punerii-înainte, curățarea lămpilor, conducerea cântărilor sacre etc. Era specificată ordinea în care jertfele erau tranșate și puse pe altar. Componentele exacte ale tămâii pentru templu erau precizate de directivele divine și trebuiau să fie respectate întocmai. Modul de transportare a diferitelor obiecte de la sanctuar era și el menționat. (Uza știa aceasta și de aceea a murit.)

De ce atâta disciplină? De ce așa de multe directive? Sanctuarul era ca o carte de instrucțiuni, un instrument pentru exemplificarea lucrării pe care o întreprinde Dumnezeu cu poporul Său. Și lecția care trebuia învățată prin precizarea instrucțiunilor este ușor de intuit: Dumnezeu vrea ca lucrarea Sa să fie făcută în ordine. Presupunerea, riscul, improvizația – toate acestea lasă loc diavolului să introducă practici

rele. Deci, pe cât posibil, acestea trebuie prevenite printr-o planuire atentă.

Dacă lucrarea lui Dumnezeu este făcută cu rânduială, vom avea binecuvântarea Sa. Când lucrarea noastră este făcută în acest fel, îngerilor li se permite să ne ajute.

„Îngerii lucrează în armonie. Ordinea desăvârșită caracterizează toate mișcările lor. Cu cât imităm mai îndeaproape armonia și ordinea oștirii îngeresti, cu atât mai pline de succes vor fi eforturile noastre. Dacă noi nu socotim că este necesară acțiunea armonioasă și suntem dezordonati, nedisciplinati și dezorganizați în acțiunile noastre, îngerii, care sunt perfect organizați și se mișcă în perfectă ordine, nu pot lucra pentru noi cu succes. Ei pleacă de la noi întristați, pentru că nu sunt împuterniciți să binecuvânteze confuzia, zăpăceala, dezordinea și lipsa de organizare. Toți cei care doresc să coopereze cu solii cerești trebuie să lucreze la unison cu ei. Toți cei care au ungerea de sus vor încuraja, cu toată puterea lor,

ordinea, disciplina și unitatea în acțiune, și atunci îngerii lui Dumnezeu pot coopera cu ei. Însă niciodată, niciodată acești mesageri ai cerului nu-și vor da aprobarea asupra dezordinii, a indisciplinii și a lipsei de organizare. Toate aceste rele sunt rezultatul străduințelor lui Satana de a ne slăbi forțele, de a ne distruge curajul și de a ne împiedica să avem

succes în acțiunile noastre.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, p. 649

Cum arată biroul tău? Este bucătăria ta curată? Cum te pregătești să te închini lui Dumnezeu? Sunt pantofii tăi în ordine în debara? Îți aștepti rândul să iei cuvântul atunci când ești la masă?

În timp ce învățăm să ne trăim viața în ordine și să avem un trai decent, binecuvântarea cerească ne va încânta zilele.

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1. Te-ai gândit până acum că există o semnificație spirituală în simplul act al măturării camerei? Punctul cel mai important al acestei lecții este că noi măturăm camera dând AFARĂ gunoiul din cameră, și nu încercăm o curățare fără gestul de a îndepărta gunoiul. _____

2. Cum ne pot ajuta aceste exemple de curățenie să înțelegem lucrarea pe care o avem de făcut în viața noastră spirituală? Putem noi să fim gata pentru cer în timp ce încă ne prindem de lucrurile pământești sau de egoism? _____

Secțiunea II

3. În ce mod o persoană curată dă dovadă de politețe față de cei din jurul său? _____

4. Ce învățăm despre Isus din istoria femeii cu hemoragie? _____

5. Ce idei spirituale pot fi asociate cu dușul tău zilnic și alte practici de igienă? _____

Secțiunea III

6. De ce serviciile divine din Sabat sunt plănuite cu grijă, fără improvizații? _____

7. Ce îi face pe îngeri să plece de la noi întristați? Ce obiceiuri dezordonate ai putea îmbunătăți, astfel încât îngerii să nu plece de la tine? _____

Capitole de credință

Remedii pentru cel pierdut

Fiind misionar medical ASAP și plantator de biserici în Thailanda, Wichien a simțit povara răspunderii sale pentru întreaga familie, ca ei să accepte mesajul celor trei solii îngerești și pe Isus ca Salvator personal. Erau slabe speranțele, pentru că părinții și fratele cel mai mare îi urau pe creștini și nu doreau să aibă nicio legătură cu ei.

„Nu pot să te mai consider frate dacă devii adventist”, îl amenința fratele mai mare. Părinții îi spuneau cu mânie: „Dacă lucrezi pentru Dumnezeu, vei fi o rușine pentru noi, pentru că nu vei mai câștiga niciun ban. Noi nu îți vom da nici măcar un baht (moneda Thailandeii).” Ajunși în acest punct, i-au cerut să plece de-acasă. A fost un timp când Wichien a rămas singur. A plâns și s-a rugat mult.

Wichien a ales să-L slujească pe Dumnezeu orice ar fi. A urmat cursul de formare pentru a deveni misionar medical și pentru a merge cu pastorul Phamor în Thailanda de Nord. S-a bucurat de o muncă plină de rezultate satisfăcătoare, făcând vizite misionare sătenilor bolnavi, rugându-se pentru ei, aplicând remedii simple naturale și mărturisind despre puterea vindecătoare a lui Dumnezeu. El a povestit despre o vizită făcută cu pastorul Phamor pe când era în practică:

Pe când ajungeam în deal, unde se afla o colibă din satul Hay Taoru, am strigat:

- Nyob zoo! (un salut prietenos în limba Hmong.)
- Intrați, a răspuns vocea timidă a unei bătrâne.

Pe când treceam cu privirea prin coliba sărăcăcioasă, am zărit motivul principal pentru care venisem: un ghem cu aspect uman, întins pe pat, în colțul camerei.

– Nu a mai fost în stare să se miște în ultimele trei zile, a spus doamna Jarun despre soțul ei, cute de îngrijorare apărând pe fața ei deja brăzdată de riduri. Când a căzut peste el copacul acela, amândoi ne-am gândit că nu e foarte grav rănit.

– Nu vă îngrijorați! Ne vom ruga pentru el, și Domnul îl va ajuta, a spus pastorul Phamor cu un zâmbet reconfortant.

Curând ne-am apucat de treabă, făcând tratamente naturiste, cum ar fi hidroterapie și masaj. Pe când îi tratam pe bolnavi, vorbeam cu ei, spunându-le povestiri și lucruri din Biblie. Ne-au cerut să le dăm sfaturi de sănătate și am făcut-o cu plăcere. Am văzut cum domnul Jarun și-a recăpătat forțele în cele două zile cât am stat noi acolo.

La plecare, am văzut lacrimi curgând pe fața doamnei Jarun.

– Nimeni până acum nu ne-a vizitat acasă și nu ne-a arătat o asemenea amabilitate cum ne-ați arătat voi. Vă mulțumim! a spus ea cu sinceritate. Vă mulțumim și pentru rugăciuni. Dumnezeu vostru este foarte puternic. L-a făcut pe soțul meu bine așa de repede.

Această experiență și multe altele au întărit credința lui Wichien. Dumnezeu l-a folosit ca să ajungă la mulți oameni prin lucrarea misionară medicală și prin plantarea de biserici. Totuși, nu a uitat niciodată povara pentru familia sa, ca să-L primească pe Isus, așa că s-a rugat în fiecare seară pentru mântuirea lor. Pastorul Phamor a simțit îndemnul să-l trimită pe Wichien acasă cu însărcinarea specială să dea mărturie familiei sale și celor din sat.

Când a ajuns acasă, a descoperit că sănătatea părinților săi în vârstă era precară. Și, deși tatăl său fusese împotriva remediilor naturale în trecut, acum părea mult mai deschis. Prin rugăciune și remedii simple, sănătatea părinților săi s-a îmbunătățit.

Într-o zi, unchiul său (al cărui fiu era creștin) a murit, iar Wichien și familia sa au mers la funeraliile lui creștine. Wichien nu știe ce cântec, predică sau mărturie a folosit Duhul Sfânt, dar, imediat după înmormântare, ambii părinți au venit și i-au spus: „Vrem să devenim adventiști de ziua a șaptea ca tine. Vrem să mâncăm ce mănânci tu, să mergem la biserică așa cum mergi tu și să trăim cum trăiești tu.” Doi dintre frații mai mari au acceptat, de asemenea, Cuvântul lui Dumnezeu și au devenit creștini adventiști. Wichien a spus: „Aceasta este cea mai mare binecuvântare a vieții mele, să văd cum Dumnezeu mi-a schimbat familia.”

Rugați-vă pentru cei pierduți din familie: Tată ceresc, Te rog, fă tot ce trebuie ca cei din casa mea să fie salvați în Împărăția Ta! Dacă dorești să mă folosești pe mine, sunt gata. Trimite-mă! Te rog, dă-ne mie și lucrătorilor din Asia de Sud-Est metode ca să ajungem la inimile celor dragi.

Pentru a afla mai multe detalii despre ASAP Ministries sau pentru a ști cum să ajutați la înaintarea Cuvântului lui Dumnezeu în Asia de Sud, vizitați www.asapministries.org sau sunați la 1-866-365-3541.

Conexiune istorică

Credincioșia în detalii

Pentru că suntem copii ai lui Dumnezeu, nu trebuie să pierdem din vedere faptul că timpul de pe pământ este un timp de încercare și că ne decidem soarta veșnică pentru fericire veșnică sau moarte eternă. Vom câștiga totul sau vom pierde totul. Fiecare are o lucrare de făcut. Trebuie să colaborăm cu Dumnezeu în atingerea standardului biblic, în conformitate cu voința Sa. În aceste prețioase ore ale timpului de probă, Dumnezeu dorește să ne formăm caractere cât mai aproape de desăvârșire, acum, când Hristos este gata să vină a doua oară.

Întreaga noastră viață Îi aparține lui Dumnezeu și trebuie dedicată slavei Sale. Harul Său va sfinți și va dezvolta fiecare însușire a ființei. Nimeni să nu spună: „Eu nu îmi pot corecta defectele de caracter”, deoarece, dacă ajungeți la o asemenea concluzie, veți eșua în mod sigur în obținerea vieții veșnice. Imposibilitatea este dată de propria voință. Dacă nu vreți, atunci nici nu puteți învinge. Adevărata dificultate izvorăște din degradarea inimilor nesfințite și din lipsa dispoziției de a vă supune conducerii lui Dumnezeu.

Unii tineri se opun mult ordinii și disciplinei. Ei nu respectă regulile casei, nu se scoală la ore regulate. Ei zac în pat câteva ore după răsăritul soarelui, când toți ar trebui să fie în plină activitate. Acești tineri țin lampa aprinsă la miezul nopții, depinzând de lumina artificială pentru a înlocui lumina pe care natura le-a oferit-o la orele potrivite. Prin faptul că procedează așa, nu numai că pierd ocaziile prețioase, ci aduc o cheltuială suplimentară. Totuși, aproape în fiecare situație, este adusă scuza: „Nu pot să îmi termin munca. Am ceva de făcut și nu pot să mă culc devreme.” Astfel, ei dorm adânc atunci când ar trebui să fie treji împreună cu natura și cu păsările, care se scoală devreme. Obiceiul prețios al ordinii este călcat, iar momentele irosite în lenevie în orele de dimineață strică ordinea normală a lucrurilor pentru tot restul zilei.

Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al ordinii și vrea ca toți copiii Săi să dorească să se supună ordinii și disciplinei Sale. Prin urmare, nu ar fi mai bine să puneti capăt obiceiului de a preschimba noaptea în zi și orele de dimineață devreme, în noapte? Dacă tineretul și-ar forma un obicei din regularitate și ordine, ar spori în sănătate, în spirit, în memorie și în dispoziție.

Este datoria tuturor să respecte reguli stricte în obiceiurile vieții. Este pentru propriul tău bine, dragă tinere, atât fizic, cât și moral. Când te scoli dimineața,

ia în considerare, pe cât posibil, lucrul ce trebuie efectuat în timpul zilei. Dacă este necesar, să ai un carnețel în care să-ți notezi lucrurile ce trebuie făcute și să-ți stabilești un timp în care să-ți faci lucrul. Dacă este vorba despre aranjarea dormitoarelor, camerele să fie bine aerisite, la fel lenjeria de pat, și întreaga cameră să fie expusă la aer și la razele de soare. Programează un timp stabilit pentru a face această muncă. Nu te așeza înainte să termini, ca să citești vreo carte sau vreun document interesant, ci spune: „Trebuie să-mi termin treaba în timpul stabilit.”

Camera ta poate să conțină multe ornamente mici puse acolo pentru a fi admirate, dar, dacă unica ta țință ar fi slava lui Dumnezeu, ai face bine să dai afară toți acești mici idoli. Pentru așezarea, ștersul prafului și înlocuirea acestora, se pierd multe clipe prețioase, care ar putea să fie folosite într-o lucrare necesară. Totuși, dacă nu intenționezi să îndepărtezi toate aceste ornamente, vei avea de învățat o altă lecție. Fii expeditiv! Nu ține visător în mână fiecare dintre obiectele acestea, ca și când ți-ar părea rău să-l pui jos. Toți aceia care se mișcă încet au datoria să își îmbunătățească felul de a lucra. Domnul a spus: „În sânguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului.” Când pregătești masa, calculează-ți timpul de care știi, din experiență, că ai nevoie pentru a găti toată mâncarea și pentru a o servi la momentul potrivit. Totuși, este mai bine să fii gata cu cinci minute mai devreme decât cu cinci minute mai târziu. Când speli vase, de asemenea, lucrul să fie făcut rapid, dar cu atenție și minuțiozitate. Obiceiul de a te mișca încet face să fie nevoie de muncă multă pentru fiecare lucru mărunț. Dacă vrei, poți să biruiești aceste obiceiuri de a fi lent și migălos. Exercițarea voinței va face mâinile să se miște cu dexteritate.

Aceste probleme au fost considerate lucruri mărunte, nevrednice de luat în seamă. Mulți înțeleg

**“În orice poziție vei fi pus,
oricare-ți vor fi responsabilitățile,
le vei îndeplini cu noblețe și
credincioșie, realizând că tot cerul
privește lucrul tău.”**

greșit ce înseamnă un lucru mic. Lucrurile mici au o legătură importantă cu marele întreg. Dumnezeu nu neglijează mulțimea de lucruri mici ce au de-a face cu binele familiei omenеști. El a dat pe unicul Său Fiu pentru ca și corpul, și sufletul să fie consacrate Lui.

Luați hotărârea să biruiți obiceiurile rele și să cultivați acele obiceiuri care sunt de dorit. Această lucrare cere veghere continuă și efort constant și perseverent. Respectarea principiului lucrurilor mici bine făcute este o disciplină care va deveni mai puțin dificilă pe măsură ce inima va fi sfințită de harul lui Dumnezeu. Efortul sârguincios și perseverent vă va plasa pe avantajosul teren al biruinței.

„Vegheați dar în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului.”

Poți tu, dragă tinere, să privești cu speranță plină de bucurie la momentul când Domnul, Judecătorul tău drept, va mărturisi numele tău înaintea Tatălui și a îngerilor sfinți? Cea mai bună pregătire pentru cea de-a doua venire a lui Hristos este să rămâi în credința fermă a marelui mântuiri aduse nouă la prima venire. Trebuie să crezi în Hristos ca Mântuitor personal și că El a fost oferit ca jertfă pentru păcatele multora; să crezi că dragostea Sa, locuind în sufletul tău ca un agent viu și activ, care corectează, rafinează și purifică toate căile și obiceiurile tale, poate să te salveze din greșelile tale.

Domnul nu este mulțumit cu niște copii dezordonați sau cu viețile umbrite de defecte, cu o experiență religioasă infirmă și care să aibă o creștere în har piper-nicită din cauza deficiențelor ereditare sau cultivate. Aceste defecte vor fi copiate de alții și astfel vor fi reproduse și multiplicatе. Ascultați cuvintele lui Dumnezeu spuse prin servul Său Ioan, care vin de-a lungul veacurilor înspre noi: „Oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El este curat.” Marele adevăr poate fi exemplificat în lucrurile mici; religia trebuie să fie aplicată în cele mai umile datorii ale vieții. Iar prin împlinirea acestor datorii, îți vei forma un caracter care va rezista la judecată. Astfel, în orice poziție vei fi pus, oricare-ți vor fi responsabilitățile, le vei îndeplini cu noblețe și credincioșie, realizând că tot cerul privește lucrul tău.

—*The Youth's Instructor*, 28 ianuarie 1897

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Ce se va întâmpla dacă noi spunem: „Eu nu îmi pot corecta defectele de caracter”? _____
2. Care este adevărata problemă dacă spui că nu poți să te corectezi? _____
3. Care este cel mai bun timp pentru a merge la culcare? Dar pentru a te trezi? _____
4. Articolul precizează importanța stabilirii unui timp limitat pentru diferitele datorii zilnice, iar apoi acestea să fie făcute fără întârziere. Cum ai putea îmbunătăți acest aspect? _____
5. Ce se cere pentru a cultiva obiceiuri bune? _____
6. De ce Dumnezeu nu este mulțumit cu diferitele tipuri de dezordine? _____
7. Prin ce metodă ne putem forma un caracter capabil să reziste la judecată? _____

Bazele creației

Nu din întâmplare: urșii

Nu din întâmplare, ci cu siguranță prin planul lui Dumnezeu, unele creaturi ale Lui cresc repede în greutate! De exemplu, urșii. S-a descoperit că unul dintre cei mai mari urși bruni a fost un colos de 680 de kg. În mod normal, ursul crește în greutate 180 de kg în fiecare an, între primăvara târzie și iarnă.

Uimitoarele straturi de mușchi din corpul lor, în special cele din zona densă dintre umeri, sunt foarte folosite la săpatul cu antebrațele puternice și cu ghearele neretractabile, care măsoară 15 cm. În apropierea iernii, atât femela, cât și masculul sapă caverne sau găsesc grote în care se ghemuiesc pentru a hiberna. **Nu este o întâmplare** faptul că Dumnezeu a gândit mijlocul acesta prin care să le salveze viața acestor animale, care altfel ar muri de foame în timpul sezonului rece.

Somnul unui urs iarna nu este ca somnul meu și al tău. Totul încetinește în corpul ursului: inima ajunge de la 70 la 10 bătăi pe minut. Temperatura corpului scade; la fel și metabolismul. De asemenea, și **nu întâmplător**, este unicul mamifer hibernal a cărui excreție se stopează pe timpul a patru până la șase luni pe an. Nu are nevoie nici de apă, nici de hrană pe timpul hibernării. De fapt, procesul prin care ursul își reciclează urina este atât de eficient, încât cercetătorii și medicii, studiindu-l, au reușit să afle căi prin care să ajute pacienții umani care au disfuncții renale.

O mamă urs, după împerecherea de prin iunie, va purta ovulele fertilizate timp de cinci sau șase luni, fenomen numit „implantare întârziată”. Luni mai târziu, când mama urs „intră” la hibernare, ovulele se prind pe o parte a uterului și încep de acum cele opt săptămâni de creștere. În cele din urmă, în mijlocul iernii, puii se nasc, în mijlocul perioadei de hibernare a mamei. Femela cântărește cam jumătate din greutatea masculului, dar și așa poate cântări 220 de kg, astfel că nu se deranjează să se trezească de tot pentru

un pui care cântărește mai puțin de jumătate de kilogram.

Micuții se nasc fără dinți și fără păr, dar și cu ochii lipiți. Deoarece mama lor este încă în somnul de hibernare, nu este nimeni care să le arate ce trebuie să facă. Dar Creatorul le-a dat, cum a făcut-o pentru mulți

alți pui, cel mai **neîntâmplător** instinct, și anume, să caute pe corpul cald al mamei gustoasele „biberoane”.

În șase luni, greutatea lor ajunge la 7-9 kg și își urmează mama afară, oriunde merge ea, pentru a învăța cum să caute hrană. Alimentația lor este 90% bazată pe plante. Mai învață cum să asculte de mama lor și cum să se apere singuri – de obicei prin urcarea în copaci. Dacă vine pericolul, mama va lupta cu îndârjire pentru siguranța lor. Instinctiv, ea știe că cel mai periculos inamic este de obicei masculul de urs adult.

În sfârșit, mai este de spus că urșii folosesc darul de a fugi, dat **nu din întâmplare** de Creator. Pot atinge o viteză de 48-56 km/h. Apoi, mai au miros fin, auz ce îl depășește cu mult pe cel uman în ce privește frecvența și receptivitatea, abilități de comunicare care includ mormăitul și păcănitul, gemete și lamentări, pufăituri și sărituri și, mai rar, mârâieli guturale. Aceste creaturi au o varietate de emoții, cât și o inteligență notabilă.

Ursul poate deveni un partener favorit de joacă pe Noul Pământ. Pe acest pământ totuși, puțini oameni se împrietenesc cu un asemenea animal impunător. Creatorul știe tot secretul creării lor și îl vom ști și noi curând, într-o zi!

CONTRA CURENTULUI

25 martie

Nu este un lucru ușor să primești neprețuita comoară cerească a vieții veșnice. Nimeni nu poate face acest lucru dacă în același timp se lasă dus de curentul lumii.

Mesajul celor TREI ÎNGERI

Text de memorat: | Apocalipsa 14:7

„Temeți-vă de Dumnezeu și dați-L slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”

SECȚIUNEA I

Te-ai întrebat vreodată de ce Dumnezeu are o biserică? Sau de ce contează să fii adventist de ziua a șaptea? Un motiv pentru care există biserica este ca lucrarea să fie făcută. Unindu-ne eforturile, suntem capabili să organizăm școli și spitale, evanghelizări și seminare antifumat.

Acum, o întrebare bună ar fi: „Ce încercăm să realizăm dacă avem școli, spitale, seminare și întâlniri evanghelistice?”

Dacă am fi întrebați fiecare în parte, am răspunde: „Să mărim numărul de membri.” Alții ar spune: „Să îmbunătățim modul de viață.” Iar alții ar răspunde: „Să ne facem prieteni în societate.”

Dar nu soldații hotărăsc modul de a acționa al oștirii. Acesta este stabilit de Comandant. Datoria soldaților este să acționeze împreună pentru a îndeplini misiunea la care au fost chemați.

Deoarece Hristos este capul bisericii, care sunt direcțiile pe care ni le-a trasat El? Ne-a încredințat un mesaj ce trebuie transmis omenirii. Avem datoria de a-l răspândi peste tot, repede și cu putere.

Poți găsi mesajul acesta în **Apocalipsa 14:6-12**. Iată-l:

„Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și

“ **Nu soldații hotărăsc modul de a acționa al oștirii. Acesta este stabilit de Comandant.** ”

DIN CUPRINS:

A-12

Mesajul celor trei îngeri

Luptă pentru luptători – partea întâi

Soldatul creștin

Nu din întâmplare: căluții-de-mare

oricărui norod. El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!» Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: «A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mănii curviei ei!» Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: «Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mănii lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mănii Lui, și va fi chinuit în foc și în pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei!

Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.»

Sunt vizibili cei trei îngeri în pasajul citit? De aceea se numește acest mesaj al „celor trei îngeri”. Și deoarece este imposibil să dai un mesaj fără să-i știi conținutul, iată un scurt rezumat:

Primul înger vestește Evanghelia pe tot globul (Deja am studiat Evanghelia trimestrul acesta). Apoi el avertizează lumea că este judecată și că trebuie să-L respecte pe Judecător.

Al doilea înger anunță că instituțiile religioase ale pământului, în loc să descurce confuzia religioasă din mintea pământenilor, contribuie la agravarea problemei. Prin urmare, oamenii ar trebui să părăsească aceste instituții.

Îngerul al treilea avertizează cu solemnitate ca oamenii să nu primească semnul fiarei dacă nu vor să fie pedepsiți. Acest mesaj îl aduce în prim-plan pe poporul credincios, care este răbdător, păzește poruncile și trăiește prin credință.

SECȚIUNEA II

Cuvântul „Evanghelie” este prezent în Biblie de 100 de ori. Prima dată când apare, ne vorbește despre începutul lucrării lui Isus în Galileea și ne reamintește de mesajul primei solii îngerești.

Matei 4:23

„Isus străbătea toată Galileea, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției și tămăduind orice boală și orice neputință care erau în norod.”

Solia primului înger spune că noi ar trebui să ducem Evanghelia tuturor națiunilor. Dar ce înseamnă aceasta pentru fiecare dintre noi? Nu putem merge cu toții să predicăm în Africa, Australia, Boston și Alaska. Biserica poate face acest lucru, dar noi, ca indivizi, ce să facem?

Isus răspunde la întrebare. El a mers „de-a lungul întregii Galilei”. Era zona în care El locuia. În „toată” zona în care locuia, Isus a vestit Cuvântul. El nu a călătorit pe tot globul. El S-a asigurat că fiecare colțișor al aceluia loc a fost atins. Mai târziu, Isus Și-a extins misiunea la „toate cetățile și satele” de primprejur. Observați în pasaj cuvântul „toate”:

Matei 9:35

„Isus străbătea toate cetățile și satele, învățând pe norod în sinagogi,

propovăduind Evanghelia Împărăției și vindecând orice fel de boală și orice fel de neputință care erau în norod.”

Mesajul primului înger se adresează nu numai „oricărui neam”, ci și „oricărei seminții”. Isus a aplicat acest lucru: S-a adresat oamenilor săraci, infirmilor, leproșilor izgoniți din societate și oamenilor bogați. Isus ne-a arătat cum se transmite lumii acest mesaj.

Matei 11:5

„Orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții înviază și săracilor li se propovăduiește Evanghelia.”

Mulți erau receptivi la Evanghelia care îi elibera din sclavia fizică. Aceasta era cu adevărat o „veste bună” (semnificația cuvântului „Evanghelie”). Dar vestea bună a eliberării din sclavia păcatului era un mesaj a cărui proclamare avea un potențial mai priemios, pentru că aceia care îl lepădau nu o făceau în mod liniștit. O făceau cu lupte, renegându-și fiii,

divorțând de partenerul credincios și persecutându-i pe foștii lor prieteni.

Totuși, Evanghelia rămânea o veste bună pentru cei persecutați. Cum așa? Pentru că beneficiile Evangheliei sunt mai mari, oricare ar fi costul acceptării ei!

Marcu 10:29,30

Isus a răspuns: «Adevărat vă spun că nu este nimeni care să fi lăsat casă sau frați sau surori sau tată sau mamă sau nevastă sau copii sau holde pentru Mine și pentru Evanghelie și să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, frați, surori, mame, copii

și holde, împreună cu prigoniri, iar în veacul viitor, viața veșnică.»»

Marcu 8:35

„Căci oricine va vrea să-și scape viața o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei o va mântui.”

Este important să păstrați aceste gânduri în minte atunci când duceți Evanghelia între vecini și în orașul vostru natal. Când Evanghelia convinge oamenii să renunțe la căile lor păcătoase, iar diavolul îi ispitește să creadă că viața le va fi ruinată, spuneți-le partea „bună” a „veștii bune” – promisiunea vieții veșnice!

SECȚIUNEA III

Te-ai jucat vreodată jocul acela în care îi șoptești cuiva un cuvânt la ureche, iar el șoptește cuvântul la urechea următorului și tot așa, până când mesajul trece pe la zece persoane?

Mesajul ajunge distorsionat! Dar dacă ar fi scris în loc să fie șoptit, s-ar mai schimba ceva? Nu.

Dacă te gândești bine, aceasta te-ar putea ajuta să explici de ce sunt atât de multe biserici. Un mesaj unic a fost șoptit apostolilor. Și, deși ei l-au scris, oamenii din diferitele generații de atunci încoace nu au vrut sau nu au fost în stare să studieze Biblia pentru ei înșiși. Ei au ascultat la „Evanghelia” celor care au ascultat-o la rândul lor de la alții. Și de 2 000 de ani, ea a fost rău distorsionată!

Este evanghelia alterată o evanghelie adevărată? Pavel răspunde:

Galateni 1:6,7

„Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos la o altă evanghelie. Nu doar că este o altă evanghelie, dar sunt unii oameni care vă tulbură și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos.”

Aceasta explică relația dintre primul și al doilea mesaj din Apocalipsa 14. Adevărata Evanghelie trebuie să ajungă la lume. Iar lumea trebuie avertizată că celelalte așa-numite „evangelii” din Babilon nu sunt evanghelii adevărate. Ele nu vor conduce pe nimeni în cer.

Nu sunt propovăduite doar false evanghelii, ci și non-evangelii. Ce este o non-evanghelie? Este un mesaj religios care poate fi adevărat, dar este nesemnificativ și distrage atenția oamenilor de la proclamarea Evangheliei.

O falsă evanghelie este o minciună. O non-evanghelie este o pierdere de timp. Satana poate să-i rețină

“ Nu sunt propovăduite doar false evanghelii, ci și non-evangelii. ”

pe membrii bisericilor de la îndeplinirea datoriei lor, convingându-i să accepte o minciună sau ocupându-le atenția cu nimicuri. Ambele metode sunt eficiente pentru a-i reține de la împărtășirea celor trei solii îngerești cunoscuților și familiei lor.

Poate că ai rude sau prieteni care au convingeri religioase interesante, despre care ei cred că ar trebui să fie înțelese de toți oamenii. Când le asculți, să te întrebi: „Face parte acest crez din solia celor trei îngeri? Este aceasta lucrarea pe care Dumnezeu a dat-o bisericii? Predică acel prieten sau rudă solia celor trei îngeri? Sau ei sunt ocupați cu alte lucruri în afara ei?

Dacă ne ocupăm cu lucrarea pe care ne-a dat-o Dumnezeu, aceasta ne va ajuta să recunoaștem doctrinele care ne distrag, atunci când ele vor veni.

Pavel le numește „străine”.

Evrei 13:9

„Să nu vă lăsați amăgiți de orice fel de învățături străine, căci este bine ca inima să fie întărită prin har, nu prin mâncăruri, care n-au slujit la nimic celor ce le-au păzit.”

Ellen White le numește „căi false”.

„Acea care au pășit pe terenul acesta în experiența lor și au luat parte la propovăduirea primei, a celei de-a doua și a celei de-a treia solii îngerești nu sunt așa de predispuși să fie conduși

pe căi false ca aceia care nu au avut o cunoaștere din experiență a poporului lui Dumnezeu.” – *Solii alese*, p. 102

Trebuie îndeplinită sarcina încredințată bisericii – ducerea soliei celor trei îngeri lumii. Când ea va fi încheiată, Hristos va veni.

Matei 24:14

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.”

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

Secțiunea I

1. Citiți din nou cu atenție soliile celor trei îngeri și scrieți-le în propriile cuvinte.

Prima: _____

A doua: _____

A treia: _____

Secțiunea II

2. Deoarece nimeni nu poate să călătorească în toate țările și să spună mesajul Evangheliei oricărei persoane, cum crezi că se pot aplica la tine cuvintele: „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod”?

Cu ce grupuri de oameni din zona ta (bogați/săraci, bătrâni/tineri etc.) ai putea împărtăși mai bine Evanghelia? _____

3. Explică de ce beneficiile Evangheliei sunt superioare costurilor ei. Cum poate fi Evanghelia o „veste bună” atunci când aduce necazuri și persecuție? _____

Secțiunea III

4. De ce auzirea Evangheliei din diferite surse și biserici creștine este problematică? _____

Unde găsim sursa nealterată a Evangheliei? _____

5. Care este calea cea mai potrivită pentru tine de a înfrunța ideile străine care pretind să fie mesajul timpului nostru? _____

6. Compară Romani 1:16,17 cu 1 Corinteni 1:17,18. Potrivit acestor versete, ce este Evanghelia? _____

Capitole de credință

Luptă pentru luptători – partea întâi

Cum crezi că ar fi să devii misionar într-o zonă albă? Într-un mod umil, dar plin de pasiune tăcută, plantatorul de biserici Aung Aung* ne pictează în cuvinte un tablou a ceea ce înseamnă împărtășirea lui Isus populației Lahu din Myanmar.

Soției mele și mie ni s-a cerut să mergem să predăm la școală și să plantăm o biserică într-un sat al tribului Lahu, aflat în munții din nordul Birmaniei (numită acum Myanmar). Mult timp înainte de a accepta chemarea, ne-am rugat ca Dumnezeu să ne ghideze încotro dorește El și unde există inimi deschise pentru a-L accepta. Știam că pentru a ajunge la ei trebuia să învățăm tot ce se poate despre cultura lor și să le știm limba, pentru că nici eu, nici soția nu suntem Lahu.

Am descoperit că oamenii din acest trib sunt foarte atașați de modul lor de viață tradițional și că sunt foarte mândri de moștenirea lor de vânători și luptători. Am auzit că în trecut au venit în sat și alți misionari creștini, dar localnicilor nu le-a plăcut de ei și i-au alungat. În tribul Lahu există legături comunitare foarte strânse, ei acționând împreună pentru supraviețuire. Fiecare individ din sat se supune voinței bătrânilor și șefului satului. Soțul își tratează soția de la egal la egal și o ajută la creșterea copiilor, ba chiar asistă la nașterea lor. Lahu se confruntă cu sărăcia, abuzul de droguri, traficul uman, lipsa educației și moartea infantilă. Având toate aceste informații, știam că singurul mod de a supraviețui acolo era cu ajutorul lui Dumnezeu.

Mai știam că satul era deschis venirii noastre, pentru că șeful satului a cerut guvernului să trimită profesori, dar ei nu au fost trimiși. Sătenii chiar construiseră o casă și o școală pentru noi! La început observau tot ce spuneam sau făceam și chiar păreau că acceptă stilul nostru de viață adventist. Totuși, le-a trebuit cam un an să ne accepte în inima lor. Dumnezeu ne-a pus în inimă o iubire profundă pentru ei, astfel că și ei au ajuns să ne iubească. Când a trebuit să plec pentru un curs de formare ASAP, ei mi-au spus: „Să nu stai mult. Întoarce-te repede!” Cu

Aung Aung* și familia sa sunt recunoscători pentru motoreta cumpărată cu ajutorul contribuțiilor către misiunea ASAP.

siguranță că această atitudine era rezultatul lucrării Duhului Sfânt.

La ora actuală, avem treizeci și cinci de elevi în școala noastră, însă cei din satul vecin ne vor trimite curând și copiii lor. Soția mea predă ziua, iar eu seara. Ne place să fim învățători și să vedem cum copii care nu știau să citească sau să scrie devin foarte pricepuți la aceste activități. Înainte de a începe predarea la școală, am construit o capelă și zilnic îi învățăm pe copii să creadă în Dumnezeu, prin istorii biblice, rugăciune și cântece despre Isus. Le strălucesc ochii ori de câte ori scot chitara să cântăm.

Unul dintre liderii satului mi-a spus că părinții sunt foarte fericiți pentru că le ajutam copiii. Acum pot ține capul sus pentru că și copiii lor au educație. Scopul meu pe termen mai lung este să pot trimite din sat studenți la instituțiile noastre adventiste, ca atunci când se vor întoarce, să continue lucrarea pentru oamenii din propriul sat.

(Va urma)

Pentru a afla mai multe detalii despre ASAP Ministries sau pentru a ști cum să ajutați la înaintarea Cuvântului lui Dumnezeu în Asia de Sud, vizitați www.asapministries.org sau sunați la 1-866-365-3541.

* Numele reale au fost schimbate pentru siguranța lucrătorilor.

Conexiune istorică

Soldatul creștin

Editura din Basel, Elveția, se luptă cu guvernul pentru o bucată întinsă de pământ; și acolo, sub ochii noștri, soldații se adună sub drapelul armatei lor.

Nu numai cei mari fac manevre militare, ci și tinerii, și băieții au uniforme lor, fiind antrenați să devină soldați. Ei au instrumente muzicale și tobe. Sunt antrenați să facă toate tipurile de servicii. Unii sunt specializați pentru un anumit sector. Sub comanda ofițerilor, ei sunt instruiți să monteze și să demonteze corturi cu precizie și repeziciune, să le împăturească și să le așeze pe căruțe speciale, pe care apoi le deplasează legându-se de ele. Mai au și alte căruțe mici și grele, care au pe ele mici tunuri de bronz. Aceste tunuri montate pe căruțe sunt legate la niște cărucioare care conțin o cutie cu muniție și alte unelte, plus două locuri, unul din ele fiind pentru cel care conduce. Băieții știu să asambleze și să dezasambleze aceste căruțe, apoi să poziționeze tunul pe câmp, ca pentru o acțiune imediată de atac.

Apoi au fost aduse târgi pe câmp și cei care se presupunea că sunt răniți au fost cu atenție examinați, apoi membrele fracturate au fost imobilizate, iar pacienții au fost transportați la ambulanțe. Astfel este parcursă fiecare sarcină și manevră de război. În unele perioade ale anului, sute de soldați sunt adunați în fiecare zi în parcul din fața ferestrei noastre.

La comandă, armele sunt stivuite cu precizie, iar rucsacii sunt puși deoparte; apoi, la un cuvânt, rucsacii sunt așezați pe umerii soldaților și armele sunt preluate. Manevra aceasta este repetată iar și iar. Apoi vine comanda să se treacă la atac și imediat soldații aleargă să cucerească reduta.

Pe când priveam cum soldații făceau această instrucție, m-am gândit la soldații din armata lui Hristos. Dacă este esențial pentru militari să se antreneze îndeajuns pentru a servi patriei în timp de pericol, cum ar trebui să acționeze soldații din serviciul lui Hristos? Se prezintă ei la locul datoriei pentru a fi educați și disciplinați, ca să fie apți pentru luptă? Aceasta este o lucrare dificilă. Războiul creștinului nu este o joacă; nu suntem antrenați în simularea războiului, luptând în gol. Avem de înfruntat un dușman

nevăzut, însă real. A fi soldat al lui Hristos nu înseamnă a lenevi sau a alerga după distracții egoiste.

Antrenamentului serios și hotărât al unui soldat credincios, care ascultă de ordinele Comandantului mântuirii noastre, i se asociază bucuria adevărată, așa cum nicio altă slujbă nu o poate aduce. Pacea lui Hristos va fi în inima soldatului credincios. Există odihnă în purtarea poverilor lui Hristos pentru sufletul care poartă jugul Lui. Pare a fi o contradicție să spui că nu este nicio odihnă pentru suflet decât dacă te afli într-o slujire continuă și devotată. Dar acesta este adevărul. Fericirea vine din slujirea de bunăvoie, când toate puterile umane sunt implicate într-o acțiune de ascultare a ordinelor Comandantului; o ascultare voioasă, sănătoasă și armonioasă. Cu cât este mai mare răspunderea misiunii încredințate soldatului lui Hristos, cu atât sufletul se bucură în dragostea și aprobarea Salvatorului. Sufletul ajunge la libertate atunci când este în slujba cea mai grea și îndeplinește cele mai obositoare îndatoriri.

Această datorie a soldatului înseamnă muncă. Nu este acea muncă pe care noi o alegem. Inconveniente exterioare, dificultăți și necazuri trebuie purtate de soldații lui Isus. Un război continuu trebuie menținut împotriva înclinațiilor păcătoase și inimilor noastre firești. Nu trebuie să alegem munca cea mai ușoară și mai agreabilă pentru noi; pentru că suntem soldați ai lui Hristos sub disciplina Sa, și nu sub conducerea propriei plăceri. Trebuie să purtăm războaiele Domnului cu bărbăție. Avem de învins dușmani care vor să preia controlul asupra tuturor puterilor noastre. Propria voință trebuie să moară în noi și doar voința lui Hristos să fie ascultată. Soldatul din armata lui Hristos trebuie să învețe să reziste în condiții aspre, să se lepede de eu, să-și ia crucea și să-L urmeze pe Comandant. Sunt multe lucruri de făcut, care, pentru natura umană, sunt grele și supărătoare. Acea lucrare de supunere a sinelui cere determinare și efort continuu. Prin lupta cea bună a credinței, obținând

victorii prețioase, noi ne ținem strâns de viața veșnică. Acest război cere efortul cel mai intens și folosirea tuturor puterilor. Avem de crucificat carnea, cu dorințele și poftele ei. Mi-aș dori să-i văd pe tineri cum se angajează în această realizare care implică exercitarea fiecărui mușchi spiritual și forța fiecărei virtuți. Atunci când ei manifestă credincioșie în fiecare poziție de răspundere, vor fi promovați în poziții de o mai mare responsabilitate. Marea lucrare de salvare de suflete le va fi încredințată lor. Trebuie să fie împreună-lucrători cu Hristos; aceasta înseamnă o slujire de o viață, o viață cu asprimi și conflicte spirituale, până ce munca și viața lucrătorului iau sfârșit. Nu există îngăduință de sine spirituală într-o viață cu adevărat religioasă. Dragă tinere, crezi că Isus îți cere prea mult când te cheamă la exercitarea serioasă a abilităților, a tactului, a intelectului și a tuturor puterilor tale în serviciul Său? Nu îndrăznim să facem altfel decât să îți prezentăm condițiile, așa cum sunt în realitate. Nu îndrăznim să-ți prezentăm standarde mai mici sub un pretext fals. Sper să fii înțelept și să socotești corect prețul. Este o lucrare nobilă să-L slujești pe Isus Hristos, care Și-a dat viața, bogățiile și gloria pentru

a ne salva din puterea Satanei. Ne trudim pentru o coroană prețioasă și glorioasă, pentru o moștenire veșnică. Premiul este făgăduit: „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.”

Îi veți sluji lui Dumnezeu sau lui Satana? Comandatul nostru ne prezintă o coroană de glorie, o împărăție, locuințe fericite și viața veșnică. Ce oferă Satana? O viață de plăceri păcătoase, păcat și plata păcatului – moartea. Isus dorește să urăști păcatul și să iubești neprihănirea. Vei deveni soldatul lui Hristos și vei purta uniforma Sa, care este haina curată a neprihănirii Lui?

— *The Youth's Instructor*, 22 decembrie 1886

“ Fericirea vine din slujirea de bunăvoie. ”

ÎNTREBĂRI DE REFLECȚIE

1. Unde vom găsi „bucuria adevărată, așa cum nicio altă slujbă nu o poate aduce”? Enumeră unele beneficii pe care le ai ca soldat al lui Hristos. _____

2. „Această datorie a soldatului înseamnă muncă.” Exemplifică această muncă. _____

Ce cuvinte descriu efortul continuu cerut în această luptă? _____

3. Pentru ce premiu ne trudim noi? _____

4. Pune în contrast rezultatele slujirii lui Dumnezeu cu rezultatele slujirii lui Satana. _____

Care pare acum mai ușor de urmat? _____

Care este singura cale rezonabilă? _____

5. Tu ce vei decide? 2 Timotei 2:3. Vei alege să-L slujești lui Dumnezeu? _____

Bazele creației

Nu din întâmplare: căluții-de-mare

Căluții-de-mare sunt uimitori. Deși e greu de crezut, ei sunt de fapt pești. Desigur, **nu din întâmplare**, ei sunt ceea ce putem numi o deplasare creativă de la „normă” a marelui Designer.

Capul acestor pești speciali se aseamănă cu al unui cal. Dar căluții-de-mare sunt unici nu doar pentru forma capului. Aceste creaturi înoată în sus!

Știați că Designerul i-a dat, **nu din întâmplare**, fiecărui căluț-de-mare o coroană unică pe cap? Forma diademei nu are niciodată pereche, totuși numai cinci pui dintr-o mie ajung la maturitate. Atunci de ce Dumnezeu dă fiecăruia, în ciuda acestui fapt, un model unic? Este ca și când Creatorul ar avea idei creative nelimitate și neobosite, căutând căi noi de exprimare. Poate că ar trebui să ne oprim și să cugetăm la ce fel de minte are Dumnezeu-Creator.

Mai sunt câteva surprize pe care ni le rezervă căluții-de-mare. Ei au o gură care funcționează ca un tub care aspiră hrana; au ochi care se mișcă independent unul față de altul, ca cei ai cameleonului; și o coadă orientată spre înaintea, agățătoare, cu care se pot ține de iarbă marină, de corali și de orice altceva.

Dacă încă nu sunteți convinși că această creatură este specială, analizați cum se nasc căluții-de-mare. Femela produce ouă. Apoi alege un mascul de care să îi placă și ei încep o relație. **Nu întâmplător**, ei se întâlnesc zilnic, timp de câteva zile și „dansează” împreună în apă, cu cozile încolăcite de coada partenerului sau de același fir de iarbă. Între timp, în femelă se dezvoltă ouăle până sunt gata pentru a fi depuse. Acum urmează ceea ce este poate cel mai surprinzător capitol din viața acestor pești. Ei sunt singurul animal cunoscut în lume care să aibă ceea ce putem numi „sarcină masculină”.

Perechea de căluți-de-mare petrece opt ore înotând împreună. În cele din urmă, ei lasă firul de iarbă și se rotesc unul față de altul, într-un contact frontal. Masculul împinge apa prin „săculețul pentru puiet” prin partea din față a cozii, până ce cavitatea se deschide, arătând că este goală – o invitație pentru femelă. Ea atunci își folosește un organ special pe care Creatorul i l-a dat, numit ovipozitor. **Nu din întâmplare**, ea expulzează zeci, până la mii de ouă proaspăt fertilizate în săculețul abdominal al masculului, unde sunt imediat încorporate în peretele săculețului și învăluite cu

un țesut special. **Nu din întâmplare**, prolactina este hormonul produs de mascul pentru a asigura oxigenul necesar ca ouăle să se dezvolte într-un mediu propice. Apropos, prolactina este același hormon asociat cu producția laptelui la mamifere.

Femela căluțului-de-mare îl vizitează pe mascul în timpul celor patru săptămâni de „sarcină”. Ei execută un „dans” zilnic de șase minute, ținându-se de cozi și schimbându-și culorile, accentuând legătura dintre ei. Când vine ziua „nașterii”, masculul are contracții, și bebelușii căluților-de-mare, formați în totalitate, dar la dimensiuni foarte mici, sunt împinși afară din săculeț. Puii au o rată de supraviețuire foarte mică. Dar, cu toate acestea, este un procentaj mai ridicat decât al majorității peștilor, probabil datorat perioadei de incubație care este în grija atentului mascul.

Ce putem învăța noi despre Dumnezeu de la micii căluți-de-mare? El are multe alte surprize creative care așteaptă să fie descoperite.